Florentin Smarandache

METAISTORIE

TEATRU

EDITURA DORIS

FLORENTIN SMARANDACHE

METAISTORIE

trilogie teatrală
în cadrul
Mişcării Literare Paradoxiste

Editura Doris
Bucureşti 1993

Coperta: Constantin Costa

ISBN 973-95885-5-7

DE ACELAŞI AUTOR

PIESE JUCATE

OUT IN THE LEFT SIDE (Străin de cauză) în traducerea autorului, Cactus Theater Company, Phoenix. Arizona, SUA, 1990, regia: George F. Redmann. (Vezi revista MERIDIAN, anul 1, 1990, nr. 13, p. 4 şi jurnalul de emigrant al autorului AMERICA – PARADISUL DIAVOLULUI, Ed. Aius, Craiova, 1992, p. 112)
PĂCĂLITA ŞI URSOAICA, piesă pentru copii şi înţelepţi; Liceul Fraţii Buzeşti, Craiova, 1992, regia: Constantin M. Popa.

În periodice

FORMAREA OMULUI NOU, tragedie fantezistă în patru tablouri, în Suplimentul de Literatură, Cultură şi Educaţie al revistei DIALOG, Dietzenbach, Germania, Nr. 69/72, octombrie 1989.

În manuscris

NONTEATRU, piese într-un act sau într-o jumătate de act, în cadrul Mişcării Literare Paradoxiste.

FLORENTIN SMARANDACHE

FORMAREA OMULUI NOU

(tragedie fantezistă în patru tablouri)

PERSONAJE:

DOCTORUL

ASISTENTUL

SECRETARA

O BOLNAVĂ

BONIFACIO

SLUŢI (A, A', CIUNGU, MUTHU, ROMEO, JULIETA, SCENOGRAFUL)

NEBUNI

SURDO-MUŢI ŞI ORBI

[Este un teatru cerebral care subliniază micimea individului pierdut printre obiecte (de dimensiuni nenaturale) şi, mai ales, pierdut printre indivizi.

TABLOUL	SALONUL	PERSONAJE
I	0	Oameni normali
II	1	Sluţi
III	2	Nebuni
IV	3	Surdo-muţi şi orbi

De la un tablou la celălalt, coincizînd cu trecerea dintr-un salon în următorul, personajele se metamorfozează. Oamenii normali devin care sluţi, care nebuni, care surdo-muţi şi orbi.]

TABLOUL I

[Un cabinet medical înzestrat cu instalaţii moderne, făcînd parte dintr-un sanatoriu. Seamănă cu o anticameră avînd patru uşi: una în stînga, două în faţă şi alta în dreapta, cu inscripţiile: "O", "Salonul 1", "Salonul 2", respectiv "Salonul 3". Interior negru.
Oameni împăiaţi. Un Om-Nou ţinut în sticlă, congelat, de reclamă - însoţit de un extras revelatoriu din presă. Pe pereţi: citate, slogane pe aceeaşi temă.
Doctori şi Asistenţi în halate de spital, dar negre, cu priviri sticloase, inumane. Pacienţii în halate vărgate de bolnavi. Figuraţia inutilă de personal medical, care şchioapătă uşor, spre deosebire de pacienţi care şchioapătă rău.
Învăluit în mister, Doctorul stă într-un cărucior fantasmagoric, cu rotile, avînd spatele la public. Nu i se va vedea pe toată durata piesei decît ceafa, deşi căruciorul se mai mişcă. De cîteva ori dă senzaţia că ar vrea să se întoarcă spre public, dar renunţă. Nici în antracte, nici după, actorul nu va ieşi la aplauze. Glasul cam nepămîntesc, maşinal.
Asistentul, în picioare, sterilizează o siringă uriaşă.]

DOCTORUL: Te rog să consemnezi în registru.

ASISTENTUL: Da, domnule Doctor. (Scrie)

DOCTORUL: (La interfon) Pacientul următor.

[Se aud bătăi în Uşa 1. Intră o femeie bolnavă de la ţară, şchioapă, fîstîcită.]

BOLNAVA: Bună... ziua...

ASISTENTUL: Ia loc.

[Bolnava nu apucă să se aşeze.]

DOCTORUL: Din partea cui vii, femeie, şi cu ce probleme?

[Asistentul se pregăteşte să noteze în registru.]

BOLNAVA: Sînt... sînt bolnavă, domnule Doctor.

DOCTORUL: Vă îmbolnăviţi toţi, aşa, cînd vreţi?! Cine ţi-a dat aprobare?

BOLNAVA: M-a ... m-a trimis... de la circă... domnule Doctor.

ASISTENTUL: Dă-ne trimiterea.

[Femeia întinde o hîrtie mototolită. Asistentul îşi notează datele.]

ASISTENTUL: Cum te cheamă?

BOLNAVA: În nici un fel... domnulee...

ASISTENTUL: ... Asistent.

BOLNAVA:... Asistent... mi-au luat numele.

ASISTENTUL: Cîţi ani ai?
BOLNAVA: N-am vîrstă...
ASISTENTUL: Locul şi data naşterii.
BOLNAVA: N-am... nici o naştere... domnule Asistent... sau... n-am nici un loc... eu...
ASISTENTUL: Părinţii?
BOLNAVA: Nu-i cunosc... domnulee...
ASISTENTUL: ... Asistent.
BOLNAVA: ... Asistent... Eu n-am avut... părinţi... niciodată părinţi...
ASISTENTUL: Dar n-ai nici o rudă, femeie?
BOLNAVA: Nu am... Adică am... toţi sîntem rudă... domnule Asistent... aşa ne-au învăţat să spunem... domnule...
ASISTENTUL: Unde locuieşti?
BOLNAVA: Nu locuiesc... domnulee...
ASISTENTUL: ... Asistent, Asistent!... de cîte ori vrei să-ţi repet!... Şi ce faci atunci?
BOLNAVA: Muncesc... Eu muncesc...
ASISTENTUL: Dar cine eşti dumneata?
BOLNAVA: Sînt... Sînt bolnavă... Domnule Asistent...
DOCTORUL: Face parte din penultima categorie, dar n-a ajuns încă la stadiul scontat. (Bolnavei) Şi ce doreşti?
BOLNAVA: Domnule Doctor... vreau... Domnule Doctor... un concediu (Cu jumătate de gură) medical.
DOCTORUL: Ce e, femeie, nu te simţi bine... sau ai putea să te simţi mai bine?
BOLNAVA: (Încurcată) Sînt... mă doare...
DOCTORUL: Unde te doare?
BOLNAVA: (Ruşinată) Mă doare... acolo... (Apleacă fruntea)
DOCTORUL: (Enervat) Unde acolo??
BOLNAVA: (Ca pe o poezie) Mă doare la distracţie cînd se serveşte dumnealui.
[Asistentul sare ca ars.]
ASISTENTUL: Cine, eu?
BOLNAVA: Nu... dumnealui...
DOCTORUL: Care dumnealui? Fii mai clară.
BOLNAVA: Bărbatu'... meu... Domnule Doctor...
ASISTENTUL: Eşti măritată, aşadar, şi zici că n-ai rude?!
BOLNAVA: Sînt... Adică nu... N-am voie... Am uitat... Nu sînt domnulee...
ASISTENTUL:... Asistent. Femeie, fii atentă ce vorbeşti.

...UL: (Femeii)Ţie-ţi arde de distracţie şi noi ne încercăm din răsputeri să construim un nou sanatoriu.
BOLNAVA: Mie... nu... Domnule Doctor... lui.
ASISTENTUL: (Din nou sărind) Ce-ai, femeie, cu mine? Eu nu m-am distrat în viaţa mea. Sînt sobru din fire.
BOLNAVA: Lui... Domnule Doctor... (Asistentul ameninţă) Bărbatu' meu... (Asistentul cade uşurat pe scaun cu zgomot.)
DOCTORUL: Cum contribui dumneata la construirea noului sanatoriu?
BOLNAVA: Păi... contribui... Nu mă mărit... domnulee...
ASISTENTUL: ... Asistent.
BOLNAVA: ... Nu... Doctor... Contribui... Nu mă distrez... eu... Domnule Doctor... Nu mă îmbolnăvesc... Nu...
DOCTORUL: Destul. Spune, suferi? (Pauză) Ai blenoragie ori sifilis.
[Bolnava se întoarce spre Asistent.]
ASISTENTUL: Ce te uiţi la mine, femeie, pe tine te întreabă. Eu nu fac dragoste.
BOLNAVA: Nu ştiu... Domnule Doctor... Ce e aia?
DOCTORUL: (Asistentului) Explică-i dumneata.
ASISTENTUL: Femeie, ai zis că te doare în regiunea... (Arată în jos)
BOLNAVA: Da... domnule...
ASISTENTUL: Asta înseamnă că ai sifilis. Să-ţi intre în cap.
BOLNAVA: Da... domnulee... Am sifilis.
ASISTENTUL: Foarte bine, să-l porţi sănătoasă.
BOLNAVA: (Timidă, neştiind ce să creadă) Mulţumesc.
DOCTORUL: (Asistentului) Interneaz-o în Salonul 2.
BOLNAVA: (Nedumerită) Domnule Doctor... păi... nu sînt bolnavă... domnulee...
DOCTORUL: Aici hotărăsc eu cine e bolnav şi cine nu. Asistent, ţi-am spus s-o duci în Salonul 2.
ASISTENTUL: Am înţeles, Domnule Doctor.
BOLNAVA: (Împotrivindu-se) Nu înţeleg... Domnulee...
ASISTENTUL: Ai să înţelegi.
[O conduce pe Bolnavă în Salonul 2.]
ASISTENTUL: (Umblînd cu siringa şi nişte fiole) Am avut o zi plină.. (Răsfoieşte registrul) O sută optsprezece pacienţi. Nu ne mai ajunge serul.
DOCTORUL: Fii fără grijă, procurăm imediat altul. Mai avem pacienţi?
ASISTENTUL: Nu, Domnule Doctor. Sala de aşteptare e goală.

[Se aude soneria interfonului. Doctorul decuplează.]

VOCEA SECRETAREI: Domnul Bonifacio roagă să fie primit pentru o consultaţie.

DOCTORUL: (Asistentului) Numele nu-mi spune nimic. (La interfon) să intre, dar mai repede, că ne grăbim.

[Urmează o scurtă pauză în care Bonifacio se lasă aşteptat. Asistentul scrie în registru, aranjează medicamentele. Doctorul mereu nemişcat. Bonifacio ciocăneşte şi intră pe Uşa "O". Este îmbrăcat tinereşte, culori deschise. Îl priveşte pe Doctor. Cei doi se recunosc.

În timpul pertractării socio-politico-filozofice care urmează, uşile saloanelor se vor închide şi deschide singure (ca bîntuite de fantome ori rafale de vînt) după unele replici ale Doctorului – fără a li se acorda însă importanţă. De asemenea, se va percepe pulsul unei inimi pe scenă, mai alert sau mai slab în funcţie de replici. Lumina va licări corespunzător, ca un suflet.]

BONIFACIO: (Afectuos) Gheghe!

DOCTORUL: (Rece). Da, Bonny.

BONIFACIO: (Vrînd să-l îmbrăţişeze) Gheorghe, de cînd nu te-am mai văzut...

DOCTORUL: Te rog, fără sentimentalisme, în Sanatoriul nostru nu se permite.

BONIFACIO: (Se retrage surprins) Dar am copilărit amîndoi...

DOCTORUL: Vremurile s-au schimbat, Bonny.

BONIFACIO: Îţi mai aduci aminte cînd ne duceam cu vitele pe coastă şi ne pitulam în tufiş? Seara cînd luam apă cu urciorul de la cişmea? Duminica satul vuia de strigătele băieţilor şi chicotele fetelor. Ne topeam de joc. Îţi mai aduci aminte?

DOCTORUL: Nu, Bonifacio. Odată intrat aici, uiţi totul.

ASISTENTUL: Amintirile nu servesc la nimic, Domnule Bonifacio, sînt nocive.

BONIFACIO: Ce tot îndrugaţi, Gheghe?

DOCTORUL: Şi să nu-mi zici Gheghe. Acum sînt pentru toată lumea Domnul Doctor.

BONIFACIO: Dar de ce istoria asta, Ghe... (Ironic) Domnule Doctor?

DOCTORUL: E o poveste lungă, Bonifacio. Îţi vor trebui ani pînă să o pătrunzi.

ASISTENTUL: (Lui Bonifacio) Vă rog să-mi prezentaţi trimiterea. (Răsfoieşte registrul. Bonifacio se caută prin toate buzunarele.

BONIFACIO: M-au trimis la control de la secţia locală, Domnulee...

ASISTENTUL: Asistent.

BONIFACIO: ... Asistent. Strîmbau din nas, că nu le place "comportamentul". Parcă eu trebuie să fiu la cheremul lor! O jucărie în mîna unui copil?! (Găseşte, în fine, o hîrtie pe care o întinde Asistentului.)

DOCTORUL: Eşti un neiniţiat, domnul meu Bonifacio.

BONIFACIO: Dragă amice,...

DOCTORUL: Nici un dragă şi nici un amice. Eu nu sînt prieten cu nimeni, şi nici tu.

BONIFACIO: Scumpule...

DOCTORUL: Nici un scump. Nu sînt îngăduite în Sanatoriu asemenea "romantisme"... desuete.

ASISTENTUL: Cu actele e în regulă, Domnule Doctor. (Lui Bonifacio) Văd că ai un nume mare... Bo-ni-fa-ci-o... nepermis de mare. Părinţi, rude, familie ai?

BONIFACIO: Da.

ASISTENTUL: Parcă-ai fi trăit pe altă lume!

BONIFACIO: De ce? Nu e normal?

ASISTENTUL: (Citind în continuare şi scriind în registru) Vîrstă... patruzeci şi...

DOCTORUL: Cam tîrziu la vîrsta asta pentru tratament.

BONIFACIO: Ce tratament Gheghe... Domnule Doctor?

ASISTENTUL: Unde locuieşti?

BONIFACIO: Pe strada Speranţei...

DOCTORUL: I-auzi! I-auzi!

BONIFACIO: ... nr.119.

ASISTENTUL: Dar, aşează-te pe un scaun.

[Bonifacio se-aşează. Asistentul se deplasează pînă la Doctor şi-i arată trimiterea. Şuşotesc.]

DOCTORUL: Cu el sîntem nevoiţi s-o luăm de la capăt.

ASISTENTUL: (Arată ceva pe trimitere) Ce ne facem?... E încăpăţînat ca un viţel!

DOCTORUL: Trebuie instruit permanent. Băgat la cursuri intensive. Să-l aneantizăm.

ASISTENTUL: Pare recalcitrant.

DOCTORUL: Mă voi ocupa personal de administrarea tratamentului în acest caz – excepţie. Voi duce mai întîi o muncă de lămurire. Să-l determin să refuze realul. Pregăteşte, rogu-te, serul şi medicamentele din prima grupă.

(Asistentul se conformează.)

BONIFACIO: Ce faceţi acolo?... (Înfricoşat) Sper că nu...

ASISTENTUL: Un simplu test, Domnule Bonifacio, tratamentul...

BONIFACIO: Dar nu pe pielea mea, vă rog.

ASISTENTUL: Nu vă fie teamă, nu sînteţi nici primul nici ultimul pacient.

BONIFACIO: Nu înţeleg ce legătură au toate astea cu persoana mea. Pe mine nu mă interesează, şi gata! Tratamentul Dvs.? Vă urez succes!

ASISTENTUL: Ba trebuie să te intereseze.

BONIFACIO: Cu sau fără un om, tot aia e!

ASISTENTUL: Nu vrem să dăm naştere la precedente. Pînă la sfîrşitul acestui deceniu toţi oamenii vor fi urmat tratamentul prescris în Sanatoriul nostru. Pacienţii sînt supuşi unui proces rapid de transformare. Dumneata rişti să rămîi singur, linşat de majoritate.

BONIFACIO: Nu-mi pasă, doar spiritul să poată zburda în voie.

DOCTORUL: Lasă-l, te rog pentru moment. Să încercăm prin alte mijloace... (Asistentul îşi strînge ustensilele medicale.) Spiritul, Domnule Bonifacio, fuzionează cu materia, dispersîndu-se pînă la neidentificare. După cum ai aflat, noi elevăm fiinţe aspirituale. Toate eforturile ne sînt îndreptate spre formarea unui suflu colectiv. Subliniez: co-lec-tiv. Lucrăm ca o familie de albine...

BONIFACIO: Care sînt conduse de o regină, deci aveţi şi "personalităţi", prea ridicate în slăvi, şi trîntori...

DOCTORUL: Nimeni nu are voie să devină popular, să iasă în evidenţă sau să se facă remarcat prin vreo altă faptă decît obedienţa. Pentru că toţi sînt populari şi impopulari în acelaşi timp. Militäm pentru stabilirea unei noi ordini ideatice internaţionale.

BONIFACIO: Prin injoncţiuni şi emisari oneroşi, apostoli ai urii? Ne-am obişnuit cu fenomene anormale înfăţişate în chip normal, cu această realitate dureros singulară, cu o astfel de lume a nefirescului, plictisită de ea însăşi.

DOCTORUL: Partea, Bonifacio, slujeşte numai întregului, aici e cheia, ajungînd la marginea sa indivizibilă. Indivizii nu au dreptul la istorie.

BONIFACIO: Deşi ei făuresc istoria.

DOCTORUL: Noi refuzăm atît normalul cît şi anormalul, golindu-le de formă şi conţinut. Prinşi în jocul societăţii, piuliţe şi şuruburi ale unui agregat uriaş, oamenii sînt scutiţi de efortul de a gîndi...

BONIFACIO: Cum? (Îşi pune mîinile în cap)

DOCTORUL: ... ceea ce este esenţial pentru ideologia noastră novatoare.

BONIFACIO: Nu pot să-mi cred urechilor! Este o ficţiune, recunoaşte. Un solipsism, Doctore. Predica ta e nelaobiect. Ne aşteaptă o iarnă ideologică.

DOCTORUL: Încearcă, şi-ai să înţelegi. Şi află că de ce ne critică străinătatea de-aia sîntem mai "ţîţ"!

BONIFACIO: (Zîmbeşte) Îmi faci o pledoarie pentru... pledoarii

DOCTORUL: Nu, însă, dacă într-adevăr nu contează realitatea obiectivă, ci doar cea din mintea pacienţilor, atunci ne-am propus să facem presiuni asupra conştiinţei. Aceasta se reclamă ca o necesitate.

BONIFACIO: (Ironic) Necesitatea care nu mi se pare deloc... necesară.

DOCTORUL: Vrem să creăm un alt tip de fiinţă umană.

BONIFACIO: (Uluit) Dar ce, oamenii sînt cărămizi din care să construiţi voi case?

DOCTORUL: Noi modelăm caractere, le prelucrăm, Bonifacio. Astăzi, în *epoca de aur*, lumea acceptă eşecul ca o nouă formă de a se realiza, liniştită.

BONIFACIO: Liniştea reprezintă un summum al răului prelungit.

DOCTORUL: Oamenii au fost deposedaţi de sentimente. Şi sînt FERICIŢI...

BONIFACIO: (Pentru sine) Noi aici avem de toate, dar n-avem nimic!!

DOCTORUL: Omul – colectiv, tipizat... Toţi judecă la fel. Noţiunea de "eu", ca subiect, a dispărut.

BONIFACIO: (Pentru sine) Victoria suprarealităţii, a propagandei asupra realităţii – Alain Besançon – (Mai tare) Bine, Doctore, dar în ce mai constă frumuseţea, de exemplu, a unui album în care toate florile sînt identice: aceeaşi culoare, acelaşi miros?
Sau cum ar arăta o grădină zoologică în care animalele nu s-ar deosebi una de cealaltă?... Încercînd să semănăm cu cineva, ne uităm pe noi înşine.

DOCTORUL: Evoluţia biologică îşi va încheia ciclul prin acest tip de OM NOU.

BONIFACIO: (Ironic) Noul Om, al absurdului, care se ridică împotriva raţiunii – descris de Şestov – ?

DOCTORUL: Mişcarea se va opri, Universul va deveni imobil.

BONIFACIO: Ciudat! Îmi prelegi despre felul de a fi al celor ce nu sînt.

DOCTORUL: Bonifacio, totul este uniform, nediferenţiat. Bunăstarea indivizilor sociali se realizează prin bunăstarea întregii colectivităţi,

chiar dacă ei, personalmente, ies în deficit. Priveşte aspectul lor fizic (Îi arată cîţiva), se aseamănă toţi ca două picături de apă: ochii, forma nasului, culoarea părului, înălţimea, talia, chiar şi sexul... aceleaşi cuvinte "cra... pro... pi..." monosilabice, spontane, rostite pe un ton inexpresiv. (Bonifacio îşi scoate aparatul de fotografiat vrînd să-i pozeze. Doctorul îi astupă obiectivul) Fotografiatul interzis!!... Oamenii n-au voie să-şi vadă chipul, nu există nici oglinzi, n-au voie să scrie autobiografii, memorii de călătorie – de fapt călătoriile nu se organizează decît în interesul obştei – n-au voie să scrie eseuri despre viaţă şi moarte, necrologuri...

BONIFACIO: Oameni fără chip... Cărora nu li se recunoaşte identitatea.

DOCTORUL: Ba au şi ei o individualitate, dar comună. Şi-apoi au şi un nume, pe toţi îi cheamă la fel: Gheghe, chiar şi pe femei...

BONIFACIO: Oh, Doctore, dar se încalcă flagrant legile naturii.

DOCTORUL: Deşi se tinde ca oamenii să nu aibă un nume propriu, ba chiar să n-aibă nume deloc. În noua etapă de dezvoltare, în care ne găsim, nu mai poate fi vorba de *determinism*. O specie umană superioară ia locul celei vechi...

BONIFACIO: (Ironic) Vreun homunculus...

DOCTORUL: Este comuniunea cu viitorul... Oamenii trăiesc exact 50 de ani, atît cît pot lucra, apoi sucombă fără a depăşi sau pierde un minut; bătrîneţea nu există, am invalidat-o, din păcate peste copilărie n-am putut trece – această perioadă neproductivă...

BONIFACIO: (Pentru sine) Ce le pasă *lor* (Semn înspre Doctor) dacă mori, dacă trăieşti, pentru ei eşti un vierme!(Mai tare) Iartă-mă că te întrerup, Doctore, susţii că progresaţi?

DOCTORUL: Da.

BONIFACIO: Şi-atunci, unde vă sînt contradicţiile necesare procesualităţii dialectice a înaintării?... Fiindcă recunoşti că societatea voastră este *uniformă*, *nediferenţiată*, cu alte cuvinte: ternă, plată, anodină... Deci, ideile pentru propăşire de unde vă vin?

DOCTORUL: Sistemul nostru este, într-adevăr, steril ca un vid. Dar să nu uităm că el se clădeşte pe moştenirea trecutului, putregăindă.

BONIFACIO: Voi îi priviţi de sus pe ceilalţi.

DOCTORUL: Nu-i privim nici de sus nici de jos. Pur şi simplu: nu-i privim... Hai să ne-aducem aminte. De ce fura lumea înainte, de ce înşela, de ce bea şi se îmbăta, de ce erau cozi? Pentru că oamenii n-aveau încredere în viitor şi cumpărau orice, n-aveau

asigurată ziua de mîine – indiferent cît ar fi cîştigat astăzi, şi-atunci vroiau să-şi uite de ei, să se înece în alcool...

BONIFACIO: Şi te pomeneşti că acum au vreun viitor şi vreo încredere?

DOCTORUL: Bonifacio, nu pricepi că noi am contopit tezele şi antitezele, antonimele. Am lăsat doar sinonimele.

BONIFACIO: Se manifestă cumva vreo opoziţie la planurile voastre diabolice?

DOCTORUL: Nici pomeneală!

BONIFACIO: Din contră, ar fi bine să aveţi duşmani, fiindcă v-ar fortifica în luptă... După cum declara sociologul Mihai Botez, forma de opoziţie a oamenilor e supunerea, iar în acest caz, dacă fiecare în parte are dreptate, în colectiv greşesc toţi... Dar vreo rezistenţă la ideologia voastră întîmpinată din partea vreunor grupuri de indivizi?

DOCTORUL: A, nu. Fiecare dintre ei este victima şi călăul fiecăruia dintre ei. Deviza lor, răspîndită cu succes, este: Cunoaşte-te pe tine însuţi în ceilalţi!

BONIFACIO: (Pentru sine) Eu nu îmi ajung mie şi să mă mai transform în "ceilalţi"?!

DOCTORUL: Pornind de la acest *statu quo*, de exemplu, noţiunea de valoare nu mai are rost, şi nici de nonvaloare.

BONIFACIO: Altfel spus, un amestec al valorii, la care se referă Bernard-Henri Levy.

DOCTORUL: Nici de bine sau rău, frumos sau urît. Nu există excepţii, iar regulile sînt confirmate sută la sută.

BONIFACIO: (Gîndind) Asta trebuie să fie Ţara Urîţilor, Doctore, numai ei tînjesc să desfiinţeze deosebirile care-i separă de frumoşi. Şi Ţara Nonvalorilor. Şi Ţara Răului. Fiindcă încercaţi să o faceţi cît mai inaccesibilă şi inactractivă.

DOCTORUL: Interpretezi greşit, Bonifacio. Ţi-am mărturisit că s-au unit toate contrariile. Nu mai există nici viitor nici trecut, ci un prezent continuu.

BONIFACIO: (Pentru sine) Cetatea timpului împietrit...

DOCTORUL: Un sentiment al netimpului, căci creăm o fiinţă umană cu totul nouă.

BONIFACIO: Macabră pedagogie!... Umanoizi fără suflet? Voi întreţineţi nişte iluzii... Fiinţe iraţionale... Noua voastră societate este o psihoză colectivă, boinăvire a spiritelor.

DOCTORUL: Oricum, indivizii n-ar fi putut niciodată să se adapteze, să-şi îndeplinească cu scrupulozitate năzuinţele şi speranţele.

BONIFACIO: (Ironic) Acum şi le îndeplinesc pentru că nu au nici una!

DOCTORUL: Mă bucur că începi să înţelegi. (Bonifacio şchioapătă puţin.) Lumea nu mai are nimic de visat - visele nu se mai lasă visate -, nimic de imaginat, nimic de sperat. Proiectăm o *lume a viitorului*, foarte utilă.

BONIFACIO: De o monumentală inutilitate. (Trist) O societate utopică, închisă, cu oameni tăcuţi, resemnaţi în faţa soartei, cu o permanentă frică de sînge, şi-o frică de frică, şi complet dezinteresaţi. Nu?

DOCTORUL: Ascultă Bonifacio, noi promovăm adevărul absolut, dăm definiţii exhaustive care înglobează totul. Noi deţinem întotdeauna ultimul adevăr.

BONIFACIO: După cîte ştiu eu, procesul cunoaşterii nu are margini, deci absolutul şi exhaustivul nu îşi au locul. Sînt termeni inventaţi pentru a cuprinde necuprinsul. Există un adevăr oficial şi-un adevăr adevărat. Anumite date, Doctore, cum constat, care contravin ideologiei voastre abuzive, sînt omise sau combătute vehement.

DOCTORUL: Noi, Bonifacio, utilizăm o filozofie universală care selectează din fiecare teorie ceea ce este imperios necesar, propice dezvoltării - ca să-ţi răspund la o întrebare anterioară. Reţine, aici e totul calculat milimetric, oamenii au un program strict, meniu alimentar egal, la ore exacte... supravegherea intimă a persoanei pentru ca nimeni să nu fie împins în păcat.

BONIFACIO: Dar ei, pacienţii, ce zic? Aţi făcut analize?

DOCTORUL: Analize sociologice, antropologice, statistice nu îşi au rostul deoarece rezultatele se cunosc dinainte. Nu mai poate fi vorba de reglare sau dereglare. Oamenii nu mai au trebuinţe, nu au preferinţe, doleanţe. I-am dezvăţat...

BONIFACIO: Bine-i mai dădăciţi!

DOCTORUL: ... n-au impulsuri, n-au idei, n-au nevoi. Nu dau şi nici nu iau interviuri.

BONIFACIO: Adică nu sînt ei înşişi, alienaţi de tratamentul vostru. Li se impută o vină imaginară. Idealurile decad în deriziune.

DOCTORUL: Omul nu pierde, nici nu cîştigă. Spiritul se diminuează pe sine.

BONIFACIO: Cunosc, cunosc... Supunere oarbă unor idei... Cunosc... Cei care se abat sînt declaraţi: trădători de ţară, inamici ai poporului, reacţionari puşi în slujba puterilor străine, sau trimişi în azilurile psihiatrice... Oamenii sînt obiecte, ba mai mult, obiecte care muncesc

singure acolo unde le pui, manevrate, maculate, distruse. Obiecte vii sau vietăţi amorfe.

DOCTORUL: Sistemul nostru este etern, imuabil, nu suferă nici o schimbare.

BONIFACIO: Folosiţi o cruzime rafinată... asasinate morale... sinucideri lente... o epidemie de idei care a eradicat atîtea teorii solide... Cetăţenii sînt spoliaţi, li se neagă însuşi locul şi rostul în lume. Evadarea individuală, salvarea pe cont propriu nu sînt cu putinţă. I-aţi dezbinat bine.

DOCTORUL: Nu ţi-am spus că noi planificăm durerile şi bucuriile, montăm realul şi fantasmele, cultivăm pasiunea pentru adevărul nostru. De aceea, TOTUL ESTE UNANIM ACCEPTAT.

BONIFACIO: Unanimitate nu poate exista, şi încă politică, decît una artificială, sau în regimuri tiranice. Eu sînt adeptul relativităţii sociale. Edgar Morin scria că, citez, *duşmanul e în noi*. Şi, inversînd această metaforă, recurgeţi pînă la arestări preventive.

DOCTORUL: Intelectuali ca tine, Bonifacio, nu ne sînt pe plac.

BONIFACIO: Îmi dau seama. Acţiunea voastră samavolnică...

DOCTORUL: Din fericire, societatea aceasta nu este stratificată: nu există ţărani, muncitori, meşteşugari, funcţionari, savanţi etc, nu; există doar muncitori *in stricto sensu*. Un colectivism pînă la identificarea cu masa...

BONIFACIO: ... şi topire în anonimat.

DOCTORUL: Nu există funcţii, oricine poate îndeplini orice funcţie...

BONIFACIO: Şi nici una. Aşadar, o punere în valoare a mediocrităţii cenuşii... Cultivaţi amice, în rîndul semenilor o tortură spirituală, o psihologie naţională morbidă.

DOCTORUL: A trăi pentru colectivitate e singura lor *raţiune de a fi*.

BONIFACIO: Asta înseamnă: a *nu* fi ei înşişi, a se depersonaliza – ca să mă exprim în idiomul vostru.

DOCTORUL: Depersonalizaţi, Bonifacio, oamenii ajung să aibă o personalitate comună, de aceea neidentificabilă. O inflexibilitate socială. Se diminuează tulburările lor psihice...

BONIFACIO: Mai degrabă trăirile, Doctore, ca într-un lagăr de exterminare psihică.

DOCTORUL: ... Caracterologii, tipologii, temperamente? Sînt îndepărtate. Pe toţi indivizii îi cheamă la fel, se îmbracă la fel, aceeaşi tunsoare, acelaşi comportament în societate...

BONIFACIO: (Pentru sine) Comportamentul metalumesc. Chinezi pe vremea lui Mao Tzedong... Mai rău...

DOCTORUL: Creierul este supus unui bombardament ideologic în timpul zilei: prin cuvîntări, plenare, ședințe, informări politice, mass media... iar noaptea, în somn, subconștientul este conturbat de benzi magnetofonice. Raționamentele au devenit identice.

BONIFACIO: Cum observ eu, raporturile dintre ființe iau forma raporturilor dintre lucruri. O civilizație barbarizatoare. O cangrenă sociologică. Spiritul creator se adoarme cu desăvîrșire. Omul e ca o pasăre în colivie, cu zborul limitat, frînt.

DOCTORUL: Tindem să creăm un inconștient general. Prin acționări electrice asupra undelor cerebrale influențăm structura psihosomatică și personalitatea... Dacă e nevoie putem folosi și arme psihologice sau parapsihologice.

BONIFACIO: Desigur, transformați omul într-o mașină cu comandă numerică. Apeși pe buton și... gata, a pornit. Indiferent unde, indiferent cînd, indiferent cum. Injectarea spiritului unui om în spiritul altuia prin cuvînt, am citat din Sarmiento. Oameni transformați în rîme sau în monștri asmuțiți împotriva lor înșiși. O umanitate infirmă care și-a pierdut identitatea. Practicați iluzii, halucinații colective. Aceasta este un gen de hipnoză în masă. Le băgați în cap pacienților că trăiesc ca în sînul lui Adam, că societatea în care își tîrăsc existența e superioară tuturor celorlalte de-a lungul istoriei, fără a le justifica însă cu nimic... Somnambulism intelectual!

DOCTORUL: Exagerați!

BONIFACIO: Exagerez într-un mod neexagerat!... Voi urmăriți manipularea judecății și a simțămintele umane?

DOCTORUL: Nu tocmai, Bonifacio.

BONIFACIO: Urmăriți *înfrîngerea rațiunii*, ca să mă refer la titlul unei cărți a lui Alain Finkielkraut, nu-i așa?

DOCTORUL: Scopul nostru este formarea unui spirit independent de substanță, al unei gîndiri în afara creierului care ar fi trebuit s-o gîndească.

BONIFACIO: (Pentru sine) Gîndire prefabricată.

DOCTORUL: Noi stăpînim reflexele pacienților, le manevrăm sufletele pentru cauza păcii, bunăstării, progresului și înțelegerii între popoare.

BONIFACIO: Clișee! Dogme! Asta seamănă cu flecărelile transmise de la tribună... O moară care macină vorbe... Limbaj Calchiat ca un lichid, inofensiv în aparență, dar care în străfunduri sugrumă ființa și întunecă intelectul. Am dreptate, Doctore?

DOCTORUL: Universul nostru rămîne în continuare un soi de gaură neagră, black hole, care absoarbe totul, și ca atare nici o

ființă ori lucru, nici o radiație a sclipirii umane nu pot scăpa în afara sferei noastre de influență.

BONIFACIO: Universul vostru e cam îngust! Sfera voastră e turtită! Pacienții voștri-s Morții Viitorului.

DOCTORUL: Vom separa printr-un zid și un plafon de energie societatea noastră de orice adiere din afară, vom căptuși podeaua cu raze, ca nici un geamăt dinăuntru să nu se răspîndească peste ele. Și orice undă dinafară să fie reflectată ori refractată în altă direcție... Noi promulgăm un adevăr gregar, Bonifacio.

BONIFACIO: Ideologia este falită. Nu există un adevăr absolut, cum de altfel nu există lucru sau fenomen perfect. Asta-i un adevăr circumstanțial. Voi vă bateți joc de credințe, le desfigurați. Faceți ca oamenii să se simtă în nesiguranță.

DOCTORUL: E firesc, bărbate. Oamenii trebuie învățați să se chinuiască, să nu se apere, să rabde, să se supună necondiționat. Dacă nu au nimic de iubit sînt mai obedienți, cu dăruire de sine. Ei s-au obișnuit să simuleze viața, să trăiască conform unor indicații prescrise, să se plafoneze, să nu se încreadă în semeni, să fugă din contextul real.

BONIFACIO: Libertatea e o chestiune intimă, spunea cineastul Andrei Tarkovski...

DOCTORUL: Într-adevăr, și noi îi facem să se simtă ca atare.

BONIFACIO: Numai de formă, pentru că oamenii, în promiscuitate suferă de nedreptate. Protejați, Doctore, imaturitatea socială.

DOCTORUL: Noi căutăm să îi liniștim.

BONIFACIO: Dar Dostoievski spunea că pacea sufletească e suspectă.

DOCTORUL: Oamenii înfometați, însetați, umiliți pînă în adîncul inimii lor te ascultă și urmează necondiționat. Unul sătul nici nu se uită la mine, nu mai are motivație.

BONIFACIO: Ce să zic, sînteți dibaci în a teroriza populația. Și pe deasupra, foarte cinici... Grija voastră pentru neîndestularea omului... Posedați un acut simț al ficțiunii, dar vă lipsește cel al realului. Cultivați un climat de neîncredere și nesiguranță. Voi sînteți aceia care garantează respectarea nedreptăților umane!

DOCTORUL: Dar recunoaște, totuși, că e o teroare blîndă și pacifică. Aș îndrăzni s-afirm, fără riscul de a greși, că teroarea este indisponibilă pentru a stăpîni masele.

BONIFACIO: Da de unde! Astea-s niște schematisme. Instituția voastră este deasupra poporului. V-ați îmbătat de putere...

DOCTORUL: Nici pe departe. Pacienții noștri s-au amețit de sarcini, de turpitudine. I-am educat să nu-i atragă puterea, conducerea.

Şi-atunci ea ne rămîne, de-a gata. Dispunem de voinţa lor, captăm atenţia, preocuparea. În felul acesta îi aducem pe toţi la acelaşi numitor comun, căutăm să ştergem diferenţele.

BONIFACIO: Dictatură.

DOCTORUL: O dictatură *necesară*, care durînd la nesfîrşit dispare, adică nu mai este observată.

BONIFACIO: O uniformizare forţată, dar în care indivizii sînt desolidarizaţi. Dacă pînă mai ieri rezidau într-un semianonimat prolix, de cînd cu voi, sînt dirijaţi spre un anonimat absolut, o paralizie generală, fără posibilitate de întoarcere. Întreţineţi o psihoză colectivă. *Divide et impera* a zis un senator roman. Nu uita însă că, izolînd omul îi aţîţi mai amarn curiozitatea la ceea ce s-ar afla dincolo de el.

DOCTORUL: Şi-atunci de ce să nu-i dăm senzaţia că e în lărgime?

BONIFACIO: Deci, numai *senzaţia*?

DOCTORUL: Da... numai senzaţia... că nu e nimic interesant *dincolo*, dimpotrivă să scoţi în evidenţă faptele reprobabile ale străinătăţii, iar intern doar faptele pozitive. Nu e vorba de-un misticism. Pacienţii au devenit atît de calmi şi resemnaţi...

BONIFACIO: Încît au ajuns în pragul delirului. *Un calm delirant.* Inconştientizaţi publicul, dezvoltaţi nonştiinţa, nonviaţa.

DOCTORUL: Societatea noastră e statică şi liberă.

BONIFACIO: Şi acceptă o gîndire în afara gîndirii. (Ironic) Desigur, promovaţi libertatea de *in*exprimare.

DOCTORUL: Oricum, este şi aceasta o libertate, Bonifacio, putinţa oamenilor de a fi frustaţi, oprimaţi, îngrădiţi.

BONIFACIO: Voi, Doctore, exploataţi starea de culpabilitate a credulilor, îndoiala omului în faţa necunoscutului, pentru a impune o nouă ideologie.

DOCTORUL: Trebuie dezvoltat în om sentimentul de neputinţă, inutilitate şi nonvaloare a sa, deşertăciune. Nu poţi stăpîni personalităţile altfel, Bonifacio.

BONIFACIO: Deci, nu promovaţi individualităţile, le consideraţi de prisos, ba chiar vă e teamă să nu pericliteze soarta acestei societăţi. Discipline ca astrologia, telepatia mai ales, ştiinţele oculte sînt interzise, pentru că, prin forţa lor, ar putea avea implicaţii politice, militare.

DOCTORUL: Totul este organizat să meargă omogen, organic ca într-o echipă sportivă. Fără oscilaţii, fără surprize, fără emoţii. A nu se rîde, a nu se plînge, a nu se urî şi a nu se înţelege – parafrazîndu-l pe Spinoza.

BONIFACIO: Sigur, politica dispreţului faţă de cei care gîndesc şi simt altfel. Ultraideologie, ultrademagogie. Acesta este rolul nefast al unei mentalităţi închistate, al puterii politice arbitrare, abuzive, nelimitate al statului autocrat.

DOCTORUL: Opoziţia dintre Istorie şi Grup Social este obiectivă. Ne place ordinea şi disciplina, Bonifacio.

BONIFACIO: O ordine pietrificată. Fenomenele care vă displac le consideraţi anarhice. Viaţa oamenilor a fost golită de sens.

DOCTORUL: Nu există "oameni", ci "forţă de muncă", nu se zice "concediu de odihnă" ci "*perioadă de refacere a forţei de muncă*"...

BONIFACIO: Ca motoarele care intră în reparaţie! Oamenii voştri sînt ca nişte morţi, psihologiceşte... fără pasiuni... cu neîndepliniri de nici un fel...

DOCTORUL: ... Sînt vulnerabili la teoria noastră şi complet paraleli cu teoriile altora. Nu mai sîntem în medieval ca să susţinem un curent nominalist.

BONIFACIO: Dar nici un "generalism" forţat, ca în... comuna primitivă!

DOCTORUL: Ei nu au voie să înţeleagă lumea, le-ar fi dăunător. Şi, de fapt, le-o facem noi înţeleasă, în felul nostru. Nu avem cazuri de confruntări de idei, instincte de conservare. La noi nu se întreabă, nu se produc schimbări, pacienţii nu se apropie unii de alţii, şi cu toate astea nu se plictisesc.

BONIFACIO: Inşi lipsiţi de orice simbolistică, nu concreţi ci foarte concreţi, ţinuţi în stare de beţie şi adormire spirituală. Anonimizaţi.

DOCTORUL: Fiindcă nu întîlnim abateri legislative putem considera că nu există nici legi. Străzile n-au denumiri, nu există numere de ordine ale caselor, oraşele n-au nume, cartierele aşijderi, timpului nu i se mai cunoaşte mersul, nu există orare, programe, nu există spectaculos.

BONIFACIO: Au loc nonevenimente.

DOCTORUL: Fenomenele se succed cu mare exactitate şi haotic în acelaşi timp. Oamenii se duc la moarte în mod deliberat, cu zîmbetul pe buze. Ei nu pot nici să cîştige, nici să piardă în vreo dispută.

BONIFACIO: Aceasta este rasa pură, Omul Nou, din propaganda voastră? Folosiţi ştiinţa amăgirii cu atîta izbîndă!!... Le-aţi corupt identitatea, le-aţi captat bunăvoinţa în direcţia idealismului vostru fanatic. Le-aţi băgat în suflet o teamă artificială, neraţională... fobofobie... v-aţi autodeclarat mentori spirituali...

DOCTORUL: Asistăm la un Război al Conştiinţelor, Bonifacio.

BONIFACIO: Un război al minciunilor, pentru a produce confuzie în rîndul maselor, a intoxica adversarii, dînd un caracter de credibilitate informaţiilor false. A menţine situaţia într-o stare de imponderabilitate, de subrealitate. Vă pretaţi la ofensive ideologice, la subversiune, absurd, nonsens. Obstrucţionaţi orice creştere prin ziduri de incomprehensibilitate.

DOCTORUL: Este mai important un post de emisie decît o bombă atomică sau o rachetă intercontinentală. E suficient să le furi oamenilor mintea, şi apoi vor executa tot ce le dictezi. Le dirijezi inteligenţa, o pui în slujba...

BONIFACIO: Dar conştiinţa nu poate fi forţată.

DOCTORUL: Bineînţeles că nu. Însă oamenii noştri nu mai au conştiinţă, deci nu mai avem ce forţa! Şi-apoi, nu mai avem nici împotriva cui. Medicamentele înlocuiesc totul.

Iar mulţimea ne-aclamă.

BONIFACIO: Astea sînt festivisme forţate. Vă aclamaţi singuri. Literatorii voştri închină imnologii oficioase, osanalisme faţă de putere, ode de circumstanţă, hăulituri, strigături, lălăieli, coruri de aplaudatori plătiţi.

DOCTORUL: Pacienţii noştri sînt învăţaţi să nu se opună, să nu protesteze... Ca atare, nu există nici *criză* de conştiinţă.

BONIFACIO: O, bieţii oameni, dacă mai pot fi numiţi astfel, sînt bolnavi. Îşi aşteaptă nenorocirea cu seninătate.

DOCTORUL: Ba permite-mi să te contrazic, Bonifacio. Cînd toţi sînt atinşi de un virus comun, adică nu există oameni sănătoşi, atunci nici bolnavi nu există, fiindcă nu au termen de comparaţie. Deci, din lipsă de probe, oamenii noştri sînt consideraţi sănătoşi.

BONIFACIO: (Ironic) Frumoasă "demonstraţie", demnă de filozofismul vostru. Ea mi-aminteşte de o revistă care apărea în Franţa anilor 1876: "Le journal des abrutis", jurnalul îndobitociţilor, editat de o "Societate de Ramoliţi" a cărei profesiune de credinţă era (Apăsat) *îndobitocire gratuită şi obligatorie* pentru toată lumea. Ei s-au adresat chiar Senatului cu un program prin care informau despre înfiinţarea unei Facultăţi de Dobitoci. "Deoarece din ramolire ajungem la îndobitocire – susţineau ei – dorim pur şi simplu să tragem foloase de pe urma stupidităţii, să o regularizăm făcînd din ea o dogmă care va salvgarda viitorul – continuau acei redactori. Avem ca profesori nişte bătrîni ramoliţi, care ne pisălogesc cu doctrina lor, cu aiureala caracteristică de astăzi. Să mergem deci cu paşi mari pe acest drum tîmpit şi atrăgător. Cu cît îndobitocirea

este mai enormă cu atît ea va produce bucurii inerte şi necunoscute". Revista, Doctore, a durat 16 ani.

DOCTORUL: În sanatoriul nostru nu va fi vorba de ramolire sau îndobitocire, pentru că toţi vor fi identici, ca două picături de apă.

BONIFACIO: Dacă, totuşi, un om, aşa-zis sănătos, dintr-o colectivitate uniformizată, ca aceasta, se îmbolnăveşte, el riscă să contamineze ca o molimă toţi indivizii care au o aceeaşi structură. O simplă gripă devine fatală. Ar trebui, dimpotrivă, să-i individualizaţi ca să capete rezistenţă. Rasa pură pe care o creaţi nu mai poate oferi nici o alternativă în afara ei însăşi.

DOCTORUL: Asta şi vrem.

BONIFACIO: Dar, cum spuneam, Doctore, există pericolul ca o maladie să-i molipsească în întregime şi să dărîme societatea construită de voi. Selecţia artificială are limite. Vă trebuie o mare diversitate genetică, ce naiba, puţină simptomatologie...

DOCTORUL: Dimpotrivă, noi experimentăm în continuare omogenizarea chiar a zestrei genetice.

BONIFACIO: Şi-atunci, presupunînd că urmăriţi să evoluaţi, cum scoateţi genii, Doctore, ştiut fiind că ei sînt aceia care împing societatea înainte? Sau vouă vă sînt indiferenţi?!... Chiar dacă mai există cercetători analişti, academicieni... ei nu se pot întotdeauna realiza; sînt sufocaţi, striviţi în aluatul comun.

DOCTORUL: Interesul general primează. Scurt pe doi. Nu avem trebuinţă de personalităţi, nu ne complicăm cu ele. Masa de anonimi este cea mai puternică personalitate. Iar realitatea o ghidăm, Bonifacio, conform tezelor ideologiei noastre: o colaborare între absolut şi relativ, între etern şi efemer.

BONIFACIO: (Ironic) Permanentul discurs al "purităţii" şi "superiorităţii" societăţii voastre care a făgăduit "raiul pe pămînt" dar aduce iadul!

DOCTORUL: Contradicţiile, antonimiile şi paradoxurile de orice natură vor fi înlăturate. Totul va fi perfect. Nu vor mai dăinui fenomene izolate, ci doar generale. Există un singur program, benefic ori malefic, e totuna, în osmoză. Un singur ţel politic...

BONIFACIO: (Pentru sine) Ufff, limba asta vermiculară!... O bagatelă... Ne mînjeşte sufletele.

DOCTORUL: Problema omului plin de speranţe, iniţiative nu se va mai pune în chestiune. Conflictele individ – societate, existenţial – transcendent s-au aplanat definitiv. Noţiunea de plăcere a dispărut, deci şi cea de aversiune. Hedonism, nici atît! Ca la carte. Trăirile

comune vor înlocui orice urmă de paroxism, afectivitate, romantism; un clasicism perpetuu.

BONIFACIO: Ne îndopaţi cu lecţii moralizatoare... Mai degrabă: supra-realism... Şi, uite, că am ajuns şi la cultură, Doctore.

DOCTORUL: Cultura este un stupefiant cu efecte foarte nocive, incomodante. De fapt, Bonifacio, nici nu există cultură, sau mai clar: totul este cultură. În orice caz pînă acum termenul de cultură era imprecis.

BONIFACIO: Iar lumea voastră s-a diluat şi degradat complet! Valorile sînt disgraţiate, marginalizate. Critica de artă a paralizat. O sinucidere artistică. O deculturalizare, sau paracultură, subcultură, pînă la anticultură.

DOCTORUL: Nu, pentru că nu avem ce. Noi punem accentul pe ştiinţă şi tehnică, pe construcţii. La ce bun să facem muzică, poezie, romane, pictură, sculptură etc. cînd totul este obiectiv? Nu mai există subiectivitate, ţi-ai dat seama!

BONIFACIO: Nici imaginaţie probabil, şi nici fabulaţie, creaţie...

DOCTORUL: Ba da. Se imaginează continuu, se scrie, se meditează, dar în sensul unic al politicii noastre. Toţi iubim ceea ce aparţine numai de noi. Nici pomeneală de vreo manifestare xenofilă ori cosmopolită. Nu există filozofi sau ne, avocaţi sau procurori, geologi sau astronauţi. Toţi fac de toate cu acelaşi grad de reuşită. Se merge pe clişee general - valabile.

BONIFACIO: (Cu dispreţ) Vă folosiţi aşadar de dogme şi stereotipii.

DOCTORUL: Ne bazăm pe idealuri înalte, absolute, în sensul kantian al cuvîntului.

BONIFACIO: Mai adineaori, Doctore, spuneai că nu există filozofi sau nefilozofi, iar acum aminteşti de Kant, de absolutism. Explică-te!

DOCTORUL: Kant este un simbol, Bonifacio, iar "kantian" un cuvînt. De la străbuni am preluat critic aserţiunile care veneau în sprijinul teoriei noastre.

BONIFACIO: Desigur, aţi "preluat" ce vă convine.

DOCTORUL: Cursul vieţii este dirijat după canoane stricte. Se preconizează nivelarea societăţii. Elevii nu au voie să-şi însuşească mai multe cunoştinţe de cît li se transmit la şcoală, dar nici mai puţine. Nu se mai întocmesc clasamente, premianţii nu se disting de codaşi, cu toţii au aceleaşi drepturi. Egalitate.

BONIFACIO: Egalitarism utopic. Şi dacă totuşi se observă vreo deosebire oricît de mică?

DOCTORUL: E corectată din timp. Persoanele în cauză se pedepsesc singure: autopenitenţa... fug de ele însele...

BONIFACIO: Doar voi, personalul sanitar, vă acordaţi *privilegiul veridicităţii?* sintagma aparţine lui Michel Foucault. Arthur Koestler avea dreptate cînd perora despre autoacuzarea celor oropsiţi din cauză că sînt în deprimare, sau poetul Emil Hurezeanu care amintea despre acele victime obligate să se "victimizeze" (Mai tare) Sînt extorcate, persoanele în cauză... autoînvinuiri inventate... autonegări... autodemascări... automutilări...

DOCTORUL: Mai întîi le adresăm invectivele de rigoare, deoarece gîndirea singulară se dovedeşte a fi eronată, eretică.

BONIFACIO: (Mirat) Chiar dacă nu e?... La urma urmei era de aşteptat. "Regele" lui Antonio Gala se întreba retoric: "Unde o să ajungem cu atîta democraţie... sau ce-o fi?... poporului trebuie să-i spui totdeauna aceleaşi lucruri. Dacă nu, s-ar alarma. Aşa se simte mai sigur. «Cine va sta de veghe – îşi spune – totul e la fel ca înainte.» Şi se culcă."

DOCTORUL: Este inhibată gîndirea răzleaţă, de către majoritate.

BONIFACIO: Ceea ce încurajaţi voi se cheamă "gîndire captivă", vezi Czestav Milosz...

DOCTORUL: Noi luptăm să schimbăm lumea începînd din interior.

BONIFACIO: Aducerea ei într-o formă de adinamie, prostraţie. O manie generală.

DOCTORUL: Energia lăuntrică a oamenilor imprimă conduita lor în viaţă. Urmărim să le-o captăm... ca să alimentăm centrele termonucleare şi alte utilaje.

BONIFACIO: Omul se degradează biologic, o degradare programată după cum constat, predispus la fatalism.

DOCTORUL: Acesta-i un sanatoriu ad-hoc. Opinia unuia este şi a celorlalţi, fără cea mai infimă diferenţă. Pacienţii nu au voie să răspundă. Nu le-ar folosi la nimic... Studiază, Bonifacio, antropogeneza noii specii umane.

BONIFACIO: Ridicaţi, Doctore, o societate de obiecte şi împotriva oamenilor. Pacienţii voştri sînt ca metecii din Atena Antică, apatrizi. I-aţi redus la neputinţă... Vinovaţii şi nevinovaţii se confundă. O schizofrenie totală din cauza teroarei istoriei. Aţi ideologizat şi tehnicizat răul. V-aţi proclamat campionii lui. Feriţi-vă însă de puterea celor lipsiţi de putere. Omul este confruntat în prezent cu problemele (Apăsat) a-n-t-i-o-m-u-l-u-i, sau cum îl numiţi voi, Omul Nou...

DOCTORUL: Omul Total.

BONIFACIO: Pe dracu!... Traumatizaţi lumea... Timoraţi... Omul înghiţit de mulţime seamănă cu *omul-masă* al lui Ortega Y Gasset.

Sînteţi specialişti în a teroriza şi îngenunchia poporul. Organele de justiţie se transformă în instrumente de reprimare a adversarilor politici. Menţineţi în supunere gloata prin intensificarea ideologiei psihice – ceea ce încercaţi şi cu mine...

DOCTORUL: Destul!

BONIFACIO: Criteriile de vinovăţie devin destul de labile, mai ales în cadrul înscenărilor politice, propagandistice, sau în desemnarea ţapilor ispăşitori care să plătească oalele sparte de voi în urma unor eşecuri economice, sociale, militare: fabricarea de acuzaţii (Ironic) penale, arestări arbitrare, tergiversări procesuale, interogări prin tortură, discreditări moral-politice ale duşmanilor regimului, sperjururi, intimidarea populaţiei, delapidarea făţişă sau spoliere cu ajutorul aparatului de stat a avutului public...

DOCTORUL: Destul!

BONIFACIO: Reţele de informatori ai poliţiei, secrete politice care să verifice loialitatea şi să cunoască toate laturile vieţii ascunse a cetăţenilor, a stării lor de spirit. Cînd autorităţile simt nevoia să-şi asigure sprijinul opiniei publice apelează la procese politice minuţios regizate, în care acuzaţii, cu cît sînt mai inocenţi cu atît devin mai culpabili. Ceea ce relata Friedrich Spee în urmă cu sute de ani vi se potriveşte de minune. Citez aproximativ:

DOCTORUL: Te rog, nu.

BONIFACIO: Ba ascultă: Dacă acuzatul a dus o viaţă imorală, aceasta este, bineînţeles, o dovadă a legăturii lui cu "inamicii societăţii"; dacă a fost însă evlavios şi a avut o comportare exemplară, e evident că se preface, pentru ca prin evlavia lui să înlăture suspiciunile; dacă la interogatoriu manifestă teamă, e evident că este vinovat: îl trădează conştiinţa; dacă însă, convins de nevinovăţia lui, se poartă calm, nu încape îndoială că e vinovat, deoarece, după părerea judecătorilor, este cunoscut că inculpaţii mint cu seninătate...

DOCTORUL: Ajunge!

BONIFACIO: ... dacă se apără împotriva acuzaţiilor şi se justifică, aceasta dovedeşte tot vinovăţia lui; dacă însă, îngrozit şi disperat de monstruoasele acuzaţii ce i se aduc, el se pierde cu firea şi tace, este o dovadă directă a crimelor lui; dacă găseşte tăria să suporte grozăviile torturii, înseamnă că "inamicul" l-a fortificat şi-l susţine şi prin urmare trebuie torturat mai tare; dacă nu rezistă şi îşi dă sufletul în timpul caznelor, înseamnă că "inamicul" i-a dat pilule cu efect întîrziat ca să-l omoare pentru a nu face mărturisiri şi a nu divulga secrete...

DOCTORUL: Destul! Destul! Consideraţiile tale sînt prea caustice. Ai grijă! Noi nu tolerăm nimic în afara modei. Am regîndit în sensul nostru ceea ce au gîndit înaintaşii.

BONIFACIO: (Pentru sine) Proteze pentru mintea voastră schiloadă! Gîndire transplantată!

DOCTORUL: Conceptele vetuste s-au perimat. De exemplu, cel de "maniheism", lupta dintre contrarii.

BONIFACIO: Din nenorocire a învins răul, un rău permanent, de aceea nerelevant.

DOCTORUL: Aşa-l vezi tu, pentru noi e convenabil. Ne deranjează însă influenţa vechilor teorii despre lume şi viaţă. Noi nu admitem decît fenomene exhaustive şi infailibile.

BONIFACIO: Astea nu sînt posibile. Încerci prin vorbe sacralizarea unui sistem social dovedit de practică imperfect.

DOCTORUL: Tindem, măcar în teorie, spre o beatitudine cerească, paradisiacă.

BONIFACIO: (Ironic) N-aveţi decît!!

DOCTORUL: Fiecare este bogat de ceilalţi...

BONIFACIO: Şi sărac de sine însuşi.

DOCTORUL: Se spune numai adevărul...

BONIFACIO: ... Fiindcă minciuna tot adevăr se numeşte.

DOCTORUL: Sferele termenilor "naţional" şi "universal" se contopesc. Am devenit omniprezenţi.

BONIFACIO: (Meditînd) Teze politice imperialiste. Totul o apă şi-un pămînt, o masă cenuşie. Potop ideologic. (Doctorului) Vă dedaţi, după cum observ, la represalii şi exterminări în teorie. Activităţi de montare a clişeelor ipocriziei şi autoritarismului.

DOCTORUL: Vorbele tale sînt cam tari. Noi căutăm doar *dependenţa* lumii de filozofia şi sociologia noastră. Ca la armată: nu ştii, te-nvăţ; nu poţi, te-ajut, nu vrei... ăă... du-te dracului, atunci te oblig!

BONIFACIO: Păi sigur, atotştiinţa voastră! O inteligenţă distructivă... Vă doresc din inimă să nu vă împliniţi năzuinţele!

DOCTORUL: Noi ştim totul, centralizăm totul.

BONIFACIO: Cei care "pretind că ştiu totul şi pot totul sfîrşesc prin a ucide totul "Camus, "L'homme révolté". Cei care pretind că ştiu totul nu ştiu nimic.

DOCTORUL: Ca dovadă că nu ne dedăm la represalii teoretice, cum afirmi tu, îţi destăinui că am desfiinţat cenzura.

BONIFACIO: Nu cred.

DOCTORUL: Ba da, pentru că autocenzura funcționează impecabil. Dar cu timpul se va desființa și aceasta, vom avea grijă ca oamenii să nu mai aibă ce să cenzureze.

BONIFACIO: (Meditînd) Oamenii reduși la cifre statistice...

DOCTORUL: Ei și-au atins scopul în viață...

BONIFACIO: ... Pentru că nu urmăreau nici un scop!

DOCTORUL: Și se dăruiesc trup și suflet iubirii de colectiv.

BONIFACIO: O iubire care subjugă. Selecția oamenilor noi s-a făcut pe criterii negative, cunosc: să nu aibă ambiții, să nu sclipească de inteligență, să n-aibă opinii proprii, să nu-și formeze un nume propriu, să n-aibă personalitate, să fie docil, să sufere de o spaimă irațională, să n-aibă acces la politică, dar să nu se manifeste nici ca apolitic.

DOCTORUL: Suferința e un prilej de bucurie. Ne-au trebuit vremi îndelungate ca să adaptăm știința la noua ideologie.

BONIFACIO: (Mirat) Nu invers?

DOCTORUL: Existența cotidiană este monotonă, în sensul bun al cuvîntului. Zilele sînt la fel. Mesele așijderi. Lucrurile, obișnuite.

BONIFACIO: Anormal de obișnuite.

DOCTORUL: Nu există stăpîni.

BONIFACIO: Dar există supuși.

DOCTORUL: Cuvintele "conducere", "organizare" și-au pierdut înțelesul. Nimeni nu conduce pe nimeni, nu organizează nimic.

BONIFACIO: N-au cui să ordone. Teama, chinurile, credința sînt factori de dominație... Dar nici la nivel de nomenclatură?

DOCTORUL: Aici problema se pune altfel. De fapt, nici aici, Doctorii conduc prin rotație. Deși "conduc" e cam impropriu spus, trebuie luat *in lato sensu*.

BONIFACIO: (Pentru sine) O anarhie totalitaristă... (Doctorului) Dar voi, oamenii noi, sînteți sluți, diformi (Arată cîțiva cu degetul). Vreți să împărțiți globul?

DOCTORUL: Te înșeli, Bonifacio. Așa ne vedeți voi. Noi sîntem oamenii viitorului.

BONIFACIO: Oamenii schilozi fizic sînt schilozi și sufletește.

DOCTORUL: Nu-i adevărat, tu ești diferit, i-n-f-i-r-m.

Cînd noi, sluții, ne vom înmulți și vom fi majoritari în lume, atunci voi, normalii, veți fi internați în aziluri pentru a fi tratați de sănătatea voastră. [Cîțiva sluți rîd înspăimîntător: guri strîmbe, fără dinți, cu dinți ieșiți în afară.]

BONIFACIO: Sînt alienați mintal, deraiați (Arată înspre ei)... săriți de pe fix, ca să nu mă exprim altfel.

DOCTORUL: Te înşeli, Bonifacio. Aşa ne imaginaţi voi. După concepţiile noastre sîntem aşa cum trebuie să fim. Noţiunea de "nebun" aici nu se întrebuinţează. Nebuni sînteţi voi, că nu aveţi acelaşi comportament ca al nostru!

BONIFACIO: Suferiţi de un complex de... superioritate!... Dar voi, oamenii noi, sînteţi orbi, surzi, muţi... Priveşte!

DOCTORUL: Iar greşeşti, Bonifacio. Aşa ne consideraţi voi. Simţurile au devenit inutile, ca atare s-au atrofiat. Şi-atunci, cuvintele care le denumesc au dispărut din vocabularul curent. Nu există gusturi, sau mai exact un singur gust, colectiv. Se pune accent pe o MUNCĂ TOTALĂ, dezinteresată.

BONIFACIO: Ca să nu zici "neplătită"!... pentru că pînă mai ieri se muncea toată ziua ca să nu te alegi cu nimic, acum se mai munceşte şi noaptea şi-n sărbătorile legale, ca să te alegi cu acelaşi nimic.

DOCTORUL: Oamenii nu mai au nevoie de limbă, se înţeleg prin semne. Comunicatele noastre sînt recepţionate extrasenzorial, prin telepatie.

BONIFACIO: Voi comunicaţi prin lozinci, printr-o limbă de lemn. Apelaţi la intergraţionisme.

DOCTORUL: Totul e programat cibernetic: ideile, sentimentele, stările sufleteşti, fenomenele naturii, vizitele în cabinetul meu, noii pacienţi ca tine. Toate de desfăşoară numai în mintea subiectului.

BONIFACIO: Recurgeţi la elemente raţionaliste în sprijinirea luptei voastre iraţionale.

DOCTORUL: Nu mai tolerăm alt sistem socio-politico-filozofic. Demonstraţiile se execută după acelaşi calapod.

BONIFACIO: Părerea mea este că oamenii nu sînt chiar muţi, mai mult că nu au permisiunea să comunice, ca să n-aibă cui se plînge... o durere surdă... că nu sînt chiar orbi sau surzi, mai mult că li se interzice să vadă sau să audă, ca să nu pătrundă la ei ştiri neconformiste din afară... Raţiunea a fost aşadar subminată.

DOCTORUL: Am fost precauţi şi i-am vaccinat contra microbilor străini.

BONIFACIO: Oamenii erau înainte plini de bunăvoinţă.

DOCTORUL: He, he, doar cînd era vorba să n-aibă voinţă... Noi încercăm să-i facem mai buni.

BONIFACIO: Cu siguranţă, o bunătate în sensul negativ al cuvîntului.

DOCTORUL: Acum sînt supuşi unui intens tratament ideologic. Sînt vlăguiţi.

BONIFACIO: Omul Nou la care vă referiţi, Doctore, este *antiom* iar societatea – vă o *antisocietate*, un falanster, asemeni "Cetăţii Soarelui" înfiinţată de Goetz, din piesa "Diavolul şi bunul Dumnezeu", de Sartre. Indivizii nu ştiu şi nu înţeleg cine sînt ei înşişi, şi nici nu se iubesc între ei. Parcă ar fi... castraveţi!. Dacă îi ucideţi moralmente pe oameni, pentru cine mai construiţi "noua" voastră societate? Pentru pietre? Şi ce reprezintă ea, un lagăr al procesului spiritual! Ghilotina ideii!? Raţionamentul steril!?... Acesta e un proces de necunoaştere a lumii. O renaştere a decadenţei... Vai, o lume ce se naşte moartă!

DOCTORUL: Noţiunea de *eu* nu va mai apărea, se va transforma *în noi*. Pronumele posesiv îl desfiinţăm: *nimic nu aparţine nimănui*, precum şi: *nimeni nu posedă nimic*. Indivizii sociali nu pot şi nu trebuie să fie originali, ori inteligenţi, ori interesanţi, ori deosebiţi. De ce să-şi piardă de exemplu timpul demonstrînd în stradă?... Nu!... Uitarea de sine se încurajează, curajul se descurajează.

BONIFACIO: Un soi de adormire a gîndirii, Doctore. Ideile-s teleghidate, ceea ce se traduce prin crimă psihologică, manevrare a sufletului. Aceasta reflectă omniimpotenţa Omului Nou, plastilină în mîinile autorităţilor neraţionale care îşi satisface setea de dominare astfel. O teroare "discretă", afirma prozatorul Dan Petrescu, şi-o durere fără tortură, şi-un delir paranoic.

DOCTORUL: Fiecare om supraveghează cel puţin un om, în felul acesta se supraveghează ei între ei, se spionează şi se bruschează reciproc.

BONIFACIO: Aprehensiunea ontologică produce o paralizie viscerală, atît de necesară acestei *societăţi artificiale*, unde *haosul* înfloreşte în interiorul *ordinii* pietrificate. Cetăţeni mereu stresaţi se scurg pe străzi şi nu au timp de egocentrare. Organizarea excesivă duce, intrinsec, la dezorganizare, căci "nu se pot ridica munţi fără a săpa abisuri" – cum susţinea Teilhard de Chardin.

DOCTORUL: Prin *suferinţă* poporul nostru şi-a construit o istorie.

BONIFACIO: Dar prin uniformizare în suferinţă şi monotonie politică o va pierde. (Pauză) Deşi noţiunea de POPOR este abstractă, oricît ar părea de concretă. Ca şi aceea falsă de REPREZENTANT, care înseamnă: un abuz de funcţie. Lumea suportă insuportabilul, modificată în sumisiune, fără aspiraţii, fără analiză, fără excogitaţie... Valorile şi nonvalorile au fost standardizate, nu se mai face nici o deosebire. Totalitarismul răspunde în nihilism, şi reciproc – ca o ideologie supraideologizată.

DOCTORUL: Doctrina maniheistă nu are la noi nici un temei, Bonifacio. Tindem să formăm un sistem "om-maşină".

BONIFACIO: Daţi-mi voie să mă îndoiesc, cum se exprima Rosa Luxemburg, şi să gîndesc diferit. Nici o teză nu e valabilă în veci. nimic nu e neîndoielnic, a gîndi înseamnă a avea curajul de a fi minoritar, à propos de nihilismul lui Descartes. În locul aşa-zişi-lor Oameni-Noi, aţi face mai bine dacă aţi forma Oameni-Oameni.

DOCTORUL: Noi stabilim echilibrul dintre logic şi ilogic, credinţa în imposibil – chiar de-ţi pare hazardant. Dacă, de exemplu, are loc un concurs sportiv, nu mai cîştigă nimeni, toţi obţin acelaşi număr de puncte sau acelaşi timp cronometrat. Este vorba de un individualism colectiv.

BONIFACIO: Atunci, care mai e rostul lor?

DOCTORUL: Din cînd în cînd trebuie să verificăm gradul de ideologizare şi politizare al pacienţilor noştri, reacţiile secundare. Doctorii întrevăd noi procedee de tratament... Imaginează-ţi că toate meciurile de fotbal se încheie cu scoruri albe, 0-0, sau 1-1, dar ambele goluri se marchează simultan. Fără suspansuri, şocuri.

BONIFACIO: Deci, aţi eliminat intriga piesei, tipologia personajelor, desfăşurarea evenimentelor, prin urmare nu există nici deznodămînt.

DOCTORUL: Bravo! (Bonifacio şchioapătă iar)

BONIFACIO: Sînt doar simple deducţii logice.

DOCTORUL: Nu mai intervine nici logica.

BONIFACIO: (Zîmbind) Ba da, este logica unei lipse de logici.

DOCTORUL: Ţi-am explicat odată că totul e *planificat* dinainte... Nu se mai poate discuta de vreo angajare a cuiva într-un curent filozofic, politic, nici atît cultural sau ştiinţific etc., într-un partid, într-o direcţie sau într-alta, pentru că însăşi arhetipurile acestor categorii nu mai au nici un suport. Nimeni nu e nici cult nici incult, nici civilizat nici necivilizat, nici blond nici şaten nici brunet.

BONIFACIO: Nici nici,

DOCTORUL: Nu mai e cazul să se discute despre vitejie, talent.

BONIFACIO: Ştiu... Ci despre substituienţi. Arta este descurajată, inovaţia tehnică la fel, consumul diminuat – ca să nu "periclitezе" societatea. Ar trebui să vă epuraţi filozofia de ideologie şi politică, aşa cum spune Claude Brouière(?). Spiritul este incomensurabil.

DOCTORUL: Un popor geamăn. Nici metafizică, nici dialectică. Oamenii nu înşeală, dar nu sînt nici oneşti.

BONIFACIO: (Pentru sine, cu scîrbă) Sociologism vulgar... Acestea sînt chestiuni *metaistorice*.

DOCTORUL: Trebuie să ştii să apropii diferenţele. Nivelăm valorile.

BONIFACIO: Mai curînd denivelarea lor. Răul se confundă cu binele. Nimeni n-are încredere în nimeni.

DOCTORUL: Şi nimeni n-are secrete faţă de nimeni.

BONIFACIO: După cîte înţeleg eu din prelegerea ta, Doctore, cald sau frig e acelaşi lucru. Erou sau laş. Muritor sau nemuritor. (Şchioapătă din nou) Aşa se prevede în structurile voastre instituţionale?

DOCTORUL: Nu mai există structură, reţine.

BONIFACIO: Incredibil, Doctore, o societate în afara structurii!... un întreg fără elemente componente!...

DOCTORUL: Timpul stă pe loc, un prezent nesfîrşit. Trecutul a fost uitat, viitorul nu va mai fi - ţi-am mai explicat înainte.

BONIFACIO: Amnezie generală, altfel spus... Stare de nespirit... Orbire politică... sau "terorism împotriva democraţiei", cum foarte exact a dedus Jean François Revel, mă refer la terorismul ideologic... (Ironic) După îndelungatele lupte şi sacrificii ale strămoşilor, am ajuns, în sfîrşit, la mizerie şi nedreptate... Genocid moral...

DOCTORUL: Nu, dragă. Este dorinţa lor, autogenocid, dacă e să vorbim în neologisme.

BONIFACIO: În concluzie, trăiţi în afara celor trei unităţi principale: de timp, de spaţiu şi de acţiune.

DOCTORUL: Nici asta nu e adevărat, oamenii s-au oprit din trăit, au obosit. Ei trăiesc doar în aparenţă.

BONIFACIO: Concepţiile voastre îmi sînt neclare, Doctore. De altfel, toate ideologiile, nu numai a voastră, se află în crepuscul. După cum afirma Fernandos Gonzales Delamora, ideologia este un (Accentuat) subprodus mintal, o pseudoidee, o filozofie politică nerealizată. (Ironic) Mai cuminte ar fi să instituiţi o ideologie fără teze ideologice sau o teorie despre antiteorii! Să căutăm, totuşi, să salvăm ceea ce nu se mai poate salva??

DOCTORUL: Ba o să vezi tu, Bonifacio, cum te converteşti la ideologia noastră... Imediat... Acum ţi-am găsit diagnosticul.

[Asistentul consemnează, în registru, ceva.]

BONIFACIO: (Mirat) Care diagnostic, eu n-am nici o boală. Nu mă doare nimic. Mă simt bine.

DOCTORUL: Tocmai pentru că eşti sănătos te vom interna, şi mai ales fiindcă te simţi bine. Nu e permis. Sanatoriul nostru este anume construit pentru oameni normali.

BONIFACIO: Şi de ce "maladie" o să mă trataţi?

DOCTORUL: Nimeni nu este pe de-a-ntregul sănătos, după teoria noastră. Toţi oamenii trebuie să se trateze... Analog şi-n justiţie

niciodată nu eşti cu desăvîrşire vinovat şi nici inocent. Fereşte-te de extreme! Caută întotdeauna o cale de mijloc.

BONIFACIO: Am impresia că extreme folosiţi voi.

DOCTORUL: Asistent, l-ai trecut în registru?

ASISTENTUL: Da, Domnule Doctor.

DOCTORUL: Dă-mi să semnez.

[Asistentul se apropie cu registrul şi un stilou.]

BONIFACIO: "Domnule Doctor", vă rog să nu îmi aprobaţi internarea la Dvs.

DOCTORUL: (Semnînd) DA, da... DA, da...

[Asistentul se întoarce, îşi desface trusa cu ustensile medicale.]

BONIFACIO: Domnule Doctor... Gheghe...

DOCTORUL: DA, da...

BONIFACIO: (Asistentului) Parcă renunţaseşi...

DOCTORUL: Este singura soluţie Bonifacio. Am încercat imposibilul. Ne-ai pus, deja, destule probleme. Ce ne-am face dacă fiecare pacient s-ar comporta ca tine?

BONIFACIO: (Dîrdîind) Şi de ce mă obligaţi să urmez tratamentul vostru?

ASISTENTUL: (Apropiindu-se cu siringa) Colectivul a vrut-o. Colectivul te-a trimis. Erai incomod.

[Bonifacio, paralizat de frică. Asi ntul îi injectează ser în venă.]

BONIFACIO: Mai puţin... (Gemînd ca un luptător înfrînt la podea.)

ASISTENTUL: Puţin, puţin. (Îi introduce tot serul)

DOCTORUL: Va trece prin toate fazele.

ASISTENTUL: Da, Domnule Doctor.

DOCTORUL: De azi înainte, Bonifacio, te va chema Gheghe.

BONIFACIO: (Rîde) De ce?

DOCTORUL: Asistent, n-ai preparat corect serul?

ASISTENTUL: Preparat corect, Domnule Doctor.

DOCTORUL: I-auzi ce răspunde. Ce concentraţie ai băgat?

ASISTENTUL: 75%. probabil că nu şi-a făcut încă efectul.

DOCTORUL: Stimabile Bonifacio, te cheamă Gheghe. S-a înţeles?

BONIFACIO: (Moleşit) S-a... înţeles...

DOCTORUL: Condu-l, mai întîi, în Salonul 1.

[Bonifacio, abia sprijinit de Asistent, se îndreaptă spre Uşa 1. Asistentul deschide.]

DOCTORUL: O clipă... (Cei doi încremenesc în prag)
Nu se cade fără un pic de protocol. Să-i urăm lui Bonifacio: *Bun venit în Sanatoriul nostru!*

ASISTENTUL: *Bun... venit...* ! (Închide uşa)

BONIFACIO: Bun... venit...
DOCTORUL: În scurt timp, Bonifacio, adversarul, se va transforma într-un partizan de-al nostru.
ASISTENTUL: Sperăm, Domnule Doctor.
DOCTORUL: Nu "sperăm", ci sigur... Înalţă drapelul.
[Asistentul arborează un drapel negru cu un desen în alb indescifrabil.]
ASISTENTUL: Pun să se intoneze şi Imnul Naţional?
DOCTORUL: Bineînţeles.
[Asistentul pune un disc la pick-up. Se aude un MARŞ FUNEBRU (de pildă, de Chopin), tulburător de trist. Doctorul şi Asistentul salută nemişcaţi.]
DOCTORUL: Hei, Bonny, ţi-a plăcut Imnul nostru?
BONIFACIO: (Încurcat) Mdaaa... este vesel şi antrenant.
DOCTORUL: Mă bucur.

Cortina

[Tabloul I publicat în "Suplimentul de literatură, cultură şi educaţie" al revistei "Dialog", Dietzenbach, RFG, Octombrie 1989 No.69-72, pp. 30-7; red. resp. Dr. Ion Solacolu.]

TABLOUL II

[O firmă cu inscripţia "Salonul 1". Pereţii strîmbi, denivelaţi, vopsiţi în nuanţe de negru. Planul scenei este înclinat. Salonul este împărţit în două printr-un zid transversal care lasă în spate însă o comunicare între părţi; în dreapta se află sala de sport, în stînga dormitorul. Tablouri cu figuri pocite şi lozinci despre SLUŢI. Paturi de spital, dar negre, scîlciate, ca şi biroul Asistentului.

Chipurile personajelor schimonosindu-se neîncetat. Fiziceşte şi moralmente, vor fi oameni răi, îngrozitori, căutînd să-i sluţească pe toţi. Siluete groteşti. Toţi schiopi: A şi A' în cîrje, Ciungu, evident, fără o mînă, Muthu are un picior tăiat, dar merge fără baston de sprijin sărind ca un cangur, Bonifacio intră normal (de data aceasta în halat vărgat de spital) dar iese schiopătînd]

A: (Foarte satisfăcut) L-am omorît pe Gheghe. Am înfipt furculiţa în el ca într-o măslină.

A': (Mecanic) L-am omorît pe Gheghe. Am înfipt furculiţa în el ca într-o măslină.

CIUNGU: Care Gheghe:

A şi A': Ghe-ghe.

CIUNGU: (Lui A') Ai fost şi tu?... (Lui A) Regret că nu eram de faţă să pot savura situaţia... Dar nu i s-a acordat nici un fel de îngrijire medicală?

A şi A': Ba da. A murit graţie îngrijirii primite!

A: (Rîzînd) I-am scos maţele, le-am împletit.

A': (Acelaşi joc) I-am scos maţele, le-am împletit.

CIUNGU: (Lui A') Bine, bine. Cunosc. (Lui A, felicitîndu-l) Frumos din partea voastră.

A: Am făcut o ciorbă de burtă pe cinste, şi le-am dat să guste colegilor.

A': Am făcut o ciorbă de burtă pe cinste, şi le-am dat să guste colegilor.

CIUNGU: Mie mi-ar fi plăcut să-i mănînc sufletul. Mi-aţi oprit vreun pic?

A: Costiţele le-am pus la saramură, să mai "îmbucăm" şi la iarnă.

A': Costiţele le-am pus la saramură, să mai îmbucăm şi la iarnă.

CIUNGU: Aţi dat dovadă de un înalt umanism. Doctorul o să vă răsplătească.

MUTHU: Pro... pra... pra... (Bate din palme)

CIUNGU: (Mutului) Aşa e. Aşa e. (Celorlalţi, dînd din umeri) Ce-o vrea să spună?
A: Zice că el i-a tăiat urechile şi nasul, că-i place zgîrciul... Dar nu ştii să vorbeşti cu surdo-muţii?
A': Zice că el i-a tăiat urechile şi nasul, că-i place zgîrciul. Dar nu ştii să vorbeşti cu surdo-muţii?
CIUNGU: (Lui A') Te pomeneşti că tu ştii. (A' se uită la A şi încuviinţează amîndoi din cap. Lui A:) Am numai o săptămînă de cînd m-au trimis de la servici la sanatoriu. Azi m-au transferat din Salonul O. Mi s-a aplicat doar prima şedinţă.
A şi A': (Vorbesc simultan, A cu o silabă sau două înaintea lui A') Las că te-nvăţăm noi.
CIUNGU: (Nedumerit) Mai bine aţi vorbi pe rînd.
MUTHU: (Vrînd să explice) Cro... pri... di... hi... ri
CIUNGU: (Care n-a înţeles nimic) Mulţumesc.
A: Te învaţă A'
A': Te învaţă A } (Simultan, arătîndu-se cu degetul.)
CIUNGU: (Către A şi apoi către A', ironic) Mulţumesc... Mulţumesc...
MUTHU: Ci... pi - ri - pi... ci - pi - ri - pi...
[Ciungu priveşte nedumerit spre A.]
A: Cică o să-ţi dea lecţii de surdo-muţenie chiar el.
A': Cică o să-ţi dea lecţii de surdo-muţenie chiar el.
A: Muthu nu s-a născut nici surd nici mut. Dar a învăţat cum trebuie să fie. Cu sprijinul Asistenţilor. Viaţa l-a transformat. De trei ani locuieşte în Sanatoriul ăsta şi a învăţat să nu facă multe. A luat-o din salon în salon pînă a ajuns în ultimul. Doctorul îl pregăteşte pentru faza finală, ca să-l redea societăţii...
A': Muthu nu s-a născut nici surd nici mut. Dar...
CIUNGU: Gata, gata. O să-nvăţ totul pe de rost. Memoria e pusă înaintea inteligenţei. (Lui A) Dar tu din ce salon eşti?
A: Eu sînt din Salonul 1.
A': Eu sînt din Salonul 2.
CIUNGU: (Lui A') Vezi că ai greşit.
A: Nu, nu. Are dreptate.
A': Are... Am... dreptate.
CIUNGU: Şi ce căutaţi în acest salon?
A şi A': Constituim delegaţia de primire a noilor pacienţi.
MUTHU: (Afirmînd din cap) Aha... ha... aaa...
CIUNGU: (Surprins) Parcă era surd.
A: La noi surzii aud doar ce se cuvine. Pentru restul, auzul este interzis.

A': La noi surzii aud ...

CIUNGU: Repeţi într-una ca un papagal. N-ai şi tu minte să judeci?

A: A' e ajutorul meu în ierarhia noastră.

A': A e şeful meu în ierarhia noastră.

CIUNGU: O să-mi faceţi capul calendar,

MUTHU: (Tropăind) Hri... dru... nru...

A': N-ai studiat la psihologie rolul repetării în învăţarea programată, sistematică?

A: Repetiţia e mama învăţăturii, au spus latinii...

CIUNGU: Da, însă repetiţia superioară.

A': Repetiţia e mama învăţăturii, au spus latinii.

CIUNGU: (Lui A', ironic) Cam tîrziu, bădie! (lui A) Şi care este programul de educare "spirituală" pe care l-aţi prescris?

A: (Rîzînd) Programul a şi început. Sîntem la punctul doi pe ordinea de zi.

A': (Rîzînd) Programul a şi început. Sîntem la punctul...

A: (Şoptindu-i)... doi...

A': ... doi pe ordinea de zi.

CIUNGU: (Arătînd spre A') Mă enervează idiotul ăsta. Ca o placă stricată. Maimuţoi.

A: Aşa au protestat toţi la început. Cu timpul s-au obişnuit.

A': Cu timpul s-au obişnuit.

MUTHU: (Tropăind) Cri...pi...hri...spri...tri...

CIUNGU: (Enervat, referindu-se la A') Să tacă dracu odată!

A: Nu se poate. Ar fi concediat. El îşi face meseria.

A': (Mecanic) Nu se poate. Ar fi concediat. El îşi face meseria... Îîî... voi fi concediat... Eu îmi fac meseria.

A: Degeaba a protestat şi Muthu. Vorbea plin de el, filozofic. (Muthu ciripeşte) L-am lecuit pe veci. Uită-te la el ce vesel e? Fără griji, fără dureri. Aici e şcoala fericirii. Noi dorim bunăstarea întregii lumi. Dar mai întîi trebuie să atragem specialiştii, savanţii de partea noastră.

A': Degeaba a protestat şi Muthu. Vorbea plin de el, filozofic. (Muthu ciripeşte iar) L-am liniştit pe veci...

CIUNGU: De-ajuns. Ştiu placa. (imitînd) *Uită-te la el* (Arătînd spre Muthu) *ce vesel e! Fără griji, fără dureri...* Dar, oare, nu ne-am născut ca să avem dureri? Nu este bine să avem griji, deci ne frămîntă viitorul?... *Noi dorim bunăstarea întregii lumi. Dar mai întîi* etcetera etcetera etcetera... Cum, aici l-aţi muţit? Netrebnicilor!

MUTHU: Mi... pi... vri... pi...

A: E nevinovat ca un copil. (Admirativ) Dar, Ciungule, faci progrese nu glumă! Mă pot dispensa de A'.
[Ciungu șchioapată rău.]
A': (Fără nici o intonație) Dar, Ciungule, faci progrese nu glumă mă pot dispensa de A'... Îm... de...
[Intră Bonifacio, timid.]
BONIFACIO: Bună... ziua...
[Cei patru pufnesc în rîs, un rîs sinistru, apoi se opresc brusc.]
A: Cică "Bună ziua", i-auziți, el nu știe că nu mai există nici ziuă nici noapte.
A': (Neatent)... Nu mai există nici ziuă nici noapte.
CIUNGU: Ce zevzec!
BONIFACIO: Bună... Să tră...
[Același joc.]
BONIFACIO: (Încurcat) Eu... mă scuzați... eu
[Același joc.]
A: Ia uite la el!
A': Ia uite la el!
[A rîde tare și se oprește. Continuă A' și se oprește.]
MUTHU: Cra... po... pri... Cra... po... pri...
[Bonifacio face cîțiva pași îndepărtîndu-se.]
A: Ce pocitanie!
A': Ce pocitanie!
CIUNGU: Nu e deloc normal! (Arată la picioare)
BONIFACIO: Ba... poate voi sînteți...anormali!
[Rîd toți. Apoi se opresc brusc.]
A și A': Ați auzit ce-a spus?
MUTHU: Sri... ni... go... Sri... ni... go...
CIUNGU: Cred că nu e întreg la minte!
BONIFACIO: Ba... voi...
[Rîd toți dirijați de A. Apoi se opresc brusc la un semn a lui A.]
A și A': Ați văzut?
CIUNGU: Să nu-l băgăm în seamă.
[Muthu îi pipăie picioarele lui Bonifacio.]
MUTHU: Na... ne... ne... no... nu... nă... nîî... Na... ne... ni... no... nu... nă... nîî...
A: Să rîdă dup-aia nătăntolul de noi?
A': Să rîdă dup-aia nătăntolul de noi?
[Același joc.]
A: Urîtule!

A': Urîtule!
CIUNGU: Urîtule!
MUTHU: U... uuu... uuu...
BONIFACIO: (Ironic) Frumoşilor!
A şi A': Noi constituim delegaţia de primire a pacienţilor...
BONIFACIO: Eu nu ... sînt nici un ... pacient
[Acelaşi joc.]
CIUNGU: Ce zgîmboit e! Şi ciung!
A: Şi schiop!
A': Schiop.
BONIFACIO: E... euuu?
TOŢI: Că doar n-om fi noi!!
MUTHU: (Sărind) Be... ri... bo... Bo... ri... be...
[Cei patru sluţi fîlfîie din mîini şi picioare deplasîndu-se. Bonifacio se retrage speriat într-un colţ.]
CIUNGU: În ce hal a ajuns!
A: Schilodule!
A': Schilodule!
MUTHU: (Spre Bonifacio) Mîîî... uuu... tîîî...
BONIFACIO: ... euuu? Ce-a... Ce-aveţi cu mine?
A: Tu ce-ai cu noi...
A': Tu ce-ai cu noi.
CIUNGU: Un slut! Şi-un hidos!
BONIFACIO: Ba nu sînt deloc... slut... Merg. Mai repede ca voi.
A şi A': Nu e bine. Trebuie să-l vindecăm, săracul de el!
BONIFACIO: Sluţi... poate voi...
[Acelaşi joc.]
CIUNGU: Mai e cineva ca tine? Priveşte în jur.
[Pauză.]
A: Atunci înseamnă că eşti slut şi hidos.
A': Deci eşti SLUT, adică diferit de ceilalţi, ţine minte.
BONIFACIO: De-acord... cum susţineţi voi... Dar lăsaţi-mă aşa.
[Acelaşi joc.]
A şi A': Să-l lăsăm aşa?!... Nu se poate tovarăşe! Trebuie să-l îndreptăm.
CIUNGU: Vrea să ne ducă cu zăhărelul.
ĂMuthu aduce un ciocan]
MUTHU: Ci... o... Ci... an... Ci... o... Ci... an...
BONIFACIO: Ah, nu!... Ah, nu!
CIUNGU: (Muthului) Mersi pentru instrument.
MUTHU: Ci... o... Ci... an... Ci... o... Ci... an...

A: Ne vei rămîne îndatorat.
A': Ne vei rămîne îndatorat.
BONIFACIO: Oh... nu! Adică da... nu...(Arătînd spre ciocan.)
[Ciungu îl loveşte tare cu ciocanul în genunchi şi-l sluţeşte. Bonifacio va face de-acum încolo corp comun cu pacienţii din Salonul 1.]
BONIFACIO: (Ţipînd de durere) Mişeilor! (Caută să riposteze.)
CIUNGU: Rabdă, rabdă... Noi încercăm să te facem Om, da, Omul de mîine al societăţii noastre.
A şi A': Aşa s-a călit Omul Nou.
CIUNGU: În loc să-ţi arăţi recunoştiinţa ridici mîna asupra maeştrilor tăi?
MUTHU: Ci... o... Ci... o... Ci... o... san...
A: Fericirea se capătă prin suferinţă.
A': Fericirea se capătă numai prin suferinţă.
[Bonifacio mai geme puţin, apoi începe să şchioapete zdravăn.]
TOŢI: Bra-vooo!
MUTHU: Bîrrr... Bîrrr,.. Bîrrr...(Bate din palme)
A: Acum eşti şi tu în rîndul lumii.
BONIFACIO: Aşa diform?
A': Aşa diform eşti în rîndul lumii.
A: Dacă toţi sînt strîmbi rezultă că nimeni nu e strîmb. Sau invers parcă.
BONIFACIO: (Pentru sine) Asta, din teoria Doctorului.
A: Nu se poate compara.
A': Nu se poate compara.
BONIFACIO: (De unul singur) Oooh, m-au stropşit!... Îmi vîjîie capul!
CIUNGU: L-am atins la genunchi şi-l doare... capul!
A şi A': Şi-a pierdut conştiinţa.
[Sacadat:]
A: Şi-a...
A': Şi-a...
A: ... pierdut...
A': ... pierdut...
A: ... conştiinţa.
A': ... conştiinţa.
CIUNGU: Hei, tu nu mai citezi pe Besançon, pe Kessler (Rîsete), pe X, pe Y?
BONIFACIO: Îmi vîjîie capul!
CIUNGU: I-ai uitat pe toţi? (Rîsete) Filozofie? Ideologie? Ştiinţă? Politică?...(Pronunţă fără să rîdă:) Ha! Ha! Ha!

MUTHU: Vî... vî... vîîî...(Pe la capul lui Bonifacio.)
CIUNGU: Cred că nu mai ştie nici cum îl cheamă.
BONIFACIO: Oh... Mă cheamă... Oh... Capul...
CIUNGU: Ce v-am spus!?
A şi A': (Lui Bonifacio) Consideră că eşti instruit ca la carte. De-acum înainte poţi să preiei anumite sarcini.
MUTHU: Cî... cî... cîîî... Co... Co...
BONIFACIO: Mă... mă cheamă... Bonifacio.
A: Te-nşeli, bătrîne.
A': Te-nşeli, bătrîne.
CIUNGU: Asta să i-o spui lui Muthu!(!)
BONIFACIO: Nu mă-nşel cîtuşi de puţin.
A şi A': Ce, ne prosteşti pe noi?
CIUNGU: Cauţi să ne tragi pe sfoară?
A: Aici pe toţi îi cheamă la fel.
A': Îi cheamă la fel.
[A' devine ecoul lui A.]
CIUNGU: Numele ăsta nu mi-e familiar... Î... Bonifacio...
BONIFACIO: Bonifacio. Uite, acum îţi e?
A: Tacă-ţi fleanca.
A': Fleanca.
CIUNGU: Nu-i voie să devii faimos.
A: Tu n-auzi?
A': O s-ajungi să nu mai auzi.
A: Tu nu vezi?
A': O s-ajungi să nu mai vezi.
A: Tu nu simţi?
A': O s-ajungi să nu mai simţi.
A: Tu n-ai suflet?
A': O s-ajungi să nu mai ai suflet.
A: Tu nu judeci?
A': O s-ajungi să nu mai judeci.
A: Tu nu te-ai dumirit?
A': O s-ajungi să nu te mai dumireşti.
MUTHU: Grî... grî... Grî... grî...
A: Te cheamă Gheghe. Ai uitat sfatul Doctorului?
A': Gheghe.
CIUNGU: Reţine: Ghe-ghe. Dă-l dracu pe Bonifacio. Haide, ce mai aştepţi?
BONIFACIO: Cum?
CIUNGU: Uite-aşa, cu grijă: "Bonifacio, dă-te dracu"

BONIFACIO: Bonifacio?... Aaa de-acord: (Mecanic) Bonifacio (Îl împinge pe Ciungu) dă-te dracu.
MUTHU: Grî... grî... Grî... grî...
TOŢI: Ghe-ghe... Gheghe.
[Bonifacio şi-astupă faţa cu palmele.]
CIUNGU: Bagă-ţi minţile-n cap.
BONIFACIO: Mă rog... Şi dacă chemi pe cineva, vreun pacient, cum îl strigi?
TOŢI: Ghe-ghe! Ghe-ghe!
BONIFACIO: Şi de unde nu ştii că vine altul?
CIUNGU: Nu vine. Pentru că recunoaşte după sonoritate, după timbrul vocii. Tonul face muzica... Şi-apoi, indiferent cine vine. e tot aia.
BONIFACIO: De ce?
CIUNGU: Dacă toţi sînt egali, produşi în serie, ceea ce îţi oferă unul, poate să-ţi ofere oricare dintre ei.
BONIFACIO: M-aţi lămurit.
A: Să lăsăm explicaţiile. În incinta sanatoriului nu se admit. (Lui Bonifacio) Şi-acum să repetăm: cum te cheamă pe tine?
A': Cum te cheamă pe tine?
BONIFACIO: Tot aşa... Bonifacio...
A: Eşti nebun?
A': Nebun!
CIUNGU: Din păcate, nu e!
[Îl loveşte cu ciocanul la cap. Bonifacio se vaită apucîndu-se cu mîna de genunchiul bolnav.]
A: Să repetăm: Cum te cheamă?
BONIFACIO: Bo... Ghe...
MUTHU: Grî... grî... Grî... grî...
A': Cum te cheamă?
BONIFACIO: Ghe... Gheghe.
CIUNGU: Ai perfectă dreptate. Dar ţi-a trebuit cam mult pînă să te deştepţi.
[Intră Asistentul cu medicamentele. Toţi se aliniază. Bonifacio se adaugă şi el, într-un tîrziu. Asistentul face apelul, strigîndu-i pe toţi cu acelaşi nume, dar intonat diferit, intonaţie de care se va ţine seama şi în continuare.]
ASISTENTUL: Gheghe!
A: Prezent.
ASISTENTUL: (Citind de pe o reţetă bizară) Ţine... două pastile înainte de masă. (A le înghite)

Gheghe!

A': Prezent.

ASISTENTUL: Tot două pastile. Înainte de masă. (A' le înghite.) Gheghe!

MUTHU: Pî... Pîîî... Pîîî...

ASISTENTUL: La raze. Şedinţa de ultraviolete.

MUTHU: Dî... Dîîî... Dîî...(Sare într-un picior)

ASISTENTUL: Gheghe!

CIUNGU: Prezent.

ASISTENTUL: Analizele ţi-au ieşit negative. Poţi începe tratamentul. Îţi facem o clismă generală.

Gheghe-(Moment de tensiune. Bonifacio se uită neliniştit în lături.) Gheghe! (Ceilalţi îl îmboldesc)

BONIFACIO: Pre... Prezent.

A: El este noul pacient.

A': pacient.

ASISTENTUL: (Lui Bonifacio) Altădată să fii mai atent şi să respecţi disciplina sanatoriului.

BONIFACIO: (Exagerat de tare) Prezent.

ASISTENTUL: Să te pregăteşti pentru analize. Injecţia de anestezie spirituală în coloană ai făcut-o?

BONIFACIO: Am... Nu... ştiu... N-am...

ASISTENTUL: Aşează-te culcat în pat, cu faţa-n jos.

[Ceilalţi îl împing cu forţa. Bonifacio protestează.]

BONIFACIO: Sînt... Eu nu sînt... Nu... am microbi...

[Asistentul îi bagă un acon. Bonifacio ţipă. Apoi se scoală cocoşat.]

ASISTENTUL: Treceţi acum la *gimnastica de înviorare.*

[Pacienţii se aliniează şi se îndreaptă cu pas cadenţat în Sala de Sport. Asistentul îi urmează.]

ASISTENTUL: Săritura în lungime... Hai, daţi-i drumul.

(În timp ce sluţii îşi iau avînt groteşte şi sar, A şi A' cu cîrje cu tot, constituind imagini dureroase:) Căutaţi să săriţi puţin. Cine va sări cel mai puţin va fi declarat campion. Noi apreciem salturile după micimea lor. (A şi A' de prăbuşesc, unul peste altul, în groapa cu nisip.) Bravo, luaţi-i de exemplu! (A şi A' încuviinţează din capete şi toiege.) În sanatoriu nu încurajăm saltul deloc, cantitativ sau calitativ, oricare ar fi el. Poate saltul pe loc... Fii atent, Gheghe!

MUTHU: (Care sărise mult) Dî...Dîî...Dîîî...

ASISTENTUL: Binişor, Gheghe! Mai învaţă mişcările.

CIUNGU: Mă străduiesc, Domnule Asistent.

ASISTENTUL: Foarte prost, Gheghe!
BONIFACIO: Mă... mă scuzaţi...
ASISTENTUL: Ca pedeapsă, mai încearcă o dată.
[Bonifacio aleargă, se împiedică şi cade]
ASISTENTUL: Excelent! De ce n-ai executat aşa de la început! Poate reuşeşti să-ţi mai rupi vreo mînă, sau celălalt picior.
BONIFACIO: Eu depun tot efortul, Domnule Asistent.
ASISTENTUL: Observ. Dar cam cu întîrziere.
[Cei cinci se aliniază din nou.]
ASISTENTUL: Urmează gimnastica pe aparate. Exerciţiile la sol. (A şi A' execută o serie de piruiete în cîrje, dansuri pe muzică macabră) Mda... Satisfăcător... Cine evoluează la cal şi paralele? (Pauză) Gheghe şi Gheghe, (Ciungu şi Muthu fac exerciţii cît mai banale şi inestetice. Din cînd în cînd cad.) Frumos lucrat, Gheghe. (Muthului) Şi tu la fel. (Ciungu şi Muthu fac plecăciuni).
[Bonifacio încearcă să se caţere pe frînghie.]
ASISTENTUL: (Lui Bonifacio) Eşti un pacient-problemă, Gheghe. Omul Nou pe care-l formăm nu-şi doreşte să se ridice. Cu cît urci mai puţin pe frînghie, cu atît eşti mai pregătit. (Bonifacio îşi dă drumul de pe frînghie şi iar o ia de la capăt.) Noi încurajăm căderea, deoarece contribuie la dezvoltarea armonioasă şi sănătoasă a organismului. Atleţii se călesc, se obişnuiesc cu asprimea vieţii. (Un nou eşec, mai mare, al lui Bonifacio, şi continue sforţări de a reîncepe urcarea.) Fiecare este dator să cadă cît mai de sus şi cît mai des. Urcuşul nu foloseşte la nimic, ar fi o amăgire! (Bonifacio s-a urcat pînă la jumătatea frînghiei. Asistentul îl admonestează cu degetul:) Ia uite la el, nu ţi-ar fi ruşine! (Ciungului) Ajută-l Gheghe pe Gheghe să nu se urce pe frînghie. Sprijină-l să cadă mai repede. (Ciungu taie frînghia, Bonifacio cade.) Nostimă cădere! Meritaţi amîndoi să fiţi menţionaţi în raportul de serviciu... Alinieee - rea! ("Sportivii" se realiniează.) în sa-looon, pas alergător, marş! (Pacienţii se execută. Asistentul după ei.) Pregătirea pentru exerciţiile psihice.
[Cei cinci se aşează pe cîte un pat punîndu-şi căştile la urechi. Asistentul pune un disc pe care este imprimată vocea Doctorului şi dă drumul la pick-up. Se aude la casca Asistentului, lăsată pe masă:]
PICK-UP-UL: ...SFATUL MEDICULUI... *Omul NOU*, fabricat în cantităţi industriale, este prezentat în ambalaje adecvate, prin care i se asigură o conservare corespunzătoare. (Bonifacio zîmbeşte.) În ceea ce priveşte eliberarea Omului Nou, se recomandă să se facă

pe baza prescripţiei medicale şi la cerere, prin toate unităţile farmaceutice. (Asistentul încuviinţează cu degetul.) Se prezintă sub formă de *fiole* conţinînd soluţie apoasă injectabilă 10% bromură de calciu (0,1 g/ml). Se administrează de trei ori pe zi, timp de o săptămînă.

BONIFACIO: (Pentru sine) Dar timpul, parcă timpul se întrerupsese, nu se mai putea măsura...

PICK-UP-UL: *Sau comprimate* conţinînd 0,300g - bromizovalerianburee. (Bonifacio rîde zdravăn de unul singur) Precum şi sub formă de *drajeuri* 0,050g - forte şi 0,005g - mite - clorhidrat de metilpiperidiletiltmetil-tiofenotiazină (Cuvînt de 38 de litere! Timp în care pacienţii se strîmbă, se miră).

Acţiune terapeutică: sedativ central, slab hipnotic şi anticonvulsiv, desensibilizant, antitoxic. Este echilibrant al proceselor corticale de excitaţie, inhibaţie...

Asistentul, care pregătea siringi, tabletele de medicamente, pune casca la ureche. Nu se mai aude nimic. Apoi o scoate.

ASISTENTUL: Mda.

PICK-UP-UL: ... acţiune analgezică, antitermică, antiinflamatorie şi antiseptică. Acţiunea analgezică este dublă faţă de aminofenazonă şi se realizează prin blocarea transmiterii excitaţiei dureroase la nivel subcortical...

BONIFACIO: Aă... Caută să-ţi mintă simţurile... să te păcălească... nu să te vindece.

A: Ssst!

A': Ssst!

ASISTENTUL: Are cineva ceva de obiectat? (Face sonorul mai mic.)

CIUNGU: A, nu... Tocmai ziceam că...

A şi A': ... sîntem întru totul de acord.

BONIFACIO: Eu nu.

MUTHU: Dî, dî, ... Dîîî...

ASISTENTUL: Fiindcă sînteţi în asentimentul nostru, să reluăm... (Deplasează acul. Redă sonorul ca mai înainte.)

PICK-UP-UL: ... creierului... *Indicaţii...* Omul Nou este indicat în timpul stărilor de hiperexcitabilitate nervoasă din surmenajul fizic şi intelectual; insomnii; indispoziţie după excesul de alcool, tutun, cafea; epilepsie; spasmofilie. De asemenea, în agitaţia maniacală acută, la tremurături senile, *delirium tremens*, parkinsonism, tetanos, coree, diverse sindroame meningoencefalice, util ca medicaţie prenarcotică, şi la intoxicaţii cu inhibitori de colinesterază sau compuşi

organofosforici. Omul Nou se întrebuinţează în doze mari, comprimate şi fiole de 0,025g în: – stări depresive grave, stări de agitaţie şi excitaţie psihomotorie (Ciungu se întinde indecent), stări confuzionale, schizofrenie, nevroze cronice halucinatorii şi de interpretare, psihoze exo şi endogene; – manifestări nevrotice; – în cadrul curei de somn (A şi A' cucăie) – pentru potenţializarea narcozei şi sedare post - operatorie, de asemenea, în premedicaţia narcozei; – analgezice obstetricale; – algii zosteriene, neoplazice, trigeminale ş.a. Forma injectabilă (Bonifacio tresare) este indicată în special în tratamentul de atac al psihozelor şi al psihonevrozelor, cînd administrarea per os a preparatului nu este posibilă. În doze mici, comprimate de 0,002g, Omul Nou se întrebuinţează în:

— stări de hiperexcitabilitate psihică sau afecţiuni somatice; sau de nelinişte, coexistente cu boli infecţioase; – stări depresive uşoare, cenestopatii şi reacţii ipohondrice;

— tendinţe psihaestenice cu preocupări anxioase (A şi A' adorm) fobii sau oboseli; labilitate psihică; alergii cutanate; dificultăţi de concentrare şi tulburări ale comportamentului (Muthu cască sonor, ca un căţel);

... *Modul de administrare...* Ca principii generale, se recomandă individualizarea strictă a posologiei Omului Nou, începînd cu doze mici şi stabilind, prin tatonare, doza utilă - minimă eficace - în funcţie de condiţiile concrete istorice şi geo - politice din fiecare sanatoriu. Pot apărea, ca o manifestare a rezistenţei formelor tinere (Asistentul arată spre Bonifacio), fenomene de reinfestare, impunîndu-se repetarea tratamentului. Se va atrage atenţia pacienţilor (Asistentul ridică mustrător un deget) că preparatul colorează în roşu materiile fecale şi pătează rufăria.

Pentru obţinerea unui efect rapid în procesul de făurire a Omului Nou se recomandă, de la început, administrarea unor doze mari. În acest scop capsulele de 0,060g sînt cele mai adecvate. În majoritatea cazurilor, este suficientă doza de 0,120 - 0,180g, 2-3 capsule, obţinîndu-se adesea rărirea crizelor angioase.

În tulburări nevrotice, se administrează 0,120g, 2 capsule, pînă la dispariţia acestora.

BONIFACIO: (Rîde) dispariţia cui?... A capsulelor, sau a tulburărilor?

ASISTENTUL: (Ezită) Aaa... şi-a capsulelor, şi-a tulburărilor. Nu contează.

BONIFACIO: (Pentru sine) Cîtă plăcintă de discurs!

PICK-UP-UL: Ameliorarea obţinută poate fi menţinută prin doze mult mai scăzute.

Reacții adverse. În general, Omul Nou este bine tolerat. (Muthu plînge.) Se pot înregistra, relativ rar, reacții alergice locale, erupții cutanate, sau generale – șoc anafilactic.

[Bonifacio rîde în cascade, Muthu plînge în hohote.]

CIUNGU: Pîsss! Nu vă mai certați.

PICK-UP-UL: Dacă se suspectează o hipersensibilitate sau o sensibilizare la alfachimotripsină, se recomandă testarea sensibilității prin injectarea (Bonifacio devine din ce în ce mai grav) intradermică a 1/10 din doza ce urmează să fie administrată și urmărirea reacției locale.

[Pacienții sforăie în ritm solemn, ca de fanfară, unii pufnind ca o tobă, alții gemînd ca o goarnă – cîteva minute în șir.]

PICK-UP-UL: Prevenirea reacțiilor alergice poate fi realizată prin administrarea prealabilă de antihistaminice. Tratamentul șocului se va face prin administrare de adrenalină O_2 și corticosteroizi intravenos. Rareori poate apărea senzația de greață (Bonifacio vomează) urmată de vărsături. Uneori, somnolență la începutul tratamentului, sau în cazurile de creștere prea rapidă a dozei.

ASISTENTUL: (Către pacienți) Da, da...

[Pacienții aprobă printr-un sforăit mai gros și înecat.]

PICK-UP-UL: În funcție de intensitatea reacțiilor adverse sau întreruperea tratamentului în procesul de făurire a Omului Nou.

ASISTENTUL: (Aplaudă furtunos) Magistrale sfaturi! (Pacienții se trezesc speriați. Aplaudă și ei.)

PICK-UP-UL: *Norma de calitate*: N.I. 884–69+F.R.VIII. Privind condițiile de *păstrare*, stimați auditori, vă informăm că Omul Nou poate fi ținut la loc uscat și închis, răcoros, ferit de lumină și căldură, și de influențe străine.

[Discul se termină. Asistentul oprește pick-up-ul. Pacienții își scot căștile.]

ASISTENTUL: Cum vi s-a părut lecția?

A: (Frecîndu-se la ochi) Profundă.

A': (Frecîndu-se la ochi) Profundă.

BONIFACIO: Prostii!

ASISTENTUL: Ție, Gheghe?

CIUNGU: (Căscînd) Dulce... Mai ales la sfîrșit... cînd ne trezeam.

MUTHU: Prrr... Pîrrr... (Suspină)

ASISTENTUL: (Muthului, cu duioșie) Te înțeleg, Gheghe.

CIUNGU: Interesantă lecție. (Se întindeee...)

A: Foarte.

A': Foarte.

CIUNGU: Interesantă.

BONIFACIO: Prostii. Am dormit cu toţii.

ASISTENTUL: Oh, Gheghe! Chiar dacă aparent dormeaţi, subconştientul a lucrat. Aţi învăţat fără să vreţi.

BONIFACIO: Şi ce-am învăţat, dacă nu vă e cu supărare?... că eu nu ştiu nimic!

ASISTENTUL: Sînt lucruri pe care le înveţi ca să le ştii, Gheghe, şi alte lucruri pe care le înveţi ca să nu le ştii... (Bonifacio surîde)... ci ca să poţi fi acţionat după cum ţi-o dictează ele (Bonifacio devine grav)...

CIUNGU: Despre comportamentul Omului Nou, Domnule Asistent.

BONIFACIO: Asta am auzit şi eu la sfîrşit.

ASISTENTUL: (Ciungului) Mai exact, Gheghe.

A şi A': (Ridică mîna) Formarea... Omului Nou.

MUTHU: Dî... dîîî... dî...

ASISTENTUL: Să reţineţi că Doctorul vă dă sfaturi inestimabile, prescrie reţete cu rezultate neîndoielnice privind pregătirea pacienţilor pentru a deveni Oameni Noi...

A: Ştiu eu.

A': Şi eu.

ASISTENTUL: Ce anume?

A: O reţetă de preparare.

A': O reţetă.

ASISTENTUL: Care reţetă?

A şi A': (Ca nişte papagali) Reţetă pentru formarea Omului Nou: se întrebuinţează 1 albuş, 4 linguri de zahăr pudră, zeamă de lămîie, se freacă albuşul cu o lingură curată de lemn, nu se bate cu telul şi se adaugă încet zahărul pudră, se freacă viguros pînă se face o pastă uniformă potrivit de groasă, se adaugă cîteva picături de lămîie. Omul Nou se întrebuinţează la glasat torturi şi la decoraţii, în acest din urmă caz se adaugă ceva mai mult zahăr, se umple un cornet de hîrtie pe trei sferturi, se taie o deschizătură foarte mică la vîrf şi se plimbă cornetul deasupra tortului strîngîndu-l uşor cu mîna ca să iasă un fir egal de glazură, se fac diferite linii sau figuri.

[Muthu sare ca o maimuţă.]

BONIFACIO: Ce tembeli!

ASISTENTUL: De unde aţi aflat-o?

A: Din sala de mese.

A': Sala de mese.

ASISTENTUL: Vă reamintesc că nu se acceptă decît rețetele parafate și semnate de Doctor.

A: E parafată.

A': E semnată.

CIUNGU: Nu este.

A și A': Ba este.

ASISTENTUL: Eu n-am cunoștință. Dar Domnul Doctor este împotrivă?

A și A': Ba nu este.

CIUNGU: Ba da.

BONIFACIO: Ca la balamuc!... Pînă vă hotărîți voi, eu mai trag un pui de somn.

ASISTENTUL: NU. Pînă se investighează originalitatea acestei rețete culinare (Notează într-un registru mai gros decît cel din Tabloul 1), pe care o voi înainta Doctorului, privind formarea Omului Nou, să treceți, Gheghe, la exercițiile artistice.

BONIFACIO: În ce constau astea?

ASISTENTUL: Arta devansează societatea. Prin urmare, să creați opere literare care să reflecte realismul societății noastre, nivelul de viață...

BONIFACIO: ... de moarte...

ASISTENTUL: ... al pacienților, modul cum fiecare individ se realizează prin ceilalți...

BONIFACIO: ... deci nu se realizează în sine...

ASISTENTUL: ... Avantajele generale ale noii societăți...

BONIFACIO: Care de fapt sînt dezavantaje pentru fiecare ins luat în parte. (Asistentului, tare) Eu nu sînt scriitor.

ASISTENTUL: Atunci ți se recomandă să reciți, să cînți sau să aplauzi pentru societate.

BONIFACIO: Chiar dacă nu-mi face plăcere?

ASISTENTUL: Mai ales atunci.

A: (Repede cu mîna pe sus) Eu recit o poezie.

A': Și eu.

ASISTENTUL: Vă ascult, Gheghe, pe amîndoi.

A: Poezie...

A': Poezie...

A și A': Foa-ie ver-de și-o a-lu-nă
Ba-dea a-ră cu tra-cto-rul
Și în-fu-le-că smo-chi-ne
și a-run-că far-fu-ria.

[Muthu sare ca o minge de cauciuc.]

ASISTENTUL: Nostim poem. Şi gingaş.

CIUNGU: Eu mai ştiam o variantă.

ASISTENTUL: Care?

CIUNGU: După ce au înfulecat smochine din import şi au aruncat la marginea tarlalei farfuria.

Ţăranii zburdă pe cîmpii
Şi mănîncă profiterol.

Îşi iau şi ei desertul, nu?

ASISTENTUL: Cîtă sensibilitate!...

[Muthu se agită. Îl trage de mînecă pe Bonifacio şi-i îngînă ceva la ureche.]

CIUNGU: Domnule Asistent, Muthu ar dori să spună şi el o poezie patriotică.

ASISTENTUL: Bineînţeles, bineînţeles.

MUTHU: (face o plecăciune, apoi bîzîie cîteva minute:)

Bîzzzz... bîz... bîz, bîz... Bîîîîîz... bîîîz... bî,bî... Bzî, bzî... bzîîî... bzî, bzî... Zbî, zbîîî... zbî, zbî, zbîîî.

(Din nou plecăciune, şi trece la loc)

ASISTENTUL: Extraordinar de sugestivă. Poezia nu mai necesită cuvinte, ci gesturi... (Ciungului) Dar, Gheghe, tu organizaseşi o brigadă artistică de amatori.

CIUNGU: Da. Pregătim o piesă de teatru, "Romeo şi Julieta", de Shakespeare. Eu sînt Regizorul.

ASISTENTUL: Unde-ţi sînt Actorii?

CIUNGU: În culise.

ASISTENTUL: N-ar strica să le prezentăm pacienţilor, în special noului venit, un fragment, în interpretare modernă, în concordanţă cu aspiraţiile şi mentalitatea Omului Nou pe care îl formăm, Omul Viitorului.

BONIFACIO: Dar viitor parcă nu exista...

CIUNGU: Încercăm, Domnule Asistent, sîntem însă în faza de repetiţii. Actorii nu şi-au memorat încă rolurile.

ASISTENTUL: Nu-i nimic. Pot să le citească. Le-ai înmînat textul?

REGIZORUL: (Prin interfon) Romeo şi Julieta să poftească în scenă. Să vină la mine Scenograful.

(Apar Scenograful, apoi Romeo şi Julieta.)

Să-mi montezi imediat Grădina Capuleţilor.

SCENOGRAFUL: Şi balconul Julietei? Domnule Regizor.

REGIZORUL: ŞI.

[Ajutat de Actori, Scenograful montează cîteva panouri. Pacienţii se aşează cuminţi, ca la teatru. Muthu ţopăie de bucurie. Regizorul îl calmează.]

REGIZORUL: O să jucăm Scena 2 din Actul II, declaraţia de dragoste fierbinte dintre cei doi protagonişti. Iată-i (îi prezintă): încîntătoarea Actriţă Gheghe (Este Bolnava din Tabloul I) în rolul Julietei (Aplauze)... şi atleticul actor Gheghe în rolul lui Romeo (aplauze)

[Romeo şi Julieta sînt schilozi la mîini şi picioare, cu feţele leproase acoperite de negi şi plăgi groaznice. Vor căuta să-şi pună în evidenţă urîţenia (Primplanuri luate de reflectoare, zîmbete şi ocheade către sală), şi infirmitatea (Mişcări ale membrelor, deplasări pe parcursul interpretării). Spectacolul să provoace publicului milă, durere, dar şi repulsie, dezgust, *greaţă* pînă la debordare. Se vrea mai mult decît un colaj, o altă ipostază: cu îndrăgostiţi diformi, o iubire sluţită. Nu este adevărat că fiecare cimpanzeu are dreptul la cimpanzoaica sa?(!)

Romeo va încerca de cîteva ori să se ridice în balcon, va cădea. În final urcă, o mîngîie pe plăgi şi o sărută lung, dar se prăbuşeşte balconul. Actorii îşi citesc rolurile de pe hîrtie. Bate de trei ori gongul.

U r m e a z ă S c e n a 2, A c t u l I I d i n "R o m e o ş i J u l i e t a"

Bate încă o dată gongul, pentru final. Pacienţii aplaudă.]

ASISTENTUL: Ah, ce frumoasă-i dragostea!

BONIFACIO: Dar afectivitatea fusese parcă înlăturată...

ASISTENTUL: O sclipitoare reinventare regizorală. (Ciungului) Felicitări, Gheghe!... Piesa a fost excelent adaptată la cerinţele noii noastre societăţi.

[Romeo şi Julieta fac reverenţe către pacienţi: Romeo sobru, Julieta surîzînd "dulce".]

TABLOUL III

[Se citeşte pe o firmă întoarsă: SALONUL 2. Înăuntru un afiş: NU SE PRIMESC DECÎT NEBUNI.

Pereţii salonului sînt înclinaţi sub unghiuri diedre bizare, analog tavanul şi podeaua, paturile şi biroul Asistentului ciudate, sub formă trapezoidală, de culoare neagră, iar la capul fiecărui pat viţă de vie cu struguri. Pe birou registrul ajuns enorm.

Un măslin în salon crescut din covorul podelei şi-o pisică neagră legată de trunchi. O statuie, cu barbă ataşată.

Peretele din spate, în dreapta, poartă o inscripţie cu lacrimi, picăţele: ZIDUL PLÎNGERII.

Linii albe de formă spiraloidă – gen desenele din revistele psihologice – pe pereţii negri. Picturi cu simboluri misterioase. (Scenografie barocă).

Cîţiva nebuni în cămaşă de forţă.

Colţurile de scenă în care se desfăşoară acţiunea vor fi încadrate treptat de către reflectoare în primplanuri.

Tablourile III şi IV vor fi jucate îndrăcit, personajele posedate ca de diavol, priviri tulburate.

Asistentul îl introduce pe Bonifacio în Salonul 2. Întuneric complet pe scenă. Se aud doar vocile:]

ASISTENTUL: Cum vezi, Gheghe, viitorul ne aparţine.

BONIFACIO: Nu prea văd deloc. E beznă.

ASISTENTUL: Nimic nu ne mai poate sta în cale.

[Zdrăngănituri de obiecte ciocnite.]

BONIFACIO: Ba ne stau, după cîte constat, crătiţi, castroane sau ce naiba or fi.

ASISTENTUL: Dragul meu duşman, vom înlătura orice obstacol.

BONIFACIO: Cum vă orientaţi, Domnule Asistent, pe întunericul ăsta?

ASISTENTUL: Înaintăm cu toate pînzele sus spre un ţel măreţ, istoric.

[Zbang! Miorlăit de pisică.]

BONIFACIO: Înaintaţi! Înaintaţi!

ASISTENTUL: După mine, binişor. Atenţie! Să-i respectăm şi pe cei care nu merită nici un respect.

[Se lovesc de pom.]

PISICA: Miau!... Miau!...

BONIFACIO: Aoleo... Aveţi pomi în casă!?

ASISTENTUL: Desigur... Uf!... Un măslin... Noi luptăm pentru pace... Ufff!

[Se aprinde lumina. În scenă şi sală se află un grilaj de fier, în loc de cortină, printre care privesc spectatorii.

Un nebun cu o banderolă pe mînă se repede să-i dea raportul Asistentului:]

NEBUNUL 1: Să trăiţi Domnule Bec.
Mi-au venit dracii să plec.

ASISTENTUL: Stai aşa, măi, încotro?

NEBUNUL 1: Mă-ntorc de unde n-am venit. (Dezleagă Pisica.) Mă duc s-o spăl, s-a umplut de funingine.

ASISTENTUL: Fii atent să nu omori pisica.

NEBUNUL 1: Eu? Domnule Asistent! Îi fac baie.

[Bonifacio, agasat, se retrage un pas.]

BONIFACIO: Cine e.. dînsul?

ASISTENTUL: Nebunul de serviciu pe Salon. Fac cu rîndul, cîte doi.

Celălalt este la cîrmă.

[Nebunul 2 apare în primplan. Are un volan înfipt în podea şi stă pe un scăunel.]

NEBUNUL 2: Eu conduc societatea pe un drum luminos. (Duduie ca o maşină.)

BONIFACIO: Parcă această societate n-avea conducători. (Pentru sine) Alienare organizată!...

ASISTENTUL: Se conduce prin ea însăşi spre ea însăşi, după legi generale, Gheghe.

BONIFACIO: Vorbe, vorbe... Legile se decretează în favoarea unor oameni şi împotriva altora.

[Apare Nebunul 1.]

NEBUNUL 1: A murit pisica.

ASISTENTUL: Ce ţi-am spus eu ţie, mă, să n-o speli?! Pisica nu e rufă.

NEBUNUL 1: Da, Domnul Asistent, dar n-a murit la spălat. N-a ţinut la stors... Cînd am stors-o... (Plînge) Ce ne facem noi acumaaa, cine o să ne mai miorlăie nouăăă...

ASISTENTUL: (Se ia cu mîinile de păr) Formidabil!

BONIFACIO: (Perplex) Ce e cu viţa asta? De ce o "cultivaţi" la capul patului?

NEBUNUL 1: Ce întrebare?! De idiot. (Bonifacio păleşte) Păi de ce să plantăm vie pe deal, ca să ne umplem de mărăcini, să

năduşim pînă în vîrf? Cînd putem foarte simplu să întindem mîna şi să culegem struguri. Ha! Ha! Ha! (Rîs forţat).
NEBUNUL 2: (Îl trage de mînecă pe Bonifacio) Dă-te la o parte, că te calc! Ce, eşti surd, eşti mut?
ASISTENTUL: Din nefericire încă nu.
NEBUNUL 1: (Lui Bonifacio) Eşti turc?
BONIFACIO: Nu.
NEBUNUL 1: Păi de ce nu eşti, Domnule?
BONIFACIO: (Mustăcind) Pentru că nu sînt.
NEBUNUL 2: Nu rîde, măăăă!
NEBUNUL 1: (Nebunului 2, referindu-se la Bonifacio) Moacă ăsta n-a fost niciodată pe Jupiter sau pe Pluto!
BONIFACIO: Unde?
NEBUNUL 1: Gheghe, ştii cum arată Pluto?
BONIFACIO: Cine?
NEBUNUL 1: Pluto. (Pauză) Pluto arată asemănător cu Pluto.
BONIFACIO: Asemănător, nu identic?
NEBUNUL 1: Asemănător.
[Cei doi Nebuni se prăpădesc de rîs.]
BONIFACIO: Nu ştiu ce-aveţi cu mine, (Zîmbind) că nu v-am făcut nici un bine!
[Nebunul 3 se-apropie fluierînd. Trage după el un papuc legat cu o sfoară.]
NEBUNUL 3: Salutare, fraţi nebuni!
NEBUNII 1 şi 2: Salutăm salutul tău.
NEBUNUL 3: Ce mai faceţi?
NEBUNUL 1: Nu aşa bine ca tine. Ce vroiai să facem?
NEBUNUL 3: Să vă plictisiţi.
NEBUNUL 2: Nici pomeneală! Peste douăsprezece minute vom avea o mare afecţiune pentru tine.
NEBUNUL 3: Dar Gheghe, cum o mai duce?
NEBUNUL 1: Aşa şi-aşa.
NEBUNUL 3: Las că e bine. Iar celălalt Gheghe?
NEBUNUL 2: Comsi, comsa.
NEBUNUL 3: Las că e bine. Şi Gheghe-le ăsta? (Gest spre Bonifacio)
NEBUNUL 1: Gheghe ăsta?... Rău! Foarte rău!
NEBUNUL 3: Las că e bine. Dacă toate muştele ar face miere s-ar găsi şi la curu' căţelei.
NEBUNUL 2: Gheghe ăsta e sănătos tun.
NEBUNUL 1: Şi ce vină am eu??

NEBUNUL 2: Dar unde purcezi aşa grăbit?
NEBUNUL 3: La dracu să mă pieptene.
NEBUNUL 1: Succes. Să-ţi faci cărarea pe partea stîngă.
NEBUNUL 2: Te-am mai căutat, Gheghe, şi în Salonul 3.
NEBUNUL 3: Păi sigur. Voi mă căutaţi întotdeauna acolo unde nu sînt. De-acum încolo să mă anunţaţi cînd veniţi pe la mine, ca să fiu acasă. (Spre papuc.) Cu-ţu, cu-ţu... Hai Bubico! O-lei! Fii cuminte, Bubico! O-lei...
BONIFACIO: Ce căţel cuminte aveţi, şi dresat. Dar muşcă?
NEBUNUL 3: Ce-ai mă, eşti nebun? Nu vezi că e papuc!! Te vîri ca musca-n fundu' calului!
BONIFACIO: (Încurcat) Mda... da... iertaţi-mă. Sigur... e papuc.
NEBUNUL 3: Ba e cîine, tu n-auzi că latră?!... Ham! Ham! Ham!... (Îl muşcă de umăr)
BONIFACIO: Au! Marş! Marş! Au!
ASISTENTUL: O să turbezi, Gheghe. Te-a muşcat un cîine turbat.
BONIFACIO: (Meditînd) Care dintre ei o fi fost cîinele: Nebunul sau Papucul?... Aaauuu!
NEBUNUL 3: Permite-mi să-ţi dau o palmă.
BONIFACIO: Ce-a spus?
ASISTENTUL: De ce numai una? Ce e puţin, n-ajunge... iar ce e mult e insuficient.
[Nebunul 3 îi arde cîteva palme peste figură.]
NEBUNUL 3: (Lui Bonifacio) Nu te-ai supărat încă?
BONIFACIO: Ce să fac?
NEBUNUL 3: Te rog să fii posomorît. Nu mă sili să te silesc.
ASISTENTUL: Cearta fără bătaie nu-mi place în nici un chip. (Nebunului 3) Haide, zăpăceşte-l!
NEBUNUL 1: Şi mie Domnu! Asistent mi-a tras două palme... cu cureaua.
[Nebunul 3 îl apucă de guler pe Nebunul 1.]
NEBUNUL 3: Nemernicule! (Se repede şi-l loveşte pe Bonifacio. Din nou îl apucă de guler pe Nebunul 1.) Cretinule! (Îl loveşte pe Bonifacio. Cuvinte jignitoare la adresa Nebunului 1, lovituri asupra lui Bonifacio) Să vii să-ţi dau o chelfăneală zdravănă!
BONIFACIO: Îmi cer scuze, Domnule Nebun...
ASISTENTUL: Nici o scuză (Nebunului 3) Arată-i, Gheghe, ce-ai învăţat.
[Nebunul 3 începe cu Karate, yoga în aer (ca în vechea artă marţială chinezească Tai Chi.]
BONIFACIO: Sînt obosit Domnule Nebun.

NEBUNUL 3: Într-adevăr? Atunci o să te bat mîine la ora trei fără un sfert.
BONIFACIO: (Cu jumătate de gură) Sînt întru totul de acord. Dar lăsaţi-mă să plec.
ASISTENTUL: *Lecţia de bătaie,* Gheghe, nu s-a încheiat. (Arătînd cu degetul) Să vină fiecare cu echipamentul pe care nu-l are.
BONIFACIO: Ce lecţie! Şi cînd aveţi program de bătaie?
NEBUNUL 3: Dimineaţa, în fiecare zi, cu o pauză de cinci minute, ca să se odihnească Domnul Asistent.
BONIFACIO: Constat că personalul sanitar nu precupeţeşte nici un efort pentru a vă impune să fiţi dezinteresaţi la carte.
ASISTENTUL: Desigur, la noi se pune accent pe bătaia spirituală discretă. Ciomăgind trupul, umileşti sufletul. Aceasta se face cu o anumită artă. Educaţia primează, nu instruirea.
BONIFACIO: Aşadar arta înseamnă... bătaie.
(Nebunul 3 îi aplică lui Bonifacio cîteva scheme şi lovituri de karate. Ultimul suspină, intimidat.)
BONIFACIO: oh! M-am lovit cu capul de pat.
NEBUNUL 3: Ba nu, cu patul de cap.
ASISTENTUL: Ssst!... Ssst!...
BONIFACIO: Dar mă doare.
ASISTENTUL: Te rog să nu simţi.
BONIFACIO: Dar rana mă usturã. (Pauză) Îmi permiteţi să plîng??
ASISTENTUL: (Cu amabilitate) Chiar vă rog, dar nu aici.
BONIFACIO: Din ce cauză?
ASISTENTUL: Sînt interzise văicărelile, căinţele, jeluirile. Acestea sînt categorisite ca manifestări de nemulţumire faţă de societate, care prin neintegrare nasc disidenţe. Du-te la peretele din colţ, se numeşte ZIDUL PLÎNGERII.
[Bonifacio, cu faţa la zid, se smiorcăie 2-3 minute. Linişte desăvîrşită.]
ASISTENTUL: Gata. *Lecţia de plîns* s-a terminat pentru astăzi. Te rog să încetezi.
[Bonifacio se opreşte brusc.]
BONIFACIO: Lecţia de plîns?... De cîte ori vă "lamentaţi" pe zi?
ASISTENTUL: Foarte des. În felul acesta şi procedînd gradat, pacienţii sînt obişnuiţi să sufere, să devină imuni la orice tortură sau schingiuire. Plînsul devine un act mecanicizat, deci maniabil. Trebuie să trăieşti aşa cum nu doreşti.
BONIFACIO: Un paradis... infernal. Dar de ce mi-o mărturisiţi?
ASISTENTUL: Pentru că nu am încredere în tine.
[Primplan. Femeia leproasă din Tabloul II.]

ASISTENTUL: Îţi prezint pe Domnişoara Gheghe, intrată cam odată cu tine la sanatoriu, s-a adaptat rapid. Ajunsă actriţă de cinema, a fost căsătorită de vreo trei ori, acum se mărită a cincea oară.
FEMEIA: Aş vrea să fiu adorată de public, răsfăţată.
ASISTENTUL: N-ai voie, scumpa mea.
FEMEIA: V-aş ruga, Domnule Asistent...
ASISTENTUL: Hai, roagă-mă.
FEMEIA: Vă implor, ordonaţi pacienţilor să mă înconjoare cu afecţiune, cu patimă, cu sălbăticie... (Cîţiva nebuni o înconjoară, la propriu.)
ASISTENTUL: Dar ce înseamnă asta, fiecare să iubească pe cine place?... Libertarism! Cum se păstrează prescripţiile Domnului Doctor? Reţetele sale?
FEMEIA: Sînt îndrăgostită, Domnule Asistent.
ASISTENTUL: Dar de ce, dragă, te-a obligat careva?
FEMEIA: (Referindu-se la Bonifacio, exclamă admirativ:) Vai, ce urît e bărbatul acesta!
(Încearcă să-l pupe, Bonifacio se eschivează înspăimîntat.)
BONIFACIO: Scîrţ, Mariţo!
FEMEIA: Pe mine nu mă cheamă Mariţa, (Asistentului) Încă nu l-aţi format ca *om nou?*
ASISTENTUL: Se află într-un proces de transformare. Dar mai greu. (Îl hipnotizează pe Bonifacio) Nu-i aşa că te-ai înamorat de Domnişoara Gheghe?
BONIFACIO: (Mecanic, cu pauze) Ba da. Da ba. (Exclamă dezgustat:) Ce picioare frumoase (Pauză) de căprioară (Pauză de gîndire) schiloadă. Vă cer iertare că sînteţi aşa de (Pauză) nasoală.
ASISTENTUL: (Admonestîndu-l) Asta o să mai discutăm noi!
BONIFACIO: Domnule Asistent, mi-am pierdut toate speranţele în societatea cea nouă.
ASISTENTUL: (Ameninţîndu-l) Las-că ţi le găsim noi!
[Bonifacio se-mpiedică de Nebunul 3, în primplan, care stînd în fund pescuieşte cu undiţa într-un lighean cu apă.]
NEBUNUL 4: (Fredonează cu acelaşi vers tot cîntecul:)
De dimineaţă lîngă lac pescarul amator
.... } (de 15 ori)
De dimineaţă lîngă lac pescarul amator
Îşi bagă deştu-n fund şi scoate cîte-un viermişor (Gest)
A ha ha ha ha ha ha a ha ha ha na ha ha ha
....
De dimineaţă lîngă lac pescarul amator
....

BONIFACIO: (Pe fondul sonor al cîntecului:) Cine-o mai fi şi săritul ăsta?! (Nebunului 4) Dumneata crezi c-o să găseşti peşte într-un lighean cu apă?

NEBUNUL 4: He! Heee! Nu se ştie, omul e dator să-ncerce.

BONIFACIO: A, desigur, omul nou.

[Alături Nebunul 5 pictează cu capul în jos un tablou de asemenea întors invers (pe şevalet).]

NEBUNUL 5: Trebuia să fie gata în seara asta tabloul pe care îl voi începe mîine.

BONIFACIO: Mda?... Ciudat... Dar de ce stai cu capul în jos?

NEBUNUL 1: Prost de stă-n cap!

NEBUNUL 5: Păi sînteţi chiori, n-aţi observat că portretul pe care îl pictez e tot cu capul în jos?!

BONIFACIO: Şi de ce nu-l întorci cu capul în sus?

NEBUNUL 5: Fiindcă se reflectă în apă şi imaginea este răsturnată. Să nu mor eu dacă mint!

BONIFACIO: (Indiferent) Îţi urez să obţii un succes... nebun.

ASISTENTUL: Într-adevăr, Gheghe, Nebunul acesta este un pictor de geniu.

NEBUNUL 1: Oare, că doar n-o avea patru perechi de pălării - ca să nu zic: de testicule!

BONIFACIO: Pictor de geniu, soldat de geniu, imbecil de geniu...

NEBUNUL 5: Mi se fîlfîie pantalonii de ce zisărăţi.

ASISTENTUL: În sanatoriul nostru totul este plăcut, agreabil.

BONIFACIO: Numai că frumosul a devenit urît, iar obişnuitul anormal.

NEBUNUL 5: Mi se fîlfîie. Uite-aşa! (Mişcă puţin şi cade în vopsele)

[Primplan: măslinul, în care se află un telefon negru cu fir de nuiele.]

BONIFACIO: Îmi permiteţi, Domnule Asistent, să dau un telefon? Merge?... Cei de-acasă nu mai au veşti de la mine.

ASISTENTUL: Telefonul merge, însă e stricat. Dar o să-l reparăm, n-avea nici o speranţă(!)

NEBUNUL 1: Să-l reparăm?... Lucrul ăsta pot şi eu să nu-l fac.

ASISTENTUL: Nu mă îndoiesc, eşti un nebun destoinic. (Lui Bonifacio) Îţi promit, Gheghe, că nu te servesc. Poţi avea toată încrederea. Acestea depăşesc din păcate incompetenţa mea de Asistent.

BONIFACIO: M-aş fi spovedit la aparat de toate faptele bune pe care le-am comis. (Ridică receptorul, îl pune iar în furcă.)

NEBUNUL 1: Sanatoriul nostru este un rai.

BONIFACIO: Rai cu draci!

ASISTENTUL: (Nebunilor) Vreau să fiţi idioţi şi laşi. Executarea!... Ce-s atîtea vorbe de duh prin mintea ta (Nebunului 1)?... Oamenilor să li se dea ceea ce nu merită. Executarea!...

NEBUNII: Vai, dar pe cine să mai executăm?

[Primplan: Nebunul 6 care, suit pe statuie, o săpuneşte şi-ncepe s-o radă cu briciul.]

BONIFACIO: Ce... Ce faci acolo?

NEBUNUL 6: Îl rad de barbă, nu vezi cît e de hidos? Poetul Nero. A fost împărat.

BONIFACIO: Şi nebun. Împăratul nebunilor. Dar parcă Nero n-avea barbă.

NEBUNUL 6: Ahă, de cînd a murit şi pînă acum i-a crescut de-un cot!

ASISTENTUL: Pacienţii noştri sînt totuşi, raşi, frezaţi la fel.

BONIFACIO: Cine eşti dumneata?

NEBUNUL 6: Bărbierul din Sevilla... De cînd sînt eu în Salonul 3, ăsta (Gest spre Nero) nu s-a bărbierit nici măcar o singură dată. Ce exemplu dă el generaţiilor viitoare?

[Începe să fluiere şi să cînte la infinit
"Figaro, Figaro, Figaro, Figaro,..." exasperîndu-l pe Bonifacio.]

NEBUNUL 6: Hei, tovarăşi nebuni, veniţi să m-ajutaţi.

[Apar cîţiva, care împreună, se căznesc şi coboară statuia de pe soclu.]

BONIFACIO: "Tovarăşi" nebuni, păstraţi-vă cumpătul.

NEBUNUL 6: Ba păstrează-l tu.

BONIFACIO: Ce-nseamnă tămbălăul ăsta?

[Nebunii rîd.]

NEBUNUL 6: Ce dracu, să se ducă şi Nero la closet să se uşureze. Ia pune mîna, să vezi cît e de umflat. (Bonifacio simte o repulsie) De două milenii n-a mai făcut caca! Ne-mpute aerul de la ospiciu.

NEBUNUL 1: El ştie, fiindcă e scriitor oficial, de lozinci. Mai are puţin şi începe un roman. Acum îşi perfecţionează imprecizia stilistică.

[Din nou în primplan măslinul cu doi papagali pe ramuri: unul verde şi altul roşu. Nebunul 7 urcat după ei.]

NEBUNUL 7: Ha! Ha!... L-am prins. Îl tai deseară şi-l mănînc. (Trece pe lîngă cel verde şi pune mîna pe-l roşu.)

BONIFACIO: De ce nu l-ai luat pe-l verde? că era mai aproape.

NEBUNUL 7: Ăla nu s-a copt, Gheghe. Ţie-ţi plac merele verzi, agurida?

ASISTENTUL: Inteligent... Inteligent...
BONIFACIO: Şi cu ăsta verde ce-ai de gînd?
NEBUNUL 7: Aştept să se coacă. Pînă la toamnă nu mai e cine ştie ce.
BONIFACIO: (Gînditor) Aşteaptă să se "coacă" papagalul!! (Nebunului 7) Da... posezi acunoştiinţe de aavicultură... adică nu... ppomicultură.
NEBUNUL 7: Sînt cel mai priceput dintre ageamii. (Cu o stropitoare fără rozetă, cocoţat pe o cracă, udă măslinul la rădăcină.) Îl ud ca să crească.
BONIFACIO: (Dînd din cap) Înţeleg, înţeleg. Doreşti ca fructul (Arată cu degetul spre papagalul verde) să se pîrguiască... mai repede
NEBUNUL 7: Bă, nebunule! Unde-ai mai pomenit tu că dacă stropeşti un pom cresc păsărici în el? Du-te şi te caută! Ai gărgăuni la cap?
BONIFACIO: (Perplex) Cum?... Eu... Dacă uzi pomul... papagalul... nu are nici un folos... Normal.
NEBUNUL 7: Ai înebunit de-a binelea! Cum să n-aibă? Pomul înmugureşte, face frunze, păsările ciugulesc omizi de pe scoarţa lui.
[Bonifacio se apropie de jetul de apă. Nebunul 7 nu mai udă.]
BONIFACIO: De ce te-ai oprit?
NEBUNUL 7: Ce, crezi că sînt prost? Să mă tragi de jet în jos şi să cad de pe cracă?!
BONIFACIO: La asta nu m-am gîndit.
ASISTENTUL: Păi ce să te gîndeşti tu!...
NEBUNUL 7: Noi, nebunii, sîntem prevăzători.
[În primplan nişte obiecte antiraţionale; un scaun uriaş, o masă pitică...]
BONIFACIO: Cine stă pe scaunul ăsta?
ASISTENTUL: Dumnezeu.
BONIFACIO: Ba pe naiba! Seamănă cu fotoliul în care se instalase Doctorul. Şi la minuscula măsuţă din faţă?
ASISTENTUL: Sfîntu Petre.
BONIFACIO: Că doar n-om fi nimerit în rai!
ASISTENTUL: Ba întocmai. O să-ţi dai seama îndată.
[Nebunul 2 se urcă pe scaun, Nebunul 1, însoţit de un magnetofon, la măsuţă.]
BONIFACIO: Şi indivizii... cu ce ocazie?

ASISTENTUL: Nu-ţi mai aminteşti de intrarea în salon, cînd ai dat nas în nas cu ei?

NEBUNUL 2: Eu sînt Dumnezeul... acestui salon. (Tăcere.)

ASISTENTUL: Un mare orator.

BONIFACIO: Şi dumnealui?

ASISTENTUL: Asociatul său.

NEBUNUL 1: Sfîntul Petre. (Tăcere.)

ASISTENTUL: Vei asista la o *lecţie fundamentală de retorică*, destul de protocolară.

BONIFACIO: Ei, nu mai spuneţi!

NEBUNUL 2: (Lui Bonifacio) Stimate Coleg,

Vizita de prietenie pe care o desfăşori în cadrul salonului nostru se efectuează într-o deplină unitate şi cu hotărîrea unanimă de a face totul pentru realizarea în cele mai bune condiţii a obiectivelor stabilite privind dezvoltarea economic-socială şi programul de constituire a societăţii noastre şi de formare a ta ca om nou.

BONIFACIO: (Pentru sine) Îl găsiră năbădăile!

[Pauză. Personajele uită să bată din palme. Încurcat, Nebunul 2 aplaudă singur. Face semn Nebunului 1 care pune banda cu aplauze înregistrate. Nebunul 2 execută reverenţe către publicul imaginar. Cu excepţia lui Bonifacio, ceilalţi mimează aplauzele, fără însă a-şi atinge palmele una de alta. Nebunul 1 îndeamnă spectatorii să ovaţioneze şi ei.]

NEBUNUL 2: În această perioadă de spitalizare, perioadă de profunde înoiri sociale, am parcurs un drum de strălucite înfăptuiri în toate domeniile vieţii economice şi sociale care au schimbat fundamental înfăţişarea sanatoriului şi a fost creat un cadru larg, democratic, care asigură participarea efectivă, nemijlocită a oamenilor la conducerea tuturor domeniilor de activitate, a întregii societăţi.

BONIFACIO: Mintea voastră nu plăteşte cît o ceapă degerată.

[Banda cu urale puternice.]

NEBUNUL 2: Dezbaterile întreţinute pînă în prezent s-au caracterizat printr-o abordare respectabilă, critică şi autocritică, a problemelor complexe ale construcţiei noii societăţi în patria noastră, şi ale situaţiei mondiale...

BONIFACIO: Începe să mă doară capul!

NEBUNUL 2: Aducem, şi cu acest prilej, cea mai înaltă cinstire eroicului şi gloriosului nostru sanatoriu, care a ţinut întotdeauna sus, pe acoperiş, steagul luptei împotriva asupririi şi exploatării, pentru apărarea intereselor supreme ale pacienţilor, a independenţei şi suveranităţii fiecărui salon, pentru victoria definitivă a noilor

relaţii sociale şi instaurarea pe pămîntul patriei a celei mai drepte şi umane orînduiri pe care a cunoscut-o şi-o va cunoaşte vreodată omenirea!!!

BONIFACIO: Gogoşi!... Astea sînt gogoşi!...

[Banda: se scandează "Trăiască Ghe-ghe!"]

NEBUNUL 2: Se poate afirma, cu deplin temei, că tratamentele efectuate constituie o puternică manifestare a democraţiei din sanatoriul nostru în promovarea păcii şi bunăstării în lume. Obiectivele minunate de dezvoltare economico-socială a patriei noastre în următorii trei ani, şi în perspectivă, cer o intensificare puternică a muncii în toate domeniile de activitate...

BONIFACIO: Îmi zvîcneşte teribil fruntea... tîmplele... simt că-mi plesnesc.

NEBUNUL 2: Trebuie să facem în aşa fel încît în condiţiile complexe interne, dar mai cu seamă internaţionale, să asigurăm neabătut realizarea programelor de dezvoltare generală a patriei noastre, ridicarea ei pe noi trepte de progres şi civilizaţie! Să ne îngrijim de soarta lumii...

BONIFACIO: Cîinele îmbătrîneşte de drum, iar nebunul de grija altora [Pe bandă se aud ovaţii: Ghe-ghe ne-în-fri-ca-tul!...]

BONIFACIO: Fac migrenă. Mă otrăvesc vorbele astea deşarte.

ASISTENTUL: (Dîndu-i coate) Nu aplauzi?

BONIFACIO: (Prefăcut) Vă rog să mă scuzaţi... am uitat... să aplaud!

ASISTENTUL: Cel puţin strigă.

BONIFACIO: Să strig!... Păi ce-am!?... Că doar n-am băut leşie!

ASISTENTUL: Scandează şi tu: "Ghe-ghe viteazul" ori "temerarul" sau ţipă "uraaa, uraaa..."

BONIFACIO: Ah! Nu pot. (Cu voce guturală) Sînt răguşit. Mă doare în cot... Adică... în gît. Am amigdalele infectate cu devize.

ASISTENTUL: O să te supunem la operaţie... pe suflet... deschis. Să mai umblăm niţel la simţurile tale... nesociale. Ca să-ţi pregătim organismul în vederea operaţiei pe suflet îţi vom administra perfuzii ideologice şi infuzii. (Îl înţeapă)

NEBUNUL 2: Trebuie să înţelegem bine că, în toate domeniile şi în toate sectoarele, fără excepţie, se cere spirit de răspundere, ordine, disciplină, de a pune mai presus de toate interesele sanatoriului, ale bunăstării generale a poporului!

[Acelaşi joc.]

Să acţionăm larg, folosind toate mijloacele politice-educative şi culturale de care dispune societatea noastră, cultivînd dragostea şi

ataşamentul faţă de sanatoriul nostru, faţă de cauza personalului sanitar, pentru făurirea unui om nou cu o morală şi atitudine înaintată faţă de muncă şi de societate!

BONIFACIO: Vai de picioarele care poartă cap nebun.

[Acelaşi joc. Ovaţii pe bandă "Ghe-ghe eroul!"...]

NEBUNUL 2: Este necesar să facem astfel încît personalul sanitar să-şi îndeplinească permanent, în cele mai bune condiţiuni, misiunea istorică în faţa întregii naţiuni de a conduce întregul salon pe calea făuririi unei vieţi noi, libere (Arată involuntar grilajul de fier)... şi prospere!

BONIFACIO: Minciuni sfruntate! Cînd Dumnezeu pierde pe om îi ia mintea.

[Acelaşi joc.]

NEBUNUL 2: De asemenea, se impune ca, pentru a păşi într-o etapă superioară – mă refer la Salonul 3 – să acţionăm în vederea îmbunătăţirii întregii activităţi politice-ideologice şi educative, pentru formarea omului nou... (Urale puternice din partea celorlalţi nebuni. Lumina s-a aprins pe toată scena.) pentru a transforma conştiinţa individuală într-o uriaşă forţă care să dinamiteze activitatea în toate sectoarele vieţii economice, şi sociale!

BONIFACIO: Aiurea! Dacă-mi pun mintea cu nebunii, înseamnă că sînt mai nebun ca ei!

[Acelaşi joc.]

NEBUNUL 2: Pentru colaborare şi pace cu toate naţiunile lumii, pentru viaţă mai luminoasă!

[Vacarm de urale.]

BONIFACIO: Ah, capul! Am senzaţia că mi se închirceşte şi cade.

NEBUNUL 2: Triru liru crocodilu... Triru liru crocodilu...

[Repetă cu gesturi pînă exasperează publicul: mai des, mai rar, mai sacadat, mai nervos. Banda cu urale]

BONIFACIO: S-au sclerozat dracului!

NEBUNUL 2: Cri... cro... cro... pi... ri... Cri... cro... cro... pi... ri... (Prelungite)

[Acelaşi joc.]

BONIFACIO: (TENSIUNE maximă. Bonifacio desfigurat de încordare:)Înnebunesc, nu alta! Căpiez! M-am ţăcănit la devlă. Îmi vine s-o iau pe pereţi! Parcă-ar fi dat strechea în salonul ăsta! M-aş arunca pe fereastră! Mi-am sărit de pe fix? Sînt într-o ureche? Sînt ţicnit la bilă? Am vreo doagă lipsă?
M-au smintit. Şi bolînzesc într-una...

(Începe să bocească.)

[În final oratorul scoate sunete nearticulate!
Se stinge lumina pe scenă. Nebunul 2 şi Bonifacio scîncesc în continuare.]

[Salonul 3, specificat pe o firmă, cuprinde doar o pătrime de scenă: în spate, stînga. Acţiunea şi personajele se vor desfăşura numai în acest spaţiu concentraţionar, marginalizatoriu, imuabil, şocant. Restul e vid (subtablou decorativ mai slab luminat), umplut cu oameni de hîrtie, de plastic, de lemn, de marmură (vezi Andrei Wajda), de burete, sticlă, unii au cătuşe la mîini, alţii la picioare, personaje anormal dezvoltate dintr-un teatru mort, impersonal, dar magic. Un teatru singular.

Femei de cauciuc. Siamezi. Sculpturi şi schelete fără cap cu un tablou deasupra în care este înfăţişat un cap, sculpto-picturi à la Archipenko, prin iluminări arătînd ca o pădure cu umbre lungi. Statui legate la ochi. Un soclu fără statuie, unde în final va fi instalat noul Om-Nou... Bonifacio. O altă statuie cu capul în jos şi postamentul în sus.

Decor dezvăluit gradat de către reflectoare, insistîndu-se asupra soclului gol.

Pereţii salonului, negri, sînt pictaţi în roşu cu sîrmă ghimpată, cu ferestre oblice, întoarse, de formă eliptică, semicirculară, parabolică, etc., la fiecare dintre ele zărindu-se capul unui poliţist cu şapcă. Salonul, de formă ovaloidă, posedă în dreapta o uşă strîmtă. Pereţii sînt rotunzi, aplecaţi în afară sau în interior (suprafeţe curbe), paturile au formă de elipsă umflată la unul dintre capete. Un steag rotund întins. Senzaţie de timp încremenit, metafizic. Un delir scenic. Rîsete macabre şi plînsete neobişnuite se percep. Gunoaie pe scenă, foarte ordonate obiecte deformate de prost gust, inutile, antiraţionale. Multă artificialitate.

Pacienţilor le-a dispărut gura (ceva lipit peste), iar faţa o au vopsită în negru. Sînt pasivi şi morni, aduşi de spate, paralizaţi, hipnotizaţi, în transă, somnambuli, fără nume. Toţi se reazămă în toiege. Asistentul are două guri. Poartă o bonetă sanitară exagerat de înaltă.

Replicile vor fi strigate foarte tare.

Mişcări groteşti.

Femeia seamănă cu o erinie, avînd părul răvăşit şi împletit cu şerpi.

Panouri cu înscrisuri lozincarde ritmate şi ne:

"Omul Nou e fericit
"Joacă sîrba învîrtit

sau:

"Să formăm Oameni noi în lanul de pîine
"Fii de nădejde ai patriei de mîine.

etc., ca şi o iconografie idealizînd Omul Nou (prins în diferite ipostaze), statistici, planuri, publicitate.

Biroul Asistentului înclinat straniu în lateral, pe birou o vază cu buruieni şi o oglindă concavă şi anamorfozată. Deasupra o reproducere ovală după tabloul "Cuceritorul" de Magritte. Rame de tablouri goale la capetele paturilor - portretul fiecărui pacient. Cărţi fără foi pe dinăuntru, doar coperţile.

O orchestră improvizată: viori sau chitare fără corzi, tobe sparte, pian sau orgă fără clape, flaut destupat şi nefermecat. Acţiune statică.

Concert de tuse, după care interpreţii, în pat, îşi acordează instrumentele. Printre ei cîteva păpuşi de 2 m înălţime. Asistentul, la biroul său devenit pupitru, dirijează cu bisturiul acest talmeş-balmeş, le face semn să înceteze, orchestranţii se felicită reciproc, apoi se cîntă o muzică simfonică nostalgică la pian (de exemplu Robert Schumann) şi paraliticii încing o horă ţopăită, cu chiote (unii în cărucioare cu rotile, alţii în cîrje); babe jucînd răjghinat. Orchestra tace, însă hora continuă, fără chiote. După care, muzică modernă: un amestec de jazz.rock, muzică de cameră, populară şi uşoară. În consecinţă: tangouri, valsuri etc., ale sluţilor (Femeia se află obligatoriu printre protagonişti). Asistentul dirijează şi dansurile.

Un solist orb şi mut gîngureşte la un microfon spart, ceilalţi îl acompaniază îngînîndu-l. Din culise răsună un nesfîrşit "Tîr la tîr la tîr la ta..."

Muzica se opreşte, dar Asistentul dirijează mai departe, după 2 - 3 minute se aude o placă scrijelită care repetă la unison aceleaşi măsuri muzicale.

Ciocănituri în uşă. Intră Bonifacio. Solistul trece în formaţie Asistentul conduce orchestra de aplaudatori:]

STÎNGA: (Ritm de tobe şi bocănituri)
Ta-ra-rim ta-ta-ta...
Ta-ra-rim, ta-ta,ta...
Ta-ra-rim. ta-ta-ta...

DREAPTA: (Vocal) U-raaaaa...
U-raaaaa...
U-raaaaa...

[Se repetă de trei-patru ori. Bocăniturile se schimbă în aplauze: mai intense, mai rare. pauze, aplaudă cînd unii, cînd alţii etc. după

cum indică Asistentul. Cei care bat din palme în contratimp sau refuză să bată sînt avertizaţi. Bonifacio mişcă din buze. Din cauza corului de urători şi aplaudatori nu se înţelege nimic.

BANDA CU VOCEA LUI BONIFACIO: Ce se-ntîmplă?

ASISTENTUL: (Vorbeşte cu cele două guri) Fii binevenit în faza ultimă de formare ca Om Nou. Eu dirijez ORCHESTRA POPULARĂ, din care fac parte toţi locuitorii.

BANDA CU VOCEA LUI BONIFACIO: Ce-i asta? presimt că s-au inversat rolurile: a venit timpul ca omul să se transforme în maimuţă iar...

ASISTENTUL: (Brutal) Destul. Nu gîndi cu voce tare. (Îi pune un căluş în gură) Poftim, acum poţi să-ţi continui prelegerea.

[Cîteva minute Bonifacio scînceşte cu căluşul în gură, ca orator, gesticulînd patetic. Asistentul îl înghionteşte şi-l împinge printre orchestranţi, alături de Femeie, apoi iese.

Între timp, puţină foială: un orb citeşte ziarul de-a-ndoaselea, doi surdo-muţi comunică prin alfabetul Morse.

Ora prînzului. Se strîng toţi roată, scot de prin sertare turtă şi usturoi (Miros în sală), îmbucă cu lăcomie, se desface o sticlă de şampanie, cu pocnet, şi se bea. Toţi mănîncă în acelaşi ritm, beau în acelaşi ritm, mecanic ca nişte *grands guignols*. Revine Asistentul.]

ASISTENTUL: (Privind în registru) Mda... *Lecţia de plecăciune...* Să-ncepem de-aici. (Arată un surdo-muto-orb.)

[Pacienţii, care au înţeles după gesturi şi mişcarea buzelor, se încolonează şi, în faţa Asistentului, se înclină pînă la pămînt, apoi se retrag evlavioşi.]

ASISTENTUL: Spatele mai cocoşat, nu se-aude? Privirea în jos... Aşa... Sigur... Sigur... Să mai faceţi antrenament... (Cîţiva iau păpuşile şi-ncearcă să le încline) Treceţi la loc, nătărăilor.

(Citeşte din registru, cu sunete groase) Personalul sanitar îşi exprimă hotărîrea neabătută de a acţiona şi în viitor prin tratamente complexe la asigurarea triumfului iraţiunii, al politicii de necolaborare, de dependenţă şi pace. Lungi aplauze... (Lasă registrul.) Mda... Exerciţii de îngenunchiere... Desigur. Ne apropiem de finiş. Pastilele şi injecţiile îşi fac efectul... (Rîs excentric) *Exerciţii de îngenunchiere...* nu mai auziţi, surdo-muţilor?!

[Aceştia, vrînd să răspundă, scot sunete animalice.

Fiecare pacient vine în faţa biroului Asistentului, se aşează în genunchi, capul în piept, se ridică, iar se aşează, iar se ridică... pînă la comanda "Stop" sau "Gata", "De-ajuns" etc. a Asistentului.

Femeia execută mai puţin. Bonifacio, rămas întotdeauna ultimul, este frecat cel mai mult.]

ASISTENTUL: (Citeşte din registru, cu voce îngroşată) Să ne angajăm în mod solemn că prin întreaga noastră activitate vom servi cu toate forţele societatea cea nouă, cauza sanitară, minunatul nostru sanatoriu, în vederea făuririi unei lumi mai bune şi mai drepte şi a Omului Nou, (Arată involuntar spre manechine) stăpîn pe soarta sa. Aplauze însufleţite, puternice urale; se ovaţionează îndelung pentru societate, pentru doctori şi asistenţi, pentru minunatul nostru sanatoriu. Se scandează cu înflăcărare vom munci şi construi / Cu lopata şi mistria / Omul Nou vom făuri, Trăiască Domnul Doctor!...

(Lasă registrul.) Bă, boilor, bă! Ce ştiţi voi! N-auziţi, nu vedeţi, nu vorbiţi... Mda, uitasem... *Lecţia de ECONOMIE politică.* Hai! Gata! Ultima oră. Ia apropiaţi-vă, nenicilor! (Le bagă la fiecare pe cap o piele proaspătă, care se usucă şi se strînge, craniul devine din ce în ce mai mic.) Terapie modernă! După ultimul răcnet!

[Fragmente din discursul Nebunului 2, înregistrate pe un disc cu 33 turaţii/min, răsună din culise poziţionate la 45 şi mai tîrziu 60 turaţii/min; precum şi invers. Treptat, pacienţii adorm, cu figurile strîmbe.

Concert de sforăituri 2-3 minute, dirijat de Asistent.

Somnambulul, Bonifacio, se scoală, pătrunde în cele trei sferturi de scenă şi se aşează pe soclul rămas liber din noua societate. Este îmbrăcat într-un costum din ziare. Înţepeneşte astfel 1-2 minute, încadrat de reflectoare. După care, se transformă în stană de piatră devenind, ca atare, obiect social.]

aug.1987 - mai 1988

– Sfîrşit –

: teatru metafizic :

O LUME ÎNTOARSĂ PE DOS

comedie - tragedie - farsă - dramă
non — piesă în două acte şi jumătate,
dintre care unul sexual şi un miniact...

Inspirată din folclorul neoficial

în traducere liberă
de

FLORENTIN SMARANDACHE

operă pentru cor şi orchestră
în sol — minor — major

P.S. Teatrul are în repertoriul său peste un miliard
de miliarde de (non) piese de teatru!

Reclame de difuzat prin presă,
mass media

Dacă pînă la sfîrşitul
non — piesei

O LUME ÎNTOARSĂ PE DOS

nu aţi crăpat de RÎS (cu lacrimi)
sau
de PLÎNS (cu hohote de rîs)
la inimă,
î
n
s
e
a
m
n
ă
că nu sînteţi sănătoşi...
la bilă!

[Compania teatrală va inventa şi alte reclame, în stilul <aiuristic> al lucrării: poante, aluzii, greşeli, puzzlas ...]

Afişul teatral

Marele? Segnor PAMPOLINN, Împărat de PALILLULA, Ataşat! de Paţagonia, Cartof de Colorado, Membru al CAcademiei de Lomfbag-o,.. ---------------------------
++++ .... - - - - - - - - - - +
.........., ...-------------------------

vă, invită a participa în zilele de ....
orele de .... la spectacOlul de ceare ca calitate şi obiEctiv: măreaţţă să fiie, popularizată
persona s-a nepopulară
în, rînDul întregi ... omeNirii

Trăiască! Pampolinn! Trăiască!
sTăpînul globall al universului
şi triverssului local

U U U r r r a a
a
a
a
a
a
a
a a
a a a

[Agenţia de publicitate a Instituţiei teatrale poate fabrica eventual un alt afiş în genul acestuia: scris de mînă, cu greşeli gramaticale, dezacorduri, punctuaţie aiurea, neglijent, cu ştersături, tăieturi, care să spună ceva despre Pampolinn (a) sau Palillula într-un sens cînd derizoriu, cînd ilogic (chiar incoerent).
Analog, pentru Programul de sală pot fi contrafăcute, simulate, interview-uri cu personaje din piesă, sau caricaturi ale lor etc. în stilul ideilor de aici...]

(Anti) prefaţă

Scriu această prefaţă pentru că sînt împotriva prefeţelor, fiindcă aici criticii denunţă subiectul, personajele,... şi astfel trădează cartea; o dată acţiunea ştiută, cititorul îşi pierde din interes.

Şi totuşi, adevărata prefaţă trezeşte imbolduri la lectură, produce motivaţii, curiozitate...

[În ciuda poate a numeroase indicaţii de regie, scenografie, costumologie(!) etc. autorul consimte întru totul libertatea trupei teatrale de a-şi imagina diverse moduri de interpretare a acestei (non) piese. Regizorul şi Actorii sînt adevăraţi creatori prin re - crearea scenelor şi personajelor din piesă. Cu cît sînt etalate mai multe formule scenice, cu atît piesa este mai complexă în ansamblul ei. (Aşa cum este scrisă, piesa reprezintă doar viziunea autorului).

Opera nu e un timp încremenit, o fotografie de carton, ci o vietate în continuă mişcare. Cum nu există doi inşi care citind o carte să înţeleagă acelaşi lucru, tot aşa fiecare echipă de actori în frunte cu regizorul va fi o adevărată c r e a t o a r e   d e   m o d e l e   ş i   i d e i   n o i pe seama unor schelete existente.

Consideraţi teatrul ca pe o pictură cu idei, şi apoi o sculptură în interiorul ideii, iar ideea dintr-un material flexibil. Vremea îşi lasă amprenta iar regizorul remodelează structura. Actorii, ca elemente din sistemul literar, vor influenţa prin personalitatea lor "personalitatea" Personajelor.

Dacă piesa în sine, abstractă, *nu are* ca parametri un Timp şi un Spaţiu bine conturate, în schimb ea *are* un Timp şi un Spaţiu al reprezentării pe scenă în faţa unui public. Cum în ultimul caz parametrii sînt variabili, de aici provine şi necesitatea de maleabilitate a operei literare, posibilitatea ei de a fi mulată pe matriţe date - deci incontestabil "mişcarea" ei scenică, de unde transformarea ei inevitabilă.

Cuvintele subliniate în text vor fi culese cu caractere cursive în roluri, actorii le vor pronunţa accentuat (de multe ori reuşita replicii următoare depinde tocmai de ele), în scenografie ele vor întări obiectele centrale, predominante, ale decorului.

S-a încercat exprimarea sub o formă literară chiar şi a Indicaţiilor de regie, deoarece s-a considerat că fac parte din text, iar *o piesă de teatru este mai întîi citită şi abia după aceea jucată pe scenă.*

Non Piesa nu are un început, dar are două finaluri (!), deoarece autorul a ezitat între aceste alternative (roze sau negre!) ale textului,

şi - neştiind pe care să pedaleze - le-a pus pe-amîndouă (!) lăsînd spectatorilor posibilitatea... să-şi aleagă!

Lumea este anapoda iar piesa... la fel!!
Deci: contradicţiile izbitoare de acţiuni, decoruri, mişcări ale personajelor de la o scenă la alta, limbaj, etc, vor constitui un fapt normal. Logica piesei stă tocmai în lipsa ei de logică, unitatea piesei subzistă chiar în lipsa de unitate a elementelor sale structurale.
Trecerea de la o scenă "mecanică" (de exemplu) la una obişnuită să fie făcută ca o trezire din somn a personajelor, o ieşire din hibernare: de la iarnă la vară. Pe cînd invers, să însemne un îngheţ al firii umane, aflată în continuă aşteptare, o conservare a spiritului, pentru ca atunci cînd se va destinde să o facă mai puternic.
Să încercăm o modelare matematică a teatrului: atît a decorului cît şi a acţiunii în sine. Teoria grefurilor cred că merge foarte bine aplicată aici. Numai figuri geometrice în decor. Bineînţeles, toate să aibă o logică a lor - chiar dacă la prima vedere ar părea...ilogic.
Autorul îşi cere scuze pentru indecenţa (non) - personajelor sale.Într-o societate paradoxală nu poţi fi decît paradoxal.]

PERSONAJELE:

PAMPOLINN (Comandantul, Vînzătorul, Popa, Naşul, Balerinul, Doctorul)
PAMPOLINNA
CON - SULICĂ (Judecătorul)
NEBUNUL
AGENTUL H_2S^2 (Cerşetorul 1, Poliţaiul 1)
AGENTUL S^2H_2 (Cerşetorul 2, Poliţistul 2)
123
475 (VAX KAKATT)
BULA
SMARANDACHE
HAMLET AL II-lea

ÎNVĂŢĂTOAREA
IŢIC
IŢICA
ŞTRUL — Şcoala Pampolinniană
ŞTRULA
MORITZ

A5
A4
A3 — Comerţul Pampolinnian
A2
A1

RECLAMAGIUL
CĂLĂUL
PREZENTATORUL
SUFLEORUL
UMBRA REGIZORULUI
BĂIATUL CARE - ADUCE FLORI

Personaje colective:

NORODUL
CLACA (X,Y,şi eventual alţii...)
VOCILE (1,60,2,41,92,93,20000,57,106,108,73,55,56,112,113,292,293,152,4 490,301,1986,1985,15000,12003,286432,100000,43,300,123,90909,100001,86520,100002,9139,9130,9301,18020,8007,777,101,010,111)

ORCHESTRA (cu Dirijorul - Jandarm)
FOTOGRAFI

CRAINICUL TV

CRAINICUL DE FILM

RADIOUL

SUBCONŞTIINŢA

CÎINELE

[Pe afişul teatral al (non) piesei, la Distribuţie, se va menţiona: "PAMPOLINN....... (Numele actorului 1) (Actele II, I şi III) & (Numele actorului 2) (Actul III).

Deci doi actori vor juca un singur rol în acelaşi timp. (Structura piesei permite însă şi distribuirea unui actor în mai multe roluri. (Rămîne la aprecierea regizorului.)

Analog privind AGENŢII şi CONSULICA.

Cu excepţia Orchestrei, celelalte personaje-colective pot fi constituite din actorii care interpretează deja roluri singulare — în funcţie de situaţie —.

Următoarele personaje (şi nici numele actorilor care le interpretează) nu vor apărea pe afişul teatral: SUFLEORUL şi UMBRA REGIZORULUI — pentru a da publicului prezent la spectacol senzaţia că actorii au greşit cîteva replici (cel puţin la premieră să nu-şi dea seama) — precum şi : BĂIATUL CARE-ADUCE FLORI şi CLACA — din considerente analoage: spectatorii să creadă (cel puţin la premieră) că este o manevră de culise a unor actori pentru a se autoelogia — ! În acest scop, este bine ca actorii acestor personaje să fie necunoscuţi publicului.

Chiar dacă pe parcurs publicul îşi va da seama, acest lucru va însemna o surpriză.]

CARACTERIZAREA PERSONAJELOR:

Toate <personajele> vor fi infirme (de exemplu: şchiopi, ologi, leproşi, sau cu malformaţii etc.) ca la un azil de bolnavi, pentru a îngreţoşa publicul. Dar în momentul cînd devin actori vor apărea ca oameni normali. Spectatorii trebuie să reziste la aceste treceri de la infirmitate la normalitate, şi reciproc.

PAMPOLINN va trebui să fie cel mai scund dintre toţi actorii şi actriţele care vor apărea în această piesă — ar fi interesant ca rolul să fie interpretat de un pitic! Slab aşchie, firav, cu faţa gălbejită; bătrîn ramolit, rău, laş, avar, despot. Îmbrăcăminte demodată: pe cap poartă cînd o bască veche, cînd coroana de rege — evident o coroană cît mai aiurea lucrată; la război, basca va fi înlocuită cu un castron (=caschetă!); are pantaloni pescăreşti foarte largi din care ies nişte ţurloaie subţiri de picioare; este cocoşat (de răspunderi!); nas ascuţit şi lung (cu înfăţişare ca de drac!), gheare de uliu; cămaşă scoasă din pantaloni, jegoasă. Părul; tuns pe-o jumătate de cap, pe alta nu.

Poartă ochelari cu lentile la ceafă (pentru a vedea la spate!):

din cînd în cînd ţine în mînă un făraş (care îi serveşte la "măturarea" adversarilor).

În picioare are bocanci largi — un fel de toflogea!

Partea cea mai relevantă o constituie decoraţiile, insignele, diplomele pe care Pampolinn le are prinse peste tot; pe piept, pe spate, pe fund, pe cap, pe picioare, pe izmene, pe bocanci — în care el este elogiat.

În unele scene el poate apărea călare pe tricicletă, trotinetă sau alte bazaconii.

Pampolinn este diform în cuget şi-n simţiri, diform la trup. Limbaj agramat,cu înjurături, arhaisme, dezacorduri gramaticale. El reprezintă *o caricatură de rege.*

În celelalte stări ale metamorfozării sale (Comandant (militar), Vînzător, Popă, Naş, Balerin(!); Doctor) Pampolinn se va echipa ca atare, înfăţişînd respectiv o caricatură de Comandant, Vînzător, etc. Vor fi atunci diferenţieri la nivel de limbaj, machiaj, îmbrăcăminte, comportament...

PAMPOLINNA este un personaj semimut, dar îi mai spune din cînd în cînd... contre(!) lui Pampolinn.

Ea are replici foarte puţine, şi îşi va însoţi în permanenţă soţiorul. Este mult mai înaltă ca el, grasă şi buhăită la faţă, bătrînă, zbîrcită — un fel de baba-cloanţa.

Poartă decolteu şi minijup (spre a-şi pune mai mult în evidenţă urîţenia (!) şi a da naştere la scene groteşti).

NEBUNUL: tînăr hippy (pletos, bărbos), blugi americani, geacă americană, espadrile albe în picioare. Fire visătoare uneori, idealistă. Limbaj literar.

AGENŢII H_2S^2 şi S^2H_2 (se citeşte "haş doi es pătrat" şi analog) au o înfăţişare şi statură asemănătoare: ca doi gemeni veneţieni. Mîini albe, fine (nemuncite!), obraz proaspăt ras, pălărie pe-o parte, costum la dungă, cravată, cămaşă de nylon cu butoane aurii, pantofi de lac, pardesiu lung. Mişcări calculate ca din carte.

Vor acţiona ca o singură persoană (dedublată).

La metamorfozarea lor din Cerşetori (de puţină libertate) în Poliţai şi Agenţi, se va evidenţia schimbarea şi la nivel de limbaj, machiaj, îmbrăcăminte, comportament — oamenii au evoluat pe scara acestei societăţi decăzute!

CON-SULICA este mîna dreaptă a lui Pampolinn (cu care acesta din urmă se şterge la... fund!); linguşitor, prefăcut; trecut de 60 ani. Banal ca înfăţişare.

BULA: tip de golănaş de la oraş, cînd meşcher cînd serios — trecînd brusc de la o stare la alta; veşnic tînăr, pus pe şagă. De cele mai multe ori neserios. Rău văzut de autorităţi.

Îmbrăcat cît mai haios, soios; geacă roasă-n coate şi cu petece de cauciuc, blue-jeans — scorţoşi, frecaţi în genunchi, peticiţi, şlapi de lemn în picioare cu care va troncăni pe scenă, şapcă de şomer pe cap, eventual ochelari fumurii de ganster din Chicago.

Neras, dar nu cu barbă; înalt şi slab.

Limbaj de miştocar.

SMARANDACHE şi SUBCONŞTIINŢA sa: inşi anonimi; limbaje italienizate.

NORODUL: o mulţime pestriţă de femei, copii, bătrîni, bărbaţi... (sau decor (fie o pînză desenată, sau statui luminate din unghiuri multiple, sau o peliculă cinematografică pe un ecran în spate) şi sunete înregistrate pe bandă care să presupună existenţa lor.)

VOCILE: idem. Oameni obidiţi, leşuiţi, anemiaţi.

CLACA: reprezenta (poate mai reprezintă şi astăzi!) acei spectatori plătiţi care, aşezaţi în sala de teatru, aveau maniera de a aplauda furtunos după anumite replici sau la un semnal anume — spre a crea o falsă impresie asupra piesei. Claca va fi formată din cel puţin două persoane aşezate în colţuri diferite ale sălii. Nu se vor ridica în picioare atunci cînd îşi rostesc replicile pentru ca spectatorii să nu-şi dea seama imediat cine le-a rostit. (De vor fi cumva

întrebaţi de colegii de scaun, spectatori, dacă sînt actori sau replicile acestora fac parte din piesă, ei vor răspunde NU!)
În cazul nostru Domnii X şi Y vor fi numiţi "actori — spectatori"

Celelalte personaje sînt: fie caracterizate (la indicaţiile de regie) în momentul în care ele intră pe scenă, fie nu prezintă particularităţi deosebite.
Ar fi recomandat să existe printre actori unii exagerat de înalţi, pentru a contrasta cu Pampolinn.

(I)
STRUCTURA PIESE (LOR).
— peste un miliard — de miliarde de piese de teatru —

A	1. PREZENTAREA	
	2. PE DRUMURI DE ŢARĂ	A
	3. PREMIATUL	C
B	4. CONDUCĂTORUL ÎŞI IUBEŞTE POPORUL	T
	5. MASA	U
	6. MĂREŢELE CONSTRUCŢII	L
C	7. METAMORFOZE. COADA	
		II
	Primul antract	
D	8. DECOR FANTASTIC CU PERSONAJE MECANICE	A
E	9. ZIDUL	C
F	10. SCROAFA SAU COMERŢUL PAMPOLINIANN	T
	11. ŞCOALA PAMPOLINNIANĂ	U
	12. ŞEDINŢA	L
G	13. CULTURA ŞI ŞTIINŢA	
	14. RĂZBOIUL	I
H	15. SCENE SIMULTANE LA GRANIŢĂ	
	Al doilea antract	
I	16. DISCURSUL	A
		C
		T
		U
		L
		III

Piesa cuprinde 16 tablouri (...diferit colorate!), dar relativ independente ca acţiune. Din această cauză ele pot fi *permutate*. [Premiera teatrală, prima adaptare radio sau cinematografică, publicarea manuscrisului (sau a traducerii) etc, vor păstra ordinea indicată de autor. Aceasta este oricum mai "cuminte" par rapport aux autres.] La următoarele reprezentaţii teatrale actorii vor juca diferite variante ale piesei rezultate prin schimbarea ordinii tablourilor (aceeaşi indicaţie pentru ulterioare adaptări radio, cinematografice,

sau ulterioare ediţii de carte) astfel ca eventualii critici, vizionînd variante diferite să scrie cronici diferite, chiar... contra — dictorii! Nu se va anunţa despre schimbare tocmai spre a surprinde publicul (... în poziţie de offside!)

Aceste permutări ale tablourilor nu sînt făcute din pură vanitate, pedanterie, dorinţa de a epata a autorului, sau de dragul jocului. Nu. Ci (pe lîngă determinarea anumitor categorii de spectatori să vină de mai multe ori din curiozitate! cel puţin — la piesă, şi — apoi pur şi simplu pentru (în)frîngerea monotoniei repetării) ele vor să pună în evidenţă *importanţa hazardului* într-o operă artistică. [Dacă aş fi compus-o acum 3 ani, sau peste 3 ani cu siguranţă că piesa ar fi arătat altfel. Iniţial am pornit de la cîteva idei: cu Zidul şi Discursul, pe care le-am dezvoltat şi transformat în module (=mici piese) cvasi - independente. Au urmat imediat celelalte. Ordonarea lor a ţinut de un criteriu pe moment, întîmplător, şi firavele relaţii între unele module. Dacă aş "umbla" din nou asupra piesei, cu siguranţă că aş avea ce modificări să îi aduc (cred că s-ar ajunge ca pînă la urmă să nu mai semene deloc cu ceea ce a fost la început), dar... nu mai pierd timpul cu această <lume întoarsă pe dos>, de care sînt sătul... pînă-n gît!]

Cercetările autorului în teatru ţin de experimentalism în dorinţa de a căuta *forme noi* (care forme să dea lovitura de graţie *fondului*, să-l bată cu măturoiul la fund, şi mai ales la... cap), de a sparge tiparele învechite în care este închistat teatrul.

Să recurgem acum la o problemă de matematică (din combinatorică): Fiind date tablouri, numărul de permutări al lor este 1.2.3...n=n!. O piesă de teatru cu n tablouri poate avea de la 1 la n acte (adică de la 0 la n−1 antracte), deci ordinea tablourilor fiind stabilită şi schimbînd doar numărul sau locul antractelor — avem:

$$\binom{n-1}{0}+\binom{n-1}{1}+\ldots+\binom{n-1}{n-1}=2^{n-1}$$

Astfel avem în total n! 2^{n-1} piese distincte de teatru care au n tablouri fiecare. Dar putem şi renunţa la unele tablouri, formînd piese cu: de la 1 la n tablouri. Numărul pieselor cu k tablouri luate din cele n tablouri este

$$\binom{n}{k}=\frac{n!}{k!(n-k)!}$$

Astfel, numărul total de piese de teatru, distincte, pe care îl putem forma va fi egal cu

$$\sum_{k=1}^{n}\binom{n}{k}k!2^{k-1}=\binom{n}{1}1!2^{0}+\binom{n}{2}2!2^{1}+\ldots+\binom{n}{n}n!2^{n-1}$$

unde $\sum$ înseamnă sumă.

În cazul nostru avem:

$$\sum_{k=1}^{16}\binom{16}{k}k!2^{k-1}>10^{18}=10^{9}.10^{9},$$

adică peste un *miliard de miliarde* piese de teatru.

În urma acestui nou record mondial (hai că mă dau "prea ... sobru"!) în literatură, pot afirma cu "modestie" că sînt cel mai prolific scriitor din lume!! Această performanţă nu mă îndoiesc că va fi depăşită, ca orice record... sportiv! [Vechiul record aparţinea lui Raymond Queneau, scriitor francez tot de formaţie matematică, cu ale sale" Cent Mille Milliards de poèmes" volum despre care G. Charbonnier afirma că este <premier livre qu'aucun homme n'aura jamais de temps de lire pendant sa vie>...

Subscriem şi noi cu teatrul nostru metafizic.]

Analog, "opera" (sau non-opera!) mea literară (şi muzicală chiar!) nu va putea fi editată, nici tradusă, jucată, sau adaptată în întregime niciodată!

[Veţi spune că era simplu de scris o astfel de piesă. Posibil. Dar atunci de ce n-aţi scris-o pînă acum?

(... Oul lui Columb!)]

Şi ce-am realizat prin aceste permutări, mă întrebaţi?

(:economie de hîrtie, de pastă de pix, şi ...altele...). Chiar şi economie de ... gîndire!

O permutare a tablourilor va constitui o variantă (=o piesă de teatru) dintre cele peste un miliard de miliarde. Unele variante vor fi lipsite de logică, dar nu trebuie considerate ca absurde, deoarece este logic ca într-o lume întoarsă pe dos totul să fie ilogic!

Există însă şi un număr enorm de mare de piese cu logică în acţiune. În acest sens, autorul a împărţit în nouă module notate A,B,C,D,E,F,G,H şi I, deoarece tablourile 2-6, respectiv 11-14, reprezintă o dependenţă (privind decorul). S-a ţinut cont de următoarele condiţii impuse piesei:

— să înceapă cu modulul A, sau înaintea lui A să se afle cel mult modulele C,D,F;

— să se termine cu H sau I sau C;

— în cazul în care se termină cu C trebuie ca penultimul şi antepenultimul modul să fie H sau I;

(C reprezintă un final... fără final! (=nedecis);

spectatorul (cititorul) va continua acţiunea în imaginaţia sa...)

— B să se afle întotdeauna înaintea lui G;

— H să se afle într-unul din ultimele trei module; analog pentru I.

Iată spre exemplu vreo douăzeci de variante "mai" logice:

(varianta autorului):

ABC - DEFGH - I; CAB - FEDGI - H; DFA - BEGH - CI; AEDB - GFHI - C; DCFAB - EGH - I; FABC - DEGI - H; CABF - GEDH - I; ADEBF - GIH - C; FAB - EDGIC - H; DAEBF - CGI - H; ABDE - GFH - CI; CABDE - FGI - H; AEDF - BGHI - C; CFAB - EDGI - H; AEDFC - BGH - I; FDAE - BGH - CI; BADEF - GIC - H; AEDFB - CGH - L; DCAEB - FGI - H; FDAC - BGE - CI;

Pe alocuri, unele replici pot fi adaptate sau se pot improviza altele, spre a suda mai bine modulele într-un întreg.

Pentru a testa reacţia publicului şi a măsura "flerul" criticii la <ilogism> şi a determina forţa de electricitate în gîndire şi adaptare la mediu, la condiţiile neprielnice de viaţă (teoria lui Darwin) ale spectatorilor într-o lume ostilă, impusă "regizorul ar putea propune şi nişte variante care să încalce condiţiile de mai sus, dînd naştere la *piese total nelogice* (în special în acţiune), lipsite de sens, tîmpite (probabil ca şi autorul lor!).

Sper să se facă bine distincţie între <absurd> şi <ilogic>: pe cînd absurdul are o logică a sa: "absurdă", nelogicul nu are nici una.

Ne putem permite acest ILOGISM deoarece lumea, pe care piesa o scoate în faţă, este ilogică.

Teatru întors pe dos.

Astfel variantele:

IBAF - H - CG - ED

HGB - DIF - ACE

GCE - B AHI - DF

sau chiar cu permutări efectuate în sînul modulelor B ori C constituie piese nelogice.

Să luăm totuşi în serios şi ... neseriosul!

A(1) PREZENTAREA

TOATE PERSONAJELE, plus UN ACTOR aiurea

[Piesa va începe aidoma unui film: cu un generic.
Pe toată durata ei, orchestra ar putea umple golurile dintre replici, dar mai ales cele rezultate din schimbarea decorurilor în chiar văzul publicului, sau acompania pe alocuri unele replici mai importante-gen muzică de film.
Scena complet goală. La ridicarea cortinei nici un actor nu va fi prezent. Apoi două persoane vor traversa (destul de lent în aşa fel ca publicul să aibă timp să citească) de la un capăt la altul scena cu o tablă mare pe care stă scris:

O LUME ÎNTOARSĂ PE DOS (i)

— comedie tragedie farsă dramă —
— inspirată din folclorul neoficial —
teatru metafizic
în două acte şi jumătate
dintre care unul sexual
şi un miniact...
operă pentru cor şi orchestră
în sol-minor major
în traducere liberă
de Florentin Smarandache

unde i = 1, sau 2, sau 3,... şi reprezintă varianta dată piesei. Apoi se vor întoarce cu alta, traversînd în sens contrar scena pe care se scrie:

Acţiunea se petrece în Palillula
unde domneşte Seniorul Pampolinn.
Aici se vorbeşte limba păsărească.
Guvernul se menţine la putere
cu sprijinul Organizaţiei din Paţagonia
şi din nou cu altă tăbliţă:

D I S T R I B U Ţ I A

traversînd de această dată repede scena. Asemeni unui film mut. Mai departe va fi un continuu du-te-vino: pe unde ies unii vor intra următorii.

Apar PREZENTATORUL şi cei doi actori PAMPOLINN. PREZENTATORUL va fi îmbrăcat elegant: în frac, papion, pălărie şi baston — ca un "gentlîmăn" englez.]

PREZENTATORUL: (Către public) Vă prezentăm în rolul lui (Numele actorului 1) şi (Numele actorului 2) pe cel mai mare MARE SENIOR PAMPOLINN, Împărat de Palillula, Ataşat de Paţagonia, Icre de Manciuria, Preşedinte al Preşedinţiei general generalizate, Cartof de Colorado (Între timp Actorul 2 a ieşit din scenă), Membru al CAcademiei de Lombago, Înalt, (Arată spre micimea fizică a lui PAMPOLINN) principe al Mauritaniei Internaţionaliste, Savant de renume comunal — a inventat felia de pîine cu unt —, Ministru extraordinarius şi plenipotenţiarius al Filipinelor Majore de Acolo (Nu schiţează nici un gest), Viezure Aristotel din Pădurea tropicală, Cel mai iubit senior din popor...
[Claca, în sală, comentează fără să se ridice în picioare, cu voce tare. Pe cît posibil, spectatorii să nu-şi dea seama că aceşti doi necunoscuţi sînt actori.]
X: Eu cred că nu-l iubeşte nimeni, nici în Palillula, nici aiurea...
Y: (Răspunde din alt colţ de sală) Nu trebuie să fii iubit pentru a căpăta titlul de cel mai iubit dintre pămînteni...Dimpotrivă...
PREZENTATORUL: (Care fusese şocat de întrerupere)...
Lup de Bavaria Inferioară de Sus, Director Internaţional al Filialei Filatelice de Timpane Arse, Cel mai viril bărbat feroce, Puternic (Arată spre fizionomia firavă a lui PAMPOLINN) comandant de oşti, Mare voinic mare, Inspector secundar principal al Inspecţiei principal secundare, Gras (Arată cît de slab e PAMPOLINN) porc de Mangalia, Cel mai mare orator dintre surdo - muţi şi cel mai surdo-mut dintre oratori, Dovleac de India.
(PAMPOLINN face cîteva tumbe rostogolindu-se ca dovleacul la ieşirea din scenă.)
[Intră PAMPOLINNA grăbită şi afurisită, iar PREZENTATORUL strigînd după ea.]
PREZENTATORUL: ...Seniorina Pampolinna... Domnişoara (Numele actriţei bătrîne)... cea lati-fundi-ară (Arată spre bazinul larg al femeii)... (Către PAMPOLINNA care a ieşit) Sînteţi cam simandicoasă!
[Intră NEBUNUL]
PREZENTATORUL: Asta e Nebunul (Numele actorului)!...
(Către NEBUN) Aşa de rău ai ajuns?... Eu m-aşteptam s-ajungi şi mai rău!

NEBUNUL: Mi-am lăsat barbă pentru că-mi port doliu mie-însumi. Dar de ce m-aţi născut? eu nu v-am rugat!
La "facerea lumii" ... pe dos.. din prea bun m-au luat nebun. M-au făcut din om neom
Cînd mă piş mă ţin de pom...
(Iese)
[Intră 123 şi 475.]
PREZENTATORUL: Domnul 123 şi Domnul 475... văzuţi de (Numele actorilor).
123 şi 475: Noi sîntem oameni simpli, din popor: ţărani şi muncitori. Ne-au *depersonalizat*, nici nu mai avem nume, prenume ca lumea cea albă... ci numere ca vitele înfierate.
PREZENTATORUL: Aceştia din popor sînt duşmanii poporului!
[Apare Consulică.]
PREZENTATORUL: Dînsul este Consulică.
123: (Către PREZENTATOR) Con Sulică?
PREZENTATORUL: Desigur.
(Către Consulică) Ia-n ascultă, Coane Sulică...
[Apar AGENŢII H_2S^2 şi S^2H_2 cu pistoalele în mînă, urmărind pe cineva. 123 şi 475 fug din scenă.]
PREZENTATORUL: (Arătînd spre AGENŢI) Iată adevăraţii cetăţeni paşnici (Cei doi trag focuri de armă) ai Palillului, care se ocupă de păstrarea dezordinei sociale: AGENTUL H_2S^2 alias (Numele actorului) şi fratele său geamăn AGENTUL S^2H_2 alias (Numele actorului). (Ies)
[Apare un grup talmeş-balmeş.]
PREZENTATORUL: Iată şi NORODUL, format dintr-o mulţime de nănoji (Numele actorilor)!
NORODUL: Uraaa!
PREZENTATORUL: De unde veniţi?
MAI MULŢI NĂROJI:(Simultan sau pe rînd, în timp ce părăsesc scena în dezordine). Din Injoseni...
PREZENTATORUL: (Recitînd)... Ce-ţi doresc eu ţie, dulce Josnicie?
MAI MULŢI NAROJI:... din Valea Plîngerii... Flămînzeni... Însetaţi... Vaidenoi... Mocirloasa... Afumaţi... Amărăşti... Spinteni... Robeşti... Beleşti... Măciuca...
[Apar BULĂ şi SMARANDACHE.]
PREZENTATORUL: (Către BULĂ) Asta e Bulă... (Către SMARANDACHE) de SMARANDACHE... (Arătînd spre fiecare:) (Numele actorului Bulă) şi (Numele actorului Smarandache). (Între timp Bulă a ieşit.)

Un pîrlit de autor! Un rahat! Un neobrăzat!...
L-am scos pe uşa de incendiu în afara legii.
SMARANDACHE: Vă mulţumesc că mi-aţi salvat moartea! (Pauză) Aici, în buzunarul de la spate (Se bate cu mîna pe fese) îmi ţin Conştiinţa şi subconştiinţa — nişte personaje pe care nu le joc ca la carte.
[Iese. Apare HAMLET AL II-lea.]
PREZENTATORUL: Aveţi în faţa Dvs. în carne şi oase... mai mult în oase (Făcînd aluzie la "subţirimea" fizică a actorului) pe Hamlet al II-lea, de (Numele actorului).
[Iese. Intră CĂLĂUL.]
CĂLĂUL: Eu sînt un personaj mut: nu vorbesc deloc dar tai mereu în carne vie (Îşi arată satîrul)... Şi lumea este mulţumită de serviciile mele.
PREZENTATORUL: Se numeşte (Numele actorului).
[Călăul iese. Un cîine jigodit traversează scena.]
PREZENTATORUL: Acesta este un Cîine-actor, nu un Actor-cîine!
[Intră alt actor.]
PREZENTATORUL: Renumitul actor (Numele şi prenumele).
El are un rol predominant în Lumea întoarsă pe dos!
(Actorul iese. De fapt el nici nu va apare deloc în piesă!!)
(Pauză)
Dar pe mine cine mă prezintă?... (Îşi suflecă mînecile) Să mă autoprezint: sînt renumitul actor şi reactor (numele său).
(Iese)
[Un Radio care se afla pe scenă se aprinde singur şi porneşte.]
RADIOUL: Hei, dar şi eu mai sînt pe-aici, nu mă faci cunoscut marelui public? Eu sînt un personaj de fier, inepuizabil, interpretat de un actor electronic.
[Radioul se stinge. Intră Reclamagiul cu o reclamă de-a-ndoaselea pe care nu scrie nimic.]
RECLAMAGIUL:(Către Prezentator, aflat în culise) O să te reclam! Se vor lua măsuri po-pula-re, fiindcă dumneata ai uitat să mă prezinţi. Sînt Reclamagiul (Numele actorului)... Un personaj mecanic care prezintă reclame... (Iese)
PREZENTATORUL:(Care a reintrat) Vă anunţăm cu regret că din cauza îmbolnăvirii unor actori, piesa "Lupul cenuşiu" de Sofocle Gheorghe nu poate avea loc.
[Prezentatorul iese. Cortina coboară puţin. Claca dă să părăsească sala.

Intră cele două persoane de la început cu altă tablă pe care va fi scris

ÎN ALTE ROLURI:

şi se vor menţiona: ingineri de sunet, orchestra (cu dirijorul), machiaj, costume, scenografie etc. terminînd cu REGIA (scrisă mai pronunţat) şi în dreptul lor numele persoanelor respective care vor defila prin faţa spectatorilor.

Personajele (şi actorii care le interpretează) care nu apar scrise pe afiş nu vor fi scrise nici pe tablă, şi nici nu vor defila.

S-ar putea scrie un libret întreg pentru piesă, fără a transforma-o însă în operetă. Ar fi recomandat ca regizorul să consulte şi un compozitor.]

[Intră Învăţătoarea şi elevii ei: Iţic, Iţica, Ştrul, Ştrula, Moritz, apoi Prezentatorul, după ce în prealabil ieşiseră toţi ceilalţi.]

ÎNVĂŢĂTOAREA: Sîntem nedreptăţiţi! Tocmai noi, Şcoala Pampolinniană, care pregăteşte viitorul de poimîine al Palillului, vlăstarele ţării... Tocmai noi să nu fim cunoscuţi opiniei publice?

PREZENTATORUL: Vă rog să mă scuzaţi... Aşadar Şcoala Pampolinniană va fi jucată... în picioare... de (Numele actorilor)! Ei sînt adevăraţii vinovaţi fără vină.

[Ies toţi. Intră A5,A4,A3,A2,A1.]

A5-1: Sîntem nedreptăţiţi! Tocmai noi, Comerţul Pampolinnian, care pregătim viitorul negoţ al Palillului de aur. Tocmai noi să nu fim cunoscuţi opiniei publice?

PREZENTATORUL: Vă rog să mă scuzaţi... Aşadar Comerţul Pampolinnian va fi... dat gata în cîteva minute.. de (Numele actorilor)!

Ei sînt responsabili de iresponsabilitatea altora.

A5-1: Dar ce-i asta? Parcă-am face teatru!

PREZENTATORUL: Păi teatrul a şi-nceput, drăguţii de voi!...

Chiar dacă nu are un început anume.

Hai! Grăbiţi-vă!

A5-1 Decît repede şi bine, mai bine încet şi prost.

PREZENTATORUL: Acuş o să-i jucaţi pe sîrmă lui Pampolinn... Pentru că lumea este întoarsă pe dos piesa va începe direct cu Actul II

[Ies. toţi. Pauză]

Bate gongul de două ori. Pe o tablă scrie:]

A C T U L II

B (2) PE DRUMURI DE ŢARĂ

123,475 (VAX KAKATT), PAMPOLINN, CONSULICA SMARANDACHE, SUBCONŞTIINŢA, ORCHESTRA (DIRIJORUL — JANDARMUL)

[Decor: sărăcie lucie. În zare se ghicesc: o crîşmă ordinară, afumată, un gard, cîini. Un balansoar printre grămezi de gunoaie, un ceaslov cu legi. Alăturat o puşcărie frumoasă pe care scrie:

ÎNCHISOARE DESCHISĂ ÎNTREGULUI POPOR

O R I C I N E E S T E L I B E R S Ă I N T R E

Domnii 123 şi 475 sînt îmbrăcaţi fără gust: jumătate ţărani, jumătate muncitori, jerpeliţi, neraşi, dar nu bărboşi, cu părul răsculat (cel puţin părul dacă ei nu îndrăznesc!), prăfuiţi, transpiraţi. Astfel:
.123 are cisme înalte de cauciuc, pantaloni-salopetă de sondor, iie albă cu flori roşii (ţărănească), şi pe cap căciulă albă de miel; ţine sapa pe umăr; plin de nămol.
.475 are opinci (!), iţari albi (ţărăneşti), jachetă-salopetă de sondor, caschetă de miner; ţine în mînă o cheie franceză; murdar de unsoare.
123 este moşuleţ cu părul alb, 475, ca vîrstă, are o jumătate de secol. Limbaje populare.]

123 şi **475**:(Cîntînd, mirosind a alcool, împleticindu-se, cu sticle de vin şi vodcă în buzunare)

De la beat cîrciumă viu
Merg pe gard de drum mă ţiu
Dau cu cîinii-n bolovani

(Se aud cîinii lătrînd, aruncături de bolovani care se sparg în bucăţele, cîini schelăiăind)

Şi-s prieten cu duşmani!

123: Unde te duci mă, aşa grăbit?
475: În Paiilula!... Dar tu?
123: La scirbici.
475: Las-o bă mai moale.
123: Hai să bem! O viaţă are omul şi-o gaură-n...fund!
475: Iar femeia două. (Pauză)

123: Două vieţi?
475: Da.
123: Sîntem îmbrăcaţi cam sărăcăcios.
475: De, în ton cu vremurile păcătoase.
123: (Strănută) Hăpciu! (Tuşeşte)
475: Noroc!... Dar parcă tuşeai mai bine?!
123: (Strănută iar) Hăp - ciuu!
475: Faci chef!
123: (Strănută a treia oară, îşi suflă nasul) Hăăăpciuuuu! (Pauză) Frrr... Vrrr...
475: Eşti răcit du-te dracu!
123: Sîntem sub influenţa alcolului.
475: Ba cred că alcolul este sub influenţa noastră!
AMÎNDOI: Cînd ne mai trezim şi noi odată? ca să facem o beţie!
123: De mult n-ai mai dat nici un semn de viaţă.
475: Fiindcă am murit spiritual...
123: Ia zii, în ce raport te afli cu Pampolinn?
475: De doi pe trei...
123: Dar cu Pampolinna?
475: În raport de cum se poartă cu mine... sau chiar în raport sexual,...
123: O să ne calce pe nervi... sau pe urme.
475: Pe Mihai l-a călcat pe nervi cu tractorul, şi l-a omorît.
123: E cel puţin nerod...
475: ... ba nu, e rod...
123: E cel puţin nemernic...
475: ... ba nu, e mernic...
123: Şi ce-o să-i facem?
475: O să-i facem laba!...
123: Dar ce e cu el? a slăbit.
475: S-a ascuţit ca lupta de clasă!
123: Hai să-ţi spun ceva la ureche!
475: De ce nu spui tare? că sîntem doar noi doi!
123: Nu ştii că sînt microfoane peste tot?
475: Mergem, sau: nu mai stăm?
123: Să-l răsturnăm pe Pampolinn de la putere!
475: Să-l răsturnăm pe Pampolinn de la putere!
AMÎNDOI: Uurra! Trăiască răsturnarea!
123: Pampolinn e un prost fără pereche.
475: Nu-i adevărat, e cu perechea lîngă el: Seniora Pampolinna.
123: N-aş vrea să fiu în pielea ei!

475: Ba eu aş vrea... măcar cu 15 cm!
123: Seniora Pampolinna nu zice cumva că e şi frumoasă?
475: O zice în sinea ei, dar n-are curajul să spună.
123: În preajma palatului se sapă gropi pentru Seniorul Pampolinn.
475: Zău? Şi ce face Pampolinn cu aceste gropi?
123: Cum, nu ştii? Pampolinn e prost de dă în gropi... şi de-aia e aşa înfumurat!
Îşi sapă gropi împărăteşti, sau senioreşti.
475: Şi noi n-avem onoarea de a cădea în gropile lui de proşti ce sîntem, pentru că aplaudăm toţi porumbeii care-i scoate din gură?
123: Desigur că nu; doar Pampolinn are înalta cinste şi datorie de-a da în gropi de prost.
475: Ce idiot!
AMÎNDOI: Jos Pampolinnn! Sus Răsturnarea lui Pampolinn! Jos! Să-l răsturnăm pe Pampolinn! (Limba li se împleticeşte mai mult în gură) Trăiască ura!
Apare Pampolinn şi senatorul său Consulică, timizi, moleşiţi.
PAMPOLINN: (Către 123 şi 475) Nu daţi şi dumneavoastră "bună ziua"?
475: Nu dăm domnule... că nu avem. Pentru noi nu există zile bune în calendar, iar aceea pe care o avem să ţi-o dăm dumitale?
123: (Către Consulică) Cine mai e şi aschimodia asta?
CONSULICĂ: Înaltul Pampolinn. (Pauză) A obţinut acest post în urma unui mare concurs... de împrejurări.
123&475: De mult nu l-am văzut, dar nici dor nu ne era!
123: Pampolinn pare cam prost dispus.
475: Eu cred că e doar... prost...
123: (Către Pampolinn)

Ia-ţi şefule ziua bună
De la mapă de la gumă
De la biroul cu flori
Şi mocheta în culori
De la uşa cea cu yală
Ce-ai s-o-nchizi pe dinafară!

475: (Tot lui Pampolinn, care se dă într-un balansoar)

Ce te legeni şefule
Fără scaun fără gînd
Dat din schemă la pămînt?

PAMPOLINN: (Cu nostalgie, balansîndu-se în continuare)

De ce nu m-aş legăna

Dacă trece vremea mea
Leafa-mi scade, munca-mi crește,
Buzunarul se golește
Anturajul se rărește.

(Consulică dă vînt mai departe balansoarului care între timp încetinise. Apoi se va îngriji ca pe toată perioada cît Pampolinn își ține monologul să-l legene ca pe un copil mic)

Bate vîntul frunza-n dungă
Subalternii mi-i alungă
Se duc și cafelele
Pleacă și cucoanele
Scuturînd jupoanele
Și mă lasă-ncărunțit
Veștejit și ramolit
Și cu doru-mi singurel
Să fug acasă cu el.
Bate vîntul dintr-o parte,
Eu aici. Ce-a fost... departe!

123: (Către Pampolinn)

De ce te pleci lașule
Fără ploaie fără vînt
Cu funcția în mormînt?

PAMPOLINN:

Și de ce să nu mă plec
Cînd pe jos trebui să merg?
Trec în stoluri păsărele
Ducînd gloriile mele:
Funcții, volgi, apartamente
Pe-atunci toate inerente
Și se duc pe rînd pe rînd
Zilele-mi întunecînd...
Au zburat cu post cu tot
Și-acum zic că n-am noroc
Și m-au lăsat pustiit
Nici măcar n-am bănuit.

[Pampolinn se dă jos, locul lui este luat de Consulică. Umilindu-se, Pampolinn încearcă să împingă balansoarul.]

CONSULICĂ:

Nu mă-mpinge șefule
V-am slujit pînă la stele
Și pe bune și pe rele

Şi-am ajuns să-i cînt aşa
Soţioarei draga mea:

[O mică pauză în care Consulică tuşeşte de două ori, ca să-şi dreagă glasul, iar la Orchestră - ca la operetă se aud cîteva acorduri pregătitoare pentru a începe melodia populară: "Ia-ţi mireasă ziua bună" , după care (odată cu Consulică) orchestra va cînta acompaniindu-l. Din sală se va putea observa spatele dirijorului îmbrăcat în frac negru de ginere, cu baghetă, dirijînd şi pe Consulică.]

Ia-ţi nevastă ziua bună
De la 4000 pe lună
De la volgă, de la scară,
De la doamna secretară.

TOŢI: (Jucînd "Hora unirii" şi cîntînd acompaniaţi de orchestră)

Hai să dăm mînă cu mînă
Cei cu patru mii pe lună
Cei cu două s-o-nvîrtim
Cei c-o mie să muncim!

PAMPOLINN: Cinci cu mapa, doi cu sapa!

CONSULICĂ:(Ţinînd refrenul) Drapa hrapa

123: (Către Pampolinn) Nu mă-mpinge c-ameţesc!

475: (Către Consulică) Nu mă-mpinge c-ameţesc!

SUBCONŞTIINŢA: (O voce bîlbîită din culise, ca din fundul pămîntului) Atenţionamente autore Smarandache, nu face caca... CaCa...ragiale s-a născut în Haimanale! Oare lăsare conştiinţa la copiare?

SMARANDACHE: Cer iertare de plagiare involuntare... (Tocmai apare).

123: (Către Pampolinn, făcîndu-i vînt cu mîna) Îndrăzneşti să dai în mine?

475: (Către Consulică, acelaşi joc) Îndrăzneşti să dai în mine?

123: Eu, laureat al festivalului de... Cacaleţi...

475: Eu, premiat şi diplomat... Diploma de beţiv fruntaş pe ţară...

123: Se caută prin toate buzunarele pînă cînd găseşte în buzunarul lui 475 un petic de hîrtie de 1-2 cm2 (= diploma!), pe care-l va ţine cu amîndouă mîinile, citind necursiv, cu sughiţuri.

MINISTERUL BĂUTURILOR ALCOOLICE
Şcoala Superioară de Pileală

D I P L O M Ă

Noi, comisia de examinare de pe lîngă Sucursala "Adio mamă", conform instrucţiunilor în vigoare şi prevederilor sociale ale legii nr. 261 din <Codul Beţivanilor>, am procedat la examinarea numitului Seniorul 475, născut în Cîrciumă, fiul Doamnei Crîjmă şi al Domnului Tulburel, de naţionalitate Spumos, cetăţenia Tescovină, religia Beţivă, studii: 4 cls. Bodegă, 4cls. Bufet, plus cls. Restaurant.
În prezentul act se atestă că numitul a făcut Şcoala Superioară de Pileală din oraşul Şanţ. jud. Noroi, raionul În Brînci, regiunea Sub Gard.
Susnumitul a absolvit această şcoală cu calificativul < foarte bine>, întrucît la examenul de admitere cît şi în cursul anilor de studii, s-a prezentat într-o perfectă stare de ebrietate.
În baza celor arătate mai sus, i s-a eliberat prezenta D i p l o-m ă pentru a-i servi la nevoie, cu ajutorul căreia va putea intra în orice local să consume orice fel de băuturi alcoolice.
De asemenea prin această Diplomă i se asigură dreptul de a merge în patru LABE şi la nevoie Tîrîş pe ududoaie, în aşa fel încît să fie lins de cîini de statură potrivită.

PREŞEDINTE	DIRECTOR	SECRETAR
Costică Cinzeacă	Nicu Butoi	Vasile Litruţă

475: (Aplaudă)... Beţiv în ultimul grad: gradul 40 la umbră!
123&475: Să-l răsturnăm pe Pampolinn! Ajută-ne Smarandache! Ajută-ne Smarandache! Ajutoor!
Ajutor, strigă fata lui Mosor
Îmbrăcată-n fundu gol!
CONSULICĂ: (Către Pampolinn) Nema problema!
PAMPOLINN: (Către SMARANDACHE) Pun eu gheara pe tine, măgar de Maroc, smarandache mangafache şi te bag la zdup, catîr albastru că catîrii sînt negri...
CONSULICĂ: (Către Smarandache) Aaa, mistă autore, nu ţi se va întîmpla nimic grav... decît un mic accident, ici-colea... mortal... şi gata... După aceea nimeni nu se va mai atinge de tine.

PAMPOLINN: Ce, te-ncrezi că vin americănoii şi te scapă? Sar şi franţizoii, nemţoii şi gambino-papiţoii?... crăcat în ploaie! Găgăuţe cu ciorapi de vată!... Ahăăă, ăia te-aţîţă, te-ntărîtă dar nu tu ţîţă!

CONSULICĂ: (Către Smarandache) uite eu, din prudenţa de-a nu greşi, nu întreprind nimic! (Către Pampolinn) Pune-i în ştreang Majestate! Tunde-i gîndurile toate!

SMARANDACHE: Nu ştiu eu să fac piese, împărate!

PAMPOLINN: Dar cine, armăsar de Livărpul?

SMARANDACHE: Să întrebăm la vreun atelier de mecano-sudură...

CONSULICĂ: De cît e piesa, diametru?

SMARANDACHE: De 8 phi.

PAMPOLINN: Mie să nu-mi vii cu-n asemenea răspuns! Eu vreau o piesă enormă de 14km şi 5 ore, ca să facă o publicitate mondială în jurul meu. Vreau să cuceresc tot globul, babe cu chiloţi de tablă, patru ochi în plapumă, băîbaţi... (Corectîndu-se) îîî... bărbaţi cu mîna sculată, şi voi începe mai la început prin a le învinge pălăriile de paie de foc...

CONSULICĂ: (Bate din palme, apoi ameninţă pe ceilalţi) justiţia noastră are menirea de a apăra injustiţia. Iată "Legea privind legiferarea legală", Nambă 13 miliarde, litera alphe Beta, aliniatul 1 milion. (Arată ceaslovul, apoi citeşte) Art. 1 Şeful are dreptate.

Art.1. Şeful are dreptate

Art.2. Şeful are întotdeauna dreptate.

Art.3. Cînd şeful nu are dreptate se aplică Art.1 şi 2.

(Lăsînd ceaslovul din mînă şi adresîndu-se mustrător)

Constituţia din Palillula prevede că ca cetăţeni aveţi drepturi şi îndatoriri:

Drepturile voastre sînt îndatoriri.

Iar îndatoririle sînt tot îndatoriri.

PAMPOLINN: Decret Pampolinnian! (Citeşte de pe foaie cu încurcături, întreruperi, confuzii — ca un analfabet)

Se interzice... portul Constanţa... portul de către Constanţa... portul sub formă de plete a gîn... gîndacilor... gîndurilor... virgulă... autorii vor trece... (Revenind) trece... la noi în cur... Kur... în curtea noastră... noastră... semnul mirării ca să fie tunşi ... de idei... punct.

[În acest timp Smarandache, care era deja tuns zero, apare în costum vărgat într-o frizerie unde Dirijorul-Jandarm îi pipăie iniţial *coama imaginară de idei* plimbînd mîna cam la 10 centimetri de pielea capului lui Smarandache, ca o aură la sfinţii de pe icoane; apoi foarfeca şi pieptenele se aud clănţănind tot în jurul corpului,

la aceeaşi distanţă. La fiecare "şuviţă" de gînd tăiată, Smarandache scoate gemete de durere.
În final îşi pierde conştiinţa... rămînînd doar cu subconştiinţa!]
CONSULICĂ: Cel ce are mai multe idei... este idiot Măria-ta!
PAMPOLINN:... Nimeni nu are... n-are..., nu are...
CONSULICĂ:... Toată lumea are nare
Numai papa n-are nare...
PAMPOLINN: Nimeni nu are voie să gîndească, gîndim noi în locul vostru!
... Nimeni nu are voie să aibă, avem noi în locul vostru!
CONSULICĂ:... Nimeni nu are voie să aibă voie, afar'de Senior Pampolinn!
PAMPOLINN:... Nimeni nu trebuie să stea degeaba, stăm noi şi pentru voi!
... Nimeni nu are voie să facă, facem noi în locul vostru!
Vom interzice totul!
CONSULICĂ: Vom interzice chiar şi interzicerea!!
123&475 (Către Pampolinn) Domnule mahăr, vrem să ne facem nevoile spirituale.
123: (Ridicînd două degete ca un şcolar) Înălţate, eu fac pe mine, nu mai pot!
475: (Pentru sine) Nu se mai termină odată de două ori actul acesta?
123: Care act?
475: Actul de proprietate pampolinniană asupra bunurilor de consum reale.
123: Înălţate, dacă nu am voie să fac pe mine, îmi cer permisiunea nobilă să fac pi pirsoana dumitale!
CONSULICĂ: Ţi s-a spus că facem noi în locul tău.
PAMPOLINN: (Către Consulică) Fă, bă, fă!
CONSULICĂ: Nu-mi vine Maiestate!
PAMPOLINN: Cine să-ţi vină, dihor de Malayezia? Pe cine vreai să vină?
CONSULICĂ: Iîîî... Iîîî... el... adică... ea... materia fecală nu-mi vine...
PAMPOLINN: Motan încălţat în pijamale, ogar de treabă mică mare, ce materie focară vrei?...
Ordon imediat să-ţi vină!
CONSULICĂ: (Neavînd încotro începe să se screme scoţînd sunete ridicole)... Crr... Prrrr... Srrrr... Vrrr...
PAMPOLINN: Băgaţi la pirnaie zevzecii şobolani, codlobani!

[Consulică pune lanţuri şi cătuşe lui 123, 475 şi Smarandache şi-i conduce foarte politicos spre locul de detenţie.]
PAMPOLINN: Pe ce stradă e Puşcăria?
CONSULICĂ: Pe strada Eliberării nr.13.
PAMPOLINN: A, numărul 13 este norocos.
CONSULICĂ: Da, ştiam... De la acest "ţuhauzăr" îi duc să viziteze cimitirul "Învierea"...
PAMPOLINN: (Către Consulică) Bagă-te şi pe tine în rahat, nătăfleţ codalb!... Cu ţambalagiii ăştia!...
[Consulică îşi pune cătuşe şi intră singur la arest.]
123: (Către 475) Ce mai faci acum?
475: No, bine. Dar tu?
123: No, bine.
475: Las', c-aşa ne trebuie!!
[Cei patru joacă pe scîndura goală legaţi la mîini şi la picioare — un amestec de grotesc, comic, ridicol.
Orchestra reapare. Se vede dirijorul îmbrăcat jandarm dirijîndu-i cu pulanul de cauciuc.]
123,475,SMARANDACHE, CONSULICĂ:

Hai să dăm labă cu labă
Cei cu vitejia slabă
Să-nvîrtim hora frăţiei
Pe podeaua puşcăriei...

[După care puşcăriaşii se-ncolonează şi părăsesc scena defilînd cu cîntecul patriotic "Noi sîntem mîndria ţării!"]

B (3) PREMIANTUL

PAMPOLINN, CONSULICĂ, BULĂ, PAMPOLINNA

[Schimbare bruscă de decor în chiar timpul piesei. De la mizerie la lux exorbitant.
Un castel, reşedinţa lui Pampolinn, covoare persane, bibelouri. Pe un perete este desenată o sobă (mărime naturală) iar lîngă ea sînt puse în realitate lemne tăiate pentru foc (= îmbinare de abstract cu concret făcută pe plan metafizic). Analog: o fereastră desenată şi flori reale puse alături în glastră.
Pereţii încăperii vor fi pur şi simplu căptuşiţi cu tablouri de diferite mărimi reprezentînd pe Pampolinn prins în poziţii multiple: bust, privit din faţă, din spate, de jos, de sus, profil, îmbrăcat, dezbrăcat,

cu Pampolinna, cu terţe persoane (dar el în plin plan), vorbind, tăcînd, făcîndu-şi nevoile (la toaletă sau în public), etc. Apoi cărţi, cărticele, pancarte, pancarteluţe, pancarteloaie; steme, stemuţe, stemoaie; lozinci, lozincuţe, lozincoaie - toate cu sau despre Pampolinn. Citate banale, prosteşti din/despre Pampolinn:

"Găina face ouă de Pampolinn"

ori: "Trăiască mîncatul de brînză
Fără de osînză!"

ori: "Creştem furnici de soi de Pampolinn".

Foarte indicată ar fi regizarea unor portrete stilizate ale lui Pampolinn, în gen de pictură metafizică, şi să dea într-un umor negru, deformări violente, cruzime, absurd, stil anacronic, lugubru, sinistru (precum renumiţii pictori Jérôme Bosch, Bruegel Le Vieux şi Bruegel d'Enfer, Francis Bacon, James Ensor, Joan Miró, sau ca desenatorul Roland Topor). Un tablou s-ar intitula "Pampolinn omorînd balaurul cu şapte capete", altele: "Puterea de convingere a lui Pampolinn" (I: Pampolinn ţine o cuvîntare unei cirezi de boi, şi II: un bou cu coarne ţine o cuvîntare unei mulţimi de oameni) "Umanismul din Palillula" (o adunare de moşi strînge de gît un copil cu tot felul de eşarfe pe care scrie Palillula), "Eroismul lui Pampolinn" (este înfăţişat împăratul omorînd o broască), etc.

O sculptură în genul lui Gregorio Hernandez ("Christ zăcînd") intitulată "Umanitatea însîngerată" (va avea chipul Nebunului), altele în genul figurinelor scheletice ale lui Giacometti ("Pampolinn alungînd duşmanii", înfăţişîndu-l cum dă muştele afară)...

Acestea sînt importante îndeosebi pentru forţa simbolică a piesei. (A vorbi fără cuvinte) Tablourile vor fi aşezate în diferite poziţii (Unele chiar cu fundul în sus), vor fi de culori diferite ca un mozaic.

Pe lîngă toate cele se vor mai găsi: ziare (un titlu "Viaţa Nouă în Palillula"), reviste ("Flacăra Palillulei"), panouri despre Pampolinn şi o carte exagerat de mare ca format, cu peste 10.000 file, pe care va scrie: "Nemaipomenitul discurs şi viaţă ale Seniorului Pampolinn".

Scena va rămîne cîteva minute fără un actor pentru a da posibilitate publicului să pătrundă sensul abscons, semnificaţia simbolică.]

PAMPOLINN: Care este, Consulică cel mai mare autor de bancuri din Palillula noastră?

CONSULICĂ: (Fără să stea pe gînduri) Bulă, Şefule.

(Pentru sine) Se pare că toată lumea a uitat că eu trebuia să fiu ascuns... la întuneric... (Îşi freacă mîinile) Am să tac chitic.

PAMPOLINN: Să fie, aşadar, adus acest mare... banchier!
Intră Bulă, care păşeşte timid în vîrful picioarelor pe un covor persan moale, imens. În mînă are o pungă de nylon plină cu rulouri de hîrtie igienică.
PAMPOLINN: Hai, curaj! Păşeşte!... Peste cîtva timp fiecare om al muncii o să aibă un asemenea covor...
BULĂ: Vedeţi domnu tovarăş, şi ziceţi că eu spun bancuri...
(Pauză)
PAMPOLINN: Ce mai faci, mă băiatule, potaie împotrivită?
BULĂ: Nu mai fac doi bani!... Îi iau făcuţi gata...
PAMPOLINN: Dar de ce cumpăraşi atîta hîrtie igienică, cînd de fapt toată lumea se aprovizionează cu de-ale gurii?
BULĂ: Ehee, tov-ule, ne-aşteaptă vremuri căcăcioase!
PAMPOLINN: Ia zii, dihor albastru, cum se transmit bancurile?
BULĂ: Nu ştiu padişahe... bancur la mine... bancur la tine...
PAMPOLINN: Bă Bulă, gogoman thomas mann, cum o cheamă pe maică- ta?
BULĂ: Lucia Sturdza Buiandra
PAMPOLINN: Şi ce e ea?
BULĂ: Mama e pecoaie.
PAMPOLINN: Cum pecoaie, ce e aia?
BULĂ: E distribuitoare la P E C O.
PAMPOLINN: Şi pe tacto, împieliţatule - îmbrobodit - mentalo - casnic?
BULĂ: Pe tata îl cheamă Buloi.
PAMPOLINN: Şi ce e el?
BULĂ: Tata e bărbat.
PAMPOLINN: Mă, apă-de-ploaie - covăsită, eşti sigur?
BULĂ: Eu aşa cred, prea înălţimea voastră scundă...
PAMPOLINN: N-ai voie să crezi, bou-de-india-că-vacile-sînt- sfinte, tăntălău piulărău...
Dar nevastă ai?
BULĂ: N-am. Tocmai m-am însurat...
PAMPOLINN: Şi cum este?... Era fată mare?
BULĂ: Păi eu ştiu?... Unii zic că da, alţii că nu...
PAMPOLINN: Cum o cheamă?
BULĂ: Bulica... Soarbe zamă
Şi-nghite la mămăligă goală...
PAMPOLINN: Nu te bucuri lighioană că este multe lipsuri, că este absenţe, că este <nu este>... situaţia se agravează şi prezintă umflături?

BULĂ: Ba da sultane. Constituie materia primă a bancurilor mele.
PAMPOLINN: Unchiu-tău ce mai face?
BULĂ: (Rece) Mulţumesc... mai bine ca la anu... (Pauză) La anu'şi la codanu! La anu' şi la mulţi ani să ne daţi şi nouă bani!
PAMPOLINNA: Vă dăm la anu şi la mulţi ani!!
PAMPOLINN: În aleasa recunoştinţă şi grijă a guvernului faţă de preamărinimosul şi talentatul Bulă, noi, Pampolinn, Împărat de Palillula, Conte de Manciuria...
PAMPOLINNA: Hooo, morişcă de vînt, opreşte-te, termină-te!
PAMPOLINN: ... deci noi, Pampolinn, avem bunăvoinţa de a premia din nou pe renumitul actor Bulă, artist al poporului, cu 17 ani muncă silnică pe viaţă la Ocna Mare...
PAMPOLINNA: Ocnele Mare, incultule.
BULĂ: (Duios) Vă mulţumesc *vouă*, împărat de Palillula, este o nes perată surpriză din parte-mi... N-aş fi crezut vreodată să fiu atît de venerat. Credeam că mă veţi jicni cu doar 3-5 ani de carceră sau muncă în vreo carieră...
PAMPOLINN: Ce carieră, bashină de Bucharest? Noi nu avem nevoie de... piftie congelată ce eşti!... de carierişti...
PAMPOLINNA: Ba piftie congelată cu cräcat mănînci, Surcel Purcel!
PAMPOLINN: Nu mă-ntrerupe că te ciup! (Arată spre fundul madamei ... *Noi*, Împăratul Pampolinn facem, crăcat în ploaie... deci *noi*, adică numai eu am voie să fac ca cariera mea de piatră să străbată mileniile *la stînga* şi *la dreapta*...dreapta...
BULĂ: (Execută în pas milităresc) La stîîîn-ga!...
La dreaaaap-ta!...
PAMPOLINN: Înainte de a-ţi începe frumoasa... osînză... asîndă... ai posibiliţiunea să fumezi. Ce ţigări îţi place?
BULĂ: Eu fumez numai ţigări de tutun, chinezeşti, marca "Nam Dăm Tu".
PAMPOLINN: (Îi întinde un băţ scurt) Ţine, destrăbălatule!
(Către ceilalţi, arătînd băţul) Presupunem prin reducere la absurd că acesta este o ţigarie...
(Către Bulă) Cu ce mi te ocupi mătăluţă în timpul liber?
BULĂ: Eu sînt tăietor.
PAMPOLINN: Şi ce tai... te rog-pardon-mă rog...toată ziua?
PAMPOLINNA: (Către Pampolinn) Te rugăm nu te ruga!
PAMPOLINN:(Către Pampolinna) Te rog nu mă ruga!!
PAMPOLINNA: Trebuie să te împing eu mereu din spate...

PAMPOLINN: Las'că şi eu te împing din faţă... (Face un semn porno)
BULĂ: Eu tai ziua frunze la cîini... Am nişte cîini ierbivori...
PAMPOLINN: Bineee... Vei, atuncea la zdup, tăia cîini la frunze... Îţi dau voie să faci cum nu vrei tu.
PAMPOLINNA: (Lui Pampolinn) Vezi că cazi în ridicol. Noroc că te ridic eu... în slăvi.

B (4) CONDUCĂTORUL ÎŞI IUBEŞTE POPORUL

PAMPOLINN, PAMPOLINNA, CONSULICĂ, NEBUNU, CERŞETORII 1 şi 2 — POLIŢAII 1 şi 2 — AGENŢII H_2S^2 şi S^2H_2, BĂIATUL CARE-ADUCE FLORI, CÎINELE.

[Decor "mirositor". Un colţ de stradă cu cerşetori. Un closet pe care să scrie W.C. şi cu mirosuri urîte care să poată fi simţite de spectatori. Tablouri cu Pampolinn puse în vîrf de pari (ca sperietori), şi la closet, imediat sub firmă. Cînd Pampolinn îşi va ţine puţinul său discurs va fi improvizată o mică tribună, aiurită.
Scenă cu cerşetori (= persoane opuse sistemului) îmbrăcaţi luxos: costum, cravată, pantofi lustruiţi..., care se umilesc şi întind mîna la colţ de stradă pentru a cerşi. Trece suita regală: Pampolinn, Pampolinna, Consulică.]
CERŞETORUL 1: Dă şi mie o bucăţică de pîine... sau măcar o frimitură de libertate!
PAMPOLINN şi PAMPOLINNA: N-avem!
CERŞETORUL 2: Dă şi mie puţină dreptate!
PAMPOLINN şi PAMPOLINNA: N-avem!
CERŞETORUL 1: (Cu accent ţigănesc) Hai cucoane, să-ţi dea Dumnezeu tot ce n-ai...
CERŞETORUL 2: (Acelaşi accent)... crăcat la nas şi muci la fund.
PAMPOLINN: N-avem!
PAMPOLINNA: Ba avem!
PAMPOLINN: (Către Pampolinna) Ce să avem?... Eşti stupidă?
CONSULICĂ: Nu avem Majordome.
CERŞETORUL 1: (Către Consulică) Dă-mi şi mie măcar o *idee*...
CONSULICĂ: N-am nici o idee!... Nici n-avem *dreptul* să avem!
CERŞETORII: Dar ce aveţi?
CONSULICĂ: Avem *stîngul*.

CERŞETORUL 1: (Încet, către Cerşetorul 2) Se pare c-aşa nu merge.
Hai să schimbăm tactica.
[Apare şi Nebunul. Pampolinna se-mpiedică şi cade cu cracii-n sus!]
NEBUNUL: Domnişoară, sau doamnă... (Arată spre Pampolinna)
CERŞETORII: E acelaşi lucru!
NEBUNUL: ... s-a lovit la picioare.
CERŞETORUL 1: Şi ce te legi dumneata de picioarele dînsei?
CERŞETORUL2: Porneşte şi el de undeva poate ca s-ajungă unde vrea...
CONSULICĂ: De ce vorbiţi obscen de casta şi pura noastră fiică, soră, nevastă, mamă şi bunică?
PAMPOLINNA:(Răbufnind) Cum, eu bunică?
CONSULICĂ: (Pampolinnei) Voi sînteţi steaua noastră..
NEBUNUL:... care explodează în interior... face implozie!
PAMPOLINNA: E îmi păstrez sulieta.
[Cerşetorul 2 se ia după Pampolinn, călcînd uşor în vîrful picioarelor, exact pe urmele acestuia.]
CONSULICĂ: (Către Cerşetorul 2) Ce faci netotule?
CERŞETORUL 2: Vreau şi eu să calc pe urmele Seniorului Pampolinn!
PAMPOLINN: (Către Cerşetorul 2) Să mă pupi în anus, nenorocitule!
[Între timp Cerşetorii s-au schimbat în Poliţai: cu şapcă, centură, diagonală — docili sistemului.]
POLIŢAIUL 1: Seniore, rezervă-mi mie plăcerea asta deosebită!
POLIŢAIUL 2: Ba mie Seniore! Eu ştiu s-o fac mai cu artă... mai cu o poezie, mai cu o televiziune, mai cu o filmotecă...
POLIŢAIUL 1: Ba nu, că eu am buzele mai groase.
[Poliţaii se iau la bătaie. Poliţaiul 1 încalecă pe Poliţaiul 2 şi-i cară la pumni.]
POLIŢAIUL 2: Ia-l de pe mine că-l omor!
Ia-l de pe mine că-l omor!
POLIŢAIUL 1: Putu-ţi mata ta să-ţi put
De poet necunoscut!
POLIŢAIUL 2: (Lovit de colegul său) Mă doare drept în mijlocul mijlocului mijlocului mijlocului mijlocului pitpalacului mătii!
PAMPOLINN: (Pentru sine, referindu-se la Poliţai) Greu la deal cu boii zglabii!... (Pronunţînd cuvîntul "boi" arată spre cei doi)
POLIŢAIUL 1: (Sărind în faţa lui Pampolinn şi închinîndu-se [illegible] în genunchi) Seniore, dă-mi mie primul onoarea să fiu boul mariei tale!

POLIŢAIUL 2: Nu-l asculta seniore doctore, eu sînt mai bou ca el şi e dreptul meu!

POLIŢAIUL 1: Păi sigur, el are dreptul să se transfere, iar eu am dreptul rupt... şi în ghips... (Şchioapătă puţin)

PAMPOLINN: Am luat deciziunea de a nu mai lua deciziuni. Descurcaţi-vă boii mei!

CONSULICĂ: (Către Pampolinn) Seniore, cu cît sînt mai boi, cu atît trag mai bine la jug. Împărăţia pune mare accent pe docilitate, purtare...

POLIŢAIUL 2: (Îngenunchiat în faţa lui Pampolinn şi făcînd semnu crucii) În numele tatălui, al fiului, al Sfîntului Pampolinn, amin... În numele tatălui, al lui Pampolinn (În acest moment a dus mîna dreaptă — făcînd rugăciunea — la penis) ... amin...

POLIŢAIUL 1: Să mergem la sindicatul nostru, să ia el hotărîrea cea mare.

PAMPOLINN: Sindicăcatul vostru e format din mine singur, oi cu floc de soc!

POLIŢAIUL 2: Măria-ta, păi ziceai că sîntem boi goi!

PAMPOLINN:... zevzeci, golani, găligani...

POLIŢAIUL 2: Măria-ta, lasă-mă să fiu eu oaia ta cu floc de poc...

PAMPOLINN: ... butie rasă în zamă acră de murătură, puşlama cu trei picioare...

POLIŢAIUL 1: (Către Pampolinn) Fă-mă pe mine Neghiob Rob!

PAMPOLINN: Din hotărîrea Consiliului Oamenilor Pampolinni, a prea vestitului vestit iniţiator de iniţiere Niciolaie Pampolinn, se acordă înalta distincţie de 5 m lungime şi 3 kg lăţime de mare Neghiob Rob miliţianului POLIŢAIUL 1. Prin aceasta dumnealui se va putea bucura de toate nedreptăţile în vigoare.

POLIŢAIUL 2: Şi mie, Senior Judecător, nimic?

PAMPOLINN: (Îl scuipă-n cap c-o flegmă tuberculoasă) Ptiu, Ptiu, dihanie diformă aform şi reformată inform.

POLIŢAIUL 2: Uraa! M-a scuipat în cap Maiestatea sa măiastră!

POLIŢAIUL 1: Te felicit sincer amice!

POLIŢAIUL 2: Şi pe tine! (Se îmbrăţişează ca doi prieteni)

[Poliţaii s-au metamorfozat acum în AGENŢI, apărători ai sistemului; în locul şepcii pălărie, iar centura şi diagonala sînt date jos şi înlocuite cu un pardesiu lung.

Au devenit: Agenţii H_2S^2 respectiv S^2H_2]

AGENTUL H^2S_2: Domnule Agent S^2H_2, să păstrezi cu grijă această flegmă, nu se ştie ce mare moştenire laşi la urmaşi. Cînd Pampolinn va fi răsturnat, scuipatul său va fi aur pentru istorie.

Veţi intra în paginile istoriografiei ca critic de carte.

Eşti Om Mare dacă te-a scuipat, dacă a mai avut scuipat şi pentru tine!

AGENTUL S^2H_2: Dar nici tu nu te poţi plînge cu titlul de Măreţ Neghiob de Stat Major, Agentule H^2S_2... Cinste dezonoarei tale!...Şi noi succese!

PAMPOLINN: (Către Agentul S^2H_2) Nătîng de la mine pîn la tine, ce te vrei şi tu un şsfuţ? Ţi-ar place, ai? Marş în piula mea sculată cu úlei în amestec — că de floarea soarelui nu se găseşte!

AGENTUL S^2H_2: (Cu toată fiinţa lui radioasă) Oh Doamne, ce clipe fericite trăiesc! O să mă laud la toată lumea:

m-a-njurat Măria Sa! Aş fi fost şi mai mîndru dacă má-njura de mamă! Dar nu-i rău nici aşa...

PAMPOLINN: (Către Consulică) Să vină la mine Seniorul 123!

CONSULICĂ: (Dînd din umeri a indiferenţă) Să vină! 123; (Apare din culise, purtînd haine vărgate, în pas militar)

La ordinele dumneavoastră!

PAMPOLINN: Ai executat întocmai planul?

123: Întocmai

PAMPOLINN: Cu cine ai mai fost?

123: Cu Senior 475, Senior 483 virgulă 2, şi Senior 123.

PAMPOLINN: Deci au fost trei, şi cu tine patru.

123: Ba nu, am fost cinci, fiindcă 475 a fost de zece ori!

PAMPOLINN: Ai dreptate.

123: Da de unde, dreptatea e întotdeauna în mîinile Dvs., uneori mai des o ţineţi în ... picioare...

PAMPOLINN: Am legat-o cu lanţul că se făcuse a dracu şi-ncepuse să mă muşte...

123: I-aţi pus şi botniţe serioase. Îi stă admirabil aşa încătuşată. Să trăiască!

PAMPOLINN: Marş de-aici!

123: (În patru labe ca un cîine) Ham! Ham! (Schelălăie)

Pampolinn: (Către Consulică) Să vină la mine Seniorul 475!

CONSULICĂ: (Acelaş joc) Să vină!

[Apare 475 din culise, purtînd haine vărgate: Bîlbîit, fricos, tremurînd.]

PAMPOLINN: (Lui 475) Bă, cine mai fu cu voi?

475: Să trăiţi... fu Tache, Vacis, Lyndi Cutza, Vax Kakatt, Tishînjoss, Sokaci, Bous, Bāssă Nău, Koy Grassu, Pizz Doy, Pis Dana Pullăreano...
PAMPOLINN: Bă şi cu cine... cu cine mai fu?
475: Să trăiţi... Aăă... Să trăiţi... Iîî... cu... fu... cu... fu... Tică!
PAMPOLINN: Bă, fu Tică sau fu Tache?
475: Să trăiţi da... Să trăiţi nu... Să trăiţi fu... fu... fu Tică! ... fu Tache să trăiţi!
PAMPOLINN: Vax Kăkatt!
475: Eu sînt. Ordonaţi Să trăiţi.
PAMPOLINN: Să trăiesc! E bine?
475: Ordonaţi... Să trăiţi...
PAMPOLINN: Să trăiesc! E bine?
475: Sîntem o placă stricată de patefon...
PAMPOLINN: Idiot ordinar împuţit calcinat, Kăkatt Vax! Du-te-n mă-ta-n cur!...
475: Să trăiţi mă duc. Am înţeles mă duc! Am plecat să trăiţi!
PAMPOLINN: ... Du-te-n pista mă-ti!
475: Mă duc să trăiţi! Mă duc să trăiţi!
PAMPOLINN: ... Te bag pe unde-ai ieşit cît ai zice peşte!
475: M-aţi băgat să trăiţi!...
PAMPOLINN: Piei din faţa mea, scîrnă!... În mormînt!
475: Am pierit să trăiţi!... În mormînt să trăiţi!... În mormînt să trăiţi!... Să trăiţi în mormînt!
[Reapare 123 în patru labe.]
PAMPOLINN: (Către 123 şi 475) Drept răsplată am să vă dau şi prime: (Către 123, arătînd direcţia) prima la stînga (123 iese prin stînga) şi prima la dreapta! (475 coboară nişte scări în dreapta).
PAMPOLINN: (Întîi către Agenţi, apoi adresîndu-se spectatorilor, deci trecere de la planul fictiv la cel real) Mă scuip pe voi, carvasani de cinci parale, îmi sînteţi mai inferiori... ori... total... Voi sînteţi simpli... muritori... oameni neînsemnaţi... nu veţi ajunge în veci regi de Palillula. Eu voi rămîne în istorie; se va scrie despre mine cu litere de argint, aramă şi caşcaval în Marea Cartă a Naţiunii.
Se va analiza deşteptăciunea mea furunculoază, maţul pieptului exterior şi alte documente. Cercetători din toată lumea mă stimează, mă sintetizează. Sînt cel mai frumos om de pe pămînt, cel mai pomenit om nepomenit. Fără mine nu ar fi existat omenia (îi creşte dispreţul)...
NEBUNUL:...neomenia...

PAMPOLINN:(Corectîndu-se fără să-şi dea seama) neomenia... Ziceţi poate că eu o duc bine, dar n-aş dori nimănui să ajungă ca mine!
CONSULICĂ: (Făcînd pe întristatul) Din ce cauză Imperatore?
PAMPOLINN: Pentru că vreau să fiu *singurul* stăpîn atotbiruitor... Să nu mai am rival...
CONSULICĂ: Oooooo ... Să strigăm din tot sufletul:

Albastru de metil!

CONSULICĂ şi CEILALŢI:

Albastru de metil! (bis)

PAMPOLINN: Aveţi şansa de a fi contemporani cu mine.
... Eu am dat indicaţii preţioase de construire a uzinei atomo-infecţioase de joasă presiune la altitudine — chiar dacă nu mă pricep deloc —, am ajutat cu privirea la ridicarea colinelor acestora de granit, numite "Calcaroşii Moi"...
(Pampolinn va vorbi foarte serios)
Oăi ce sînt eu, bărbat sau lapte praf?
... Datorită mie Amazonul se varsă în Marea Moartă, iar Oceanul de la Nord de Sud a îngheţat conform instrucţiunilor mele. Recent am reuşit, prin inteligenţa mea scăpărătoare, să obţin lapte praf din vaci cărora le dau drumul din avion şi se fac praf... şi să sparg lemne cu paiul de gălbează... Am condus conducerea Palillului. Sînt *nemuritor!* (I se pune un junghi în spate)...
NEBUNUL: Am auzit. Corpul tău se va conserva. Se vor face din el conserve de porc afumat.
PAMPOLINN: (Impacientat) Vă rog să luaţi o pauză de un sfert de oră. Mă duc la W.C. -u-.
PAMPOLINNA: Succes!
PAMPOLINN: Voi continua discursul după aceea.
NEBUNUL: (Ironic) Vai, abia aşteptăm. Ce ne-am face noi fără atîtea vorbe goale?!
PAMPOLINN: (Nebun-ului) Eu fac pe mine şi tu mă bruiezi?
NEBUNUL: NIMIC NU POATE FI NECRITICAT! deci nici conducătorul...
PAMPOLINN: Am să-ţi sucesc gîtul ca la puiul de găină!
[Ia un pui mărişor de găină, viu, şi-i suceşte gîtul — cu multă cruzime şi sînge rece — omorîndu-l. Apoi l-aruncă în mijlocul scenei. Picături de sînge. După care se năpusteşte asupra Nebun-ului începînd să-i care la pumni şi picioare pe unde nimereşte. Nebunul nu zice nimic, nici cel puţin nu se apără, ci se chirceşte pînă cade la pămînt.

Bătîndu-l măr, Pampolinn se rănește la mîini de-atîtea lovituri. În tot acest interval exclamă către Nebun]

PAMPOLINN: Neobrăzatule, cine ți-a permis să crești mai înalt ca mine? (Nebunul cade la podea, ca la box)

Așa zic și eu respectul pe care mi-l datorezi!

Îți interzic să mai crești!

(Lovit mai rău la mîini) -ndrăznești să dai în mine?

Să mă lovești la mîini și la picioare? De ce opui rezistență?

(De fapt Nebunul nu opune nici o rezistență)

NEBUNUL: (Mirat)...Îmi cer scuze Seniore că v-am lovit!

PAMPOLINN:(Coleric) Acum îți sucesc gîtul ca la puiul de găină. [Se-ndreaptă spre Nebun, îi prinde capul între mîini și i-l întoarce într-o parte — scenă metafizică: deci i-a sucit gîtul și Nebunului —. Nebunul va juca pînă la sfîrșitul piesei în această postură. (Iată-mă așadar transformat într-un autor-criminal! (la fiecare reprezentație să sucești barbar capul unui pui de găină!...))]

CONSULICĂ: (Către Nebun) Măi omule măi, ai rămas într-o parte!

NEBUNUL: Mi-ați făcut un serviciu prin acest deserviciu!

[În sfîrșit, lăsîndu-și coroana sa regală pe tribună, Pampolinn intră într-un W.C.-u public. Se aud cufureli și zgomot de apă.]

CONSULICĂ:(Adresîndu-se publicului) În acest closet s-a rahat Marele Senior Pampolinn. Deci să-l decretăm *Monument de artă!*

NEBUNUL: Dar Arta a fost deja castrată de Pampolinn!

CONSULICA:... Fie atunci ca W.C.-ul cu pricina să fie declarat *monument istoric*

AGENȚII: Magnifică idee!

CONSULICĂ: Să păstrăm la Muzeu marele crăcat al lui Pampolinn!

AGENȚII: Trăiască și-nflorească scumpul crăcat al Seniorului Nostru!

NEBUNUL: Caca - maca!

[Intră un cîine jigărit dar dresat, care are în coadă legat un covrig, ia coroana în gură, apoi iese cu ea.

Pampolinn iese închizîndu-se la pantaloni și nu-și găsește coroana.]

PAMPOLINN: M-au mazilit! Mi-au luat toată puterea! Încercare de lovitură de stat?... Care-i animalul care-a cutezat, a avut intenția?

[Pauză. Poporul pleacă. Apar Agenții cu Cîinele de zgardă și coroana în mînă.]

AGENTUL H_2S^2: Cîinele acesta, Seniore, pe care l-ați omenit cum se cuvine, a-ncercat să vă detroneze, să vă fure coroana...

PAMPOLINN: Nesimțitul! Lacomul de putere!

AGENTUL S^2H_2: În mod cu totul neintenționat a avut această intenție.

PAMPOLINN: Educaţi Cîinele în spiritul Organizaţiei noastre, a crescătorilor de vite!

[Agenţii ies cu Cîinele care latră de cîteva ori pe scenă.]

(Către popor) Aşadar vă dispreţuiesc că voi nu sînteţi ca mine. Mă scuip pe voi, mă piş pe voi, mă cara pe voi, putorilor!

(Scoate penisul şi urinează pe scenă, stropind chiar şi unii spectatori din primele rînduri.

Este foarte posibil ca scena sau personajul Pampolinn să fie fluieraţi. Cu cît piesa va fi mai mult şi mai intens fluierată huiduită ca la meci, cu atît trebuie considerat succesul mai mare — în special al actorilor — care au ştiut să intre în pielea acestor (non) personaje atunci cînd era nevoie, şi să se distanţeze de ele cînd atmosfera o cerea.)

[Din sală vine cu un buchet de flori Băiatul care- aduce flori. El porneşte în momentul în care Pampolinn îşi declama ultima frază ("Aşadar vă dispreţuiesc că ...) şi ajunge pe scenă cînd Pampolinn urinează.]

BĂIATUL CARE-ADUCE FLORI: Stimate D-le (numele actorului Pampolinn), în semn de aleasă preţuire din partea publicului vă aducem aceste garoafe...

ACTORUL PAMPOLINN: Idiot ordinar, tembel astronomic, pampirist cortist, păi acu'ţi-am spus eu!?... La sfîrşitul spectacolului, prostie omenească!

BĂIATUL CARE-ADUCE FLORI: (Arătînd la garoafe) Sire (Numele actorului Pampolinn), mai îmi trebuie trei gologani că nu-mi ajung de ambalaj, să iau un celofan ca lumea...

ACTORUL PAMPOLINN: (Luîndu-se cu mîinile de păr) Plotogar de mitocan, bimbimpan, mă făcuşi de rîs în faţa spectatorilor că-mi dau singur flori...

BĂIATUL CARE-ADUCE FLORI: Iertare, Senior (Numele actorului Pampolinn)!

ACTORUL PAMPOLINN:...Vezi c-acu pun călăul să-ţi taie boşogii! Profiterol că joc rolul unui ţyran: craţ praţ braţ haraistas — ai rămas fără cap... fără capac...

BĂIATUL CARE-ADUCE FLORI: Iertare, senior Pampolinn...

PAMPOLINN: Marş jigodie-mpuţită ordinar! Dinar vrei, ai?

BĂIATUL CARE-ADUCE FLORI: (Plecînd în sală cu flori cu tot)... N-am!

PAMPOLINN:Înainte marş! Tot înainte! Marş!... Pat'ş-cinci! ... Pat'ş - cinci! (Îi dă un şut în fund)

[Băiatul care-aduce flori iese în pas de defilare, încercînd zadarnic să facă cinci paşi în timp ce Pampolinn numără "pat'ş - cinci", împiedicîndu-se.]

PAMPOLINN: Patru or cinci fac patruşcinci.

CONSULICĂ: Patruşcinci, dacă ordonaţi Dvs.

PAMPOLINN: Ordon ca de azi înainte, paraistasul mă-si, unu şi cu unu să facă brînză...

CONSULICĂ: Să trăiţi! atîta fac. Am să le comunic.

PAMPOLINN: Cui?

CONSULICĂ: Lui Unu, şi lui Unu.

PAMPOLINN: Bravo! Te avansez ca Împieliţat de carconat... Să facă şi miere de trîntori!

CONSULICĂ: Să facă dictatore, sînt de acord!

B(5). MASA

PAMPOLINNA, CONSULICĂ, NEBUNUL, AGENŢII

[W.C.-ul se transformă treptat în restaurant. Instalatorii vor lăsa circa o jumătate de minut cele două firme împreună: "W.C. RESTAURANT"
apoi firma W.C.-ului va fi scoasă. După un amestec de mirosuri (de closet şi de bucătărie) va rămîne doar ultimul: mîncăruri proaspăt gătite.]

PAMPOLINNA: Pregătirea pentru masă!

CONSULICĂ: Meniul Împăratului

Dimineaţa cînd se trezeşte, Marele Senior Pampolinn ne mănîncă sufletul... cu lapte şi miere...

La prînz ne mănîncă zilele... cu salată de salată.

Seara ne mănîncă fripţi... în untură de crocodil şi sos de hipopotam.

NEBUNUL: Sos de hipopotam? Ahăăă, să am eu asta, aş fi... boier!

AGENTUL H_2S^2: Nu ţi se permite să fii boier... poate oier...

NEBUNUL: Pentru mine ar fi un sentiment nobil.

AGENTUL S^2H_2: Ce nobil domne? sentiment pampolinn!

NEBUNUL: Voi face o plîngere.

AGENTUL H_2S^2: Nu este recomandată înainte de masă. Mai degrabă un scris către Pampolinn. Este chiar indicat.

AGENTUL S^2H_2: (Către Nebun) Nu ştii că dacă scuipi în sus, tot în cap îţi cade?!
CONSULICĂ: După fiecare masă Pampolinn se relaxează şi patinează pe creierii noştri... Apoi ne calcă pe timpane cu bocancii de sky, iar noi sîntem foarte mîndri şi canceroşi...
AGENTUL H_2S^2: Nu-i adevărat, şeful nu mănîncă, şeful se hrăneşte...
NEBUNUL:... se hrăneşte cu vieţile noastre...
AGENTUL S^2H_2: Şeful nu doarme niciodată, şeful se odihneşte...
CONSULICĂ: Meniul Poporului

Poporul mănîncă zilnic răbdări prăjite... cu măsline de capră şi găinaţ în ploaie...

NEBUNUL... A-nceput de ieri să cadă
Un palillulean pe stradă
Cu şapca goală-n mînă
Nemîncat de-o săptămînă.
Ar citi, n-are lumină,
Ar dormi, n-are căldură,
Ar fugi, n-are benzină...

AGENTUL H_2S^2: În timp ce Pampolinn mănîncă numai cu gura, poporul mănîncă cu ochii...
NEBUNUL: Păi sigur:
Dimineaţa: "ce ai"
La prînz: "cumpot"
Iar seara: "gem"

(Către Agenţi) V-aţi uitat la ăştia (Arată spre Consulică) care ne sfătuiesc să nu mîncăm, că ei au bucile pline?
CONSULICĂ: ... Iar periodic poporul mănîncă bătaie... la cap... cu bătătorul de discursuri ale lui Pampolinn...
NEBUNUL: Mai rău de-aşa nu se poate!
PAMPOLINNA: Tu eşti pesimist. Fiţi optimişti, dragii mei!
CONSULICĂ: (Sărind de la locul lui) Bambina Pampolinna, eu sînt optimist: se poate şi mai rău!
AGENTUL S^2H_2: Pentru ca totul să *pară* dintr-o bucată, totul să *mară*, să *gutuie*, să *răruie*...
NEBUNUL: Daţi-ne şi nouă bucate alese. Ne daţi, ori nu ne daţi?
CONSULICĂ: Nu este permis să vă atingeţi de bucatele alese. Acestea sînt bunuri ale întregului popor! care revin Seniorului Pampolinn...
NEBUNUL: Pampolinn ne mănîncă... ne mănîncă... ne mănîncă... în fund...
AGENTUL H_2S^2: Şi carne este în autoservire?

AGENTUL S^2H_2: Este amice... este nevoie...
NEBUNUL: Se mai găsesc prin autoserviri: mezeluri de cauciuc, lapte de var, cozonac de zgură...
CONSULICĂ: ... Reţeta pentru Ciorbă de pui: pui morcovi, pui ceapă, pui ardei... şi pui nu mai pui, că ai pus de trei ori mai înainte!...
AGENTUL H_2S^2: ... Cu mărar, cu pătrunjel
Cu untură de căţel...
AGENTUL S^2H_2: ... Bagă-n ea bagă-n ea
Macaroane şi fidea...
AGENTUL H_2S^2: ... Nu te da nu te lăsa
Hop - aşaaa...
CONSULICĂ: Apoi, un Cozonac de modă nouă
Fără unt şi fără ouă.
NEBUNUL: Vai de cozonacul vostru!
AGENTUL H_2S^2: Şi covrigi cu gaură.
AGENTUL S^2H_2: Gaura de la covrigi se plăteşte?
AGENTUL H_2S^2: Nu.
AGENTUL S^2H_2: Atunci de ce nu se fac covrigi cu gaura mai mare?
NEBUNUL: Păi ce, poporul mănîncă găuri?!
CONSULICĂ: Dar aflaţi că cele mai bune produse materiale şi spirituale le consumă poporul — prin r e p r e z e n t a n ţ i i săi!
AGENŢII: Am demonstrat empiric că alimentaţia e ştiinţifică.
NEBUNUL: Bine, dar stomacul meu (Pune mîna la burtă) e fără nici o ştiinţă!

B (6). MĂREŢELE CONSTRUCŢII

CONSULICĂ, PAMPOLINN, NORODUL, NEBUNUL, AGENŢII, ORCHESTRA.

[Tribuna cea scundă dinainte va arăta ca o tribună înaltă şi prăpădită, din scînduri vechi. creşterea obiectelor în detrimentul fiinţei umane. Cu cît posedă lucruri mai multe şi preţioase cu atît omul devine sclavul lor.]
CONSULICĂ: Atenţiune vă rog, Monsieur ul (Citeşte aşa cum se scrie) Pampolinn va avea de sus — ţinut (Arată spre cer) un monolog in - te - ri - or!

[Pampolinn urcă la tribună. Se face linişte . Cu gura complet închisă dă din cap, din mîini, face gesturi ca şi cînd ar ţine o prelegere. Cam 1-2 minute va dura.]

AGENŢII: Foarte interesant monolog, ne-a plăcut la ambele urechi.

PAMPOLINN: Dă-i cu hau hau, şi iar dă-i cu hau hau...

Hau hau hau hau ... hau ... hau ... hau ... hau hau hau ... hau hau hau hau... hau hau ... hau ... hau hau hau

Norodul: (Unii) Meeee! Meeee!

(Alţii) Beeee! Beeee!

PAMPOLINN: Să vă devotaţi mie trup şi suflet!

NEBUNUL: Nici trupul, nici sufletul nu ne mai aparţin.

Totul se află în posesia Statului. Ne-au murit şi speranţele, ca în infernul lui Dante.

PAMPOLINN:Să fiţi de bună credinţă, eu sînt dumnezeul vostru!

NEBUNUL: Putu-ţi Dumnezeu mă-ti!

PAMPOLINN: Nu există dumnezeu, eu sînt Dumnezeul.

NEBUNUL: Eu cred numai în Dumnezeul meu, nu al altuia...

PAMPOLINN: Să fie clar, chestiunea asta nu vă e prea clară...

AGENTUL H_2S^2: Asta aşa, ca chestie.

AGENTUL S^2H_2: Ce chestie!

PAMPOLINN: Veţi lupta şi veţi muri pentru mine, iar eu voi sta ascuns în buncăr, iar la sfîrşit Istoria va zice că EU am cîştigat războiul, chiar dacă nu ştiu nici să trag cu puşca.

NEBUNUL: Voi, adică tu, ştiţi doar să trageţi... mîţa de coadă!

PAMPOLINN: Eu decît comand... Faceţi măi!... Trageţi hăi!... Munciţi proştilor!...

NEBUNUL: E uşor să dai ordine, e mai greu să execuţi.

AGENTUL H_2S^2: (Către S^2H_2) Ţi se pare bună politica pe care o aplică Pampolinn?

AGENTUL S^2H_2: E bună...

NEBUNUL:... pe varză!

AGENTUL H_2S^2: Desigur, e bună...

NEBUNUL: ... de aruncat la gunoi! (Pauză)

Pampolinn ăsta reprezintă PROSTIA ÎN CEL MAI ÎNALT GRAD DE EXPRIMARE.

PAMPOLINN: (Inocent) Nu mă pot lăuda că aş fi chiar aşa, dar oricum mă apropii...

AGENŢII: Pampolinn doar are salariul cel mai mare.

NEBUNUL: Păi nu ştiţi?... Prostia se plăteşte scump!

PAMPOLINN: Tot poporul va învăţa să solfegieze, să acompanieze. O să vă dau şi instrumente muzicale. Eu voi da tonul... Va trebui să-mi cîntaţi în strună!

[Orchestra va solfegia ceva confuz. Pampolinn va lălăi ca un afon, tare, iar ceilalţi îl vor acompania prin bătăi din palme, din picior sau cîntînd:

"Ia porumbu na coceanu
Dă-i cu druga sparge geamul
Pulabadim Pulabada
Pulabadim Pulabada"...

PAMPOLINN: Asta-i muzica ce-mi place!...]

Ne dezvoltăm impetuos în toate direcţiile: la stînga-mprejur şi-napoi, la dreapta şi la fund...

NEBUNUL: A fi multilateral dezvoltat înseamnă a şti cîte ceva din toate domeniile, pînă ajungi să nu ştii nimic din nici un domeniu!

PAMPOLINN: La noi nu există şomeri...

NEBUNUL: ... ci personal neîncadrat în muncă....

PAMPOLINN: La noi nu există foamete...

NEBUNUL: ... ci oameni nehrăniţi...

PAMPOLINN: La noi nu există biruri, nu există impozite...

NEBUNUL:... ci taxe, dări, cotizaţii...

PAMPOLINN: La noi totul este benevol...

NEBUNUL:... în sensul benevol-obligatoriu...

PAMPOLINN: La noi nu există analfabeţi...

NEBUNUL:...ci persoane cu diplomă care nu ştiu să scrie, nici să citească — dar ştiu să conducă, să poruncească!...

PAMPOLINN: La noi nu există crime, furturi...

NEBUNUL:... ci omucideri, delapidări...

PAMPOLINN: La noi nu există tîrfe...

NEBUNUL:... ci femei de moravuri uşoare...

PAMPOLINN: La noi nu există minciuni...

NEBUNUL: ...ci neadevăruri...

(Visător) "La noi sînt codri verzi de brad
Şi rîuri de mătase
La noi atîtea doruri sînt
Şi-atîta *jale*-n casă..."

PAMPOLINN: Deci sîntem o *naţie* superioară!

NEBUNUL: Fiţa-r naţia a dracu!

PAMPOLINN: Organizaţia noastră, Crescătoare de Vite — de muncă şi de muls — , forţă conducătoare în Palilula, este superioară celorlalte organizaţii din Univers.

NEBUNUL: (Despre Pampolinn) Unii şefi mai obiectivi, văzînd dezastrul la care au adus ei lumea, şi-ar da cel puţin demisia dintr-o funcţie în care sînt incompetenţi, dar ăsta se încăpăţînează, ba mai mult: se urcă pe ulucă şi mai şi cîntă... cu - cu - ri- gu cu - cu - ri - gu!...

CONSULICĂ: Ştiţi... Majestate,... din punct de vedere tehnic ei ne depăşesc...

PAMPOLINN: Chiar dacă ne depăşesc tehnic, societatea noastră este mai tehnică decît a lor.

CONSULICĂ:... Şi ei au o democraţie mai largă.

PAMPOLINN: Nu-i nimic. Şi voi sînteţi liberi să fiţi sclavi! Să munciţi să vă spetiţi!

CONSULICĂ: Producţia marfă a lor avansează în ritm rapid.

PAMPOLINN: Nu contează. Şi producţia noastră avansează înainte.

NEBUNUL: ... Ne fudulim ca capra rîioasă care stă cu coada-n sus! (Ridică degetul arătător imitînd coada caprei.)

PAMPOLINN: (Către Consulică) Vă recomand să întăriţi critica la adresa celorlalte organizaţii, societăţi!

CONSULICĂ: (Sfios) Dar Seniore, ce să criticăm? să-i criticăm că o duc bine??

PAMPOLINN: Nu este bine că ei o duc bine...
(Tresărind) Am a aduce o critică Radio - Televiziunii şi paraviziunii: ieri, timp de 5 secunde, nu s-a vorbit deloc de mine...
Deci am arătat aici foarte clar că la toţi indicatorii societatea noastră este mai superioară decît celelalte societăţi!
(Pauză).
Vă vorbesc acum despre *măreţele construcţii* din ţara noastră (În acest moment se dărîmă o parte a tribunii la care pleda)...

NEBUNUL: (Lui Pampolinn) Nu mai vorbi că faci praf!
[După cîteva secunde un nor de praf se ridică din direcţia lui Pampolinn şi se răspîndeşte înspre popor. Se aud unii tuşind, alţii înecîndu-se.]

PAMPOLINN: Tot ce s-a realizat s-a realizat numai datorită mie (Se bate cu pumnii în piept), tot ce nu s-a realizat nu s-a realizat numai din cauza voastră! (Îi arată cu degetul)
(Pauză)
... Vă vorbesc despre *nivelul înalt de trai* al populaţiei.

CONSULICĂ: O legendă din străbuni povesteşte cum că un avion americănesc chiar s-a prăbuşit deasupra Palillului — lovindu-se de nivelul nostru înalt de trai...

PAMPOLINN: Trebuie să avem şi nivelul politic ridicat.

AGENTUL H_2S^2: Mie mi s-a sculat nivelul.
AGENTUL S^2H_2: Şi mie.
NEBUNUL: Nici mie.
CONSULICĂ: Nivelul îl vom ridica la toată lumea... cu macaraua.
PAMPOLINN: Vă vorbesc despre viitorul nostru luminos...
(Inopinat pană de curent atît pe scenă cît şi în sală.
Întuneric beznă timp de 15-20 secunde cînd sala începe să se foiască.)
CONSULICĂ: Recent, Seniorului Pampolinn i-a fost decernat Premiul internaţional "Bronzul de aur" pentru propagarea întunericului cu viteza luminii...
AGENTUL H_2S^2: Cîţi concurenţi au participat?
CONSULICĂ: A fost un singur concurent, Pampolinn, dar s-a clasat pe locul doi.
PAMPOLINN: Avem o concepţie înaintată...
NEBUNUL: ... în mizerie...
PAMPOLINN: ... despre lume şi viaţă.
NEBUNUL: Noi ne dezvoltăm numai cu gura, cu palavre...
PAMPOLINN: Avem cea mai înaltă raţă... îîî... rată... de dezvoltare din lume... şi ne dezvoltăm în continuare...
NEBUNUL:(Arătînd spre podea)... în jos! ... Am ajuns la marginea prăpastiei...
PAMPOLINN: ... Şi mergem mai departe (Gesticulînd cu mîna)...
NEBUNUL: Săriţi! Ne prăbuşim! (Se aude o căzătură, cu ecou, într-o prăpastie)
PAMPOLINN: (Arătînd cu mîna întinsă spre prăpastie, pe care de fapt el n-o vede)... Înainte!
(Se aud căzături multe, lovituri, vaiete)
NEBUNUL: Păi sigur, dă-i înainte ca un bou!
PAMPOLINN:... Tot înainte!!!

C (7). METAMORFOZE. COADA

RADIOUL, VOCILE, COMANDANTUL → VÎNZĂTORUL → POPA → NAŞUL → BALERINUL, PAMPOLINNA, NEBUNUL, ORCHESTRA (DIRIJORUL).

[Scena începe cu vocea Comentatorului - Radio care descrie — în sunete de fanfară — *plutonul de defilare al oamenilor muncii*, pluton pompos dar ordonat, ostăşesc.

Pe măsura deplasării, acesta se va dezorganiza, dezintegra continuu, se vor adăuga noi persoane pe margini: toţi deplasîndu-se sub formă de grămadă (!); personajele vor purta plase goale şi borcane goale, în mîinile goale vor avea cartele. Treptat plutonul devine o coadă lungă şi stufoasă la lapte, pîine sau carne: dezordine, fluierături, ţipete, înjurături (muzică de jazz destrăbălat, în surdină); copii, bătrîni, plînsete vor întregi atmosfera. Apoi coada se va transforma într-un cortegiu funerar cu preoţi, persoane în doliu, bocitoare electronice, şi un sicriu pe care scrie: ION DREPTATE; muzică de înmormîntare. În final acest cortegiu se va converti într-o odă a bucuriei inconştiente, lumea cîntă, rîde şi joacă de mama focului, ca isterică, fără să- şi dea seama de ce. Apoi totul se transformă într-un balet grotesc.

Aceste metamorfozări vor fi făcute gradat, ca un lucru obişnuit. Este de fapt o autodistrugere semi-inconştientă. Pampolinn se schimbă din Comandant militar în vînzător la alimentară, apoi popă, şi în cele din urmă... naş la horă-n sat, balerin caraghios.

Pentru a sugera mişcarea se poate deplasa decorul din spate, actorii pe scenă mimînd doar...

Personajele nu vor auzi Radioul. (Presupunem că acţiunea se petrece în aer liber, iar publicul din sală se află într-o cameră unde aude atît Radioul dar poate asista şi la manifestarea de afară. La început vocea Comentatorului - Radio este întreruptă de replicile mulţimii, apoi rolurile se inversează: Radioul, fiind în contratimp cu mulţimea, transmite lozinci.

Este o intersecţie de dialoguri care se înţeapă reciproc. Vocile vor fi diferite ca timbru, înălţime, intensitate spre a putea fi distinse. Se consideră că Radioul merge permanent, dar din cauza mulţimii de pe scenă, publicul din sală nu îl aude decît fragmentar.

Autorul nu are nici o viziune asupra decorului; acesta poate fi în mod paradoxal, primitiv şi modern, vesel şi trist, blînd şi agresiv, etc. în acelaşi timp, stilizat...

Sarcina aceasta va reveni deci regizorului.]

RADIOUL: Cu ocazia Sărbătorii Naţionale a Palillulei va avea loc în Piaţa Progresului din spate o mare demonstraţie a oamenilor muncii, ca un omagiu adus conducătorului iubit, Palillulei noastre, Organizaţiei din Paţagonia, limbii păsăreşti care e dulce şi gustoasă şi pe gît alunecoasă... Băieţi şi fete de la oraşe şi sate, făcînd parte din Uniunea "Tînărul Pampolinnist", cu buchete de flori, simbol al gingăşiei şi frumuseţii, purtînd pancarte şi alte lozinci şi lozincuţe (Într-adevăr, se observă pancarte în mîini, pe cap, pe

piept, pe fund...) defilează prin fața tribunei oficiale. Se intonează cîntece patriotice, revoluționare... (Se aud Hei rup!... Hei rup!)
COMANDANTUL: Stîng!... Drept! (unii fac un pas cu dreptul, alții se opresc în poziție de drepți, apoi pornesc împinși din spate de ceilalți)... Stîng!... Drepți! (Același joc)... Stîng!... Drepți! (Idem)... Înaiiiin - te marș!... (Apoi vrînd să se răzgîndească) Înapoi... (Unii o iau înainte, alții înapoi. Se ciocnesc. Harababură.) Înapoi comanda, marș înainte! (Același joc: cei care o luaseră înainte o iau acum înapoi, și invers.)... Marș!... Marș n-auzi?... Niii! (Ca la cîini)... Niii!...
[Voci din mulțime.]
VOCEA 1 (unul cu ochelari de cal): Dă-l afar din formație! nu ține cadența...
RADIOUL: Îndeplinindu-vă această îndatorire cetățenească, răspundeți sprijinului lucrătorilor, cerințelor dezvoltării economiei patriei, spre binele tuturor, al întregului popor!...
VOCEA 60: (Către Cel cu ochelari de cal) Vezi-ți mai bine de miopia ta!
RADIOUL:...Muncitorii în fabrici, țăranii pe ogoarele patriei, cu hărnicia lor caracteristică, neprecupețind nici un efort în sporirea continuă a înavuțirii sociale, în grija pentru păstrarea avutului obștesc; acest avut obștesc ne aparține, tuturor, adică nimănui în mod special...!
VOCEA 2: Ia uite-l și pe-ăla! nu păstrează ritmul.
RADIOUL:... O splendidă demonstrație de vigoare și tinerețe...
VOCEA 41: Scoateți-l din rînd!
RADIOUL:... Obiectiv prioritar în reducerea cheltuielilor materiale...
VOCEA 92: Toarș Comandant, m-a lovit la genunchi!
VOCEA 93: Minte dom'le, mănîncă rahat!
VOCEA 92: Ba el mănîncă cu gura plină!
COMANDANTUL: Continuați!
RADIOUL: ... Aprovizionarea populației din Capitală cu cele necesare hranei...
[Apar persoane pe delături formînd o coadă la alimente.]
VOCEA 20000: Stai cucoană, că nu iau nimic!
RADIOUL:... Livrarea ritmică la fondul de stat a tuturor produselor agricole-obligație socială de maximă responsabilitate...
VOCEA 41: Da ce faci cu sticlele alea goale în sacoșe?
(Se aud zdrăngănind sticle goale)
RADIOUL:...Dovada îndeplinirii și depășirii planului - criteriu de apreciere a activității Organizației...

VOCEA 20000: Nu sînt ale miele!
VOCEA 57: Şi ce caută în mînă la d-ta?
VOCEA 20000: Nu şciu dom'ule.
RADIOUL:... Avem cetăţeni bine pregătiţi, buni specialişti, cu o concepţie înaintată despre lume şi viaţă...
VOCEA 106: O să te lingi dumneavoastră pe bot, de lapte!... Că n-o să mai apuci nimic!
RADIOUL:... Rezultate care bucură, învăţăminte care îndeamnă la o activitate mai eficientă în toate domeniile...
VOCEA 108: Dă-l dracu de smintit! (se aud cîteva lovituri de palmă. O femeie ţipă.)
VOCEA 73: Faceţi loc... un copil c-o mamă-n braţă!
VOCEA 55 (O femeie): Daţi-mi trei litri.
VÎNZĂTORUL: Nu dăm decît doi.
VOCEA 56: Dacă nu daţi voi, dăm noi! (Îi dă un ghiont lui 55. Scandal)
RADIOUL: ... Se îmbunătăţeşte mereu viaţa de Organizaţie,. se promovează un stil de muncă dinamic (Doi inşi se bat de-a binelea: box!), de angajare îndrăzneaţă — ca o preocupare permanentă a organelor de resort...
VOCEA 55: Adică cum, stau toată săptămîna la servici şi nici duminica nu pot să iau?...
VOCEA 112: Noi ne facem că muncim,
Ei se fac că ne plătesc!
RADIOUL:... Concepţie novatoare de o valoare colosală...
VOCEA 113: Şi timpu trece.
Leafa-mi merge
VOCEA 55:... am mai făcut şi-o droaie de copii!...
VÎNZĂTORUL: Ce, ţi i-am făcut eu? (Rîsete)
VOCEA 299: Nu se ştie, că mamă e numai una, taţi sînt mai mulţi!
VOCEA 293: Copii, salutaţi pe toţi bărbaţii, nu ştiţi care e tatăl vostru!...
VOCEA 55: (Către copii) Plîngeţi mă, hai, să vă audă! Că dacă nu, vă las aici, să vă dea el demîncare! (Le dă cîte una la popou. Copiii încep să chirăie în cor: mai tare, mai încet — la comandă. Dirijorul îi conduce cu bagheta. Unii suspină.)
RADIOUL:... Bărbaţi, femei, copii mulţumesc din inimă guvernului pentru bucuria de a trăi în acest minunat colţ de lume paradisul din întregul Univers...
VOCEA 152: Nu-i da domne, că-l bea!

VOCEA 293: Dă-i domne, dă-i la moacă!
RADIOUL:... O nouă şi importantă etapă pe calea progresului şi civilizaţiei, a înfăptuirii programului neabătut...
VOCEA 55: Bă, tu vezi-ţi de coada ta!
RADIOUL: Rolul vizionar al organizaţiei noastre...
VOCEA 56: Aveţi brînză?
VÎNZĂTORUL: Aici nu avem *carne*; în partea cealaltă *nu este brînză!...*
VOCEA 56: Dar cartofi aveţi?
VÎNZĂTORUL: Da.
VOCEA 56: Atunci daţi-mi şi mie o jumătate de marmeladă...
VOCEA 483: Fă, aia fără basma, treci la spate!
VOCEA 490: Nu cumpăr nimic, stau şi eu lîngă bătrînu cu baston,să-i ţin de urît.
(Se aud cîteva tuse de moş)
RADIOUL:... O îndatorire înaltă de răspundere faţă de societate, faţă de strămoşii noştri...
VOCEA 483: Ţine-i mai bine de frumos te rog, afară!
VOCEA 301: Ce-ai neică, cu ea? Mă ţine şi pe mine de baston(!).
RADIOUL:... Noi expresii ale interesului major, ale aprecierilor manifestate în numeroase continente şi contingente faţă de Sfatul înţelept al bătrînilor, faţă de contribuţia teoretică în practica agricolă a Regatului Palillula la abordarea creatoare a problemelor existente între Statele Unite Sovietice Socialiste şi Uniunea Republicilor Americane.
VÎNZĂTORUL: Baliverne!... Cartela matale e veche.
VOCEA 1986 (Un Tînăr): Ce faceţi aici?
VOCEA 1985 (Alt Tînăr) : Coadă la carne.
RADIOUL:... Tinerii, participanţi activi la realizarea obiectivelor celui de-al 999-lea Congres de-o importanţă covîrşitoare...
VOCEA 1985: Dar d-voastră?
VOCEA 1986: Facem pe noi de necaz că pierdem orele pe la cozi în loc să citim o carte...
Facem urină, materiale fecale...
RADIOUL:...S u p l i m e n t a r cît mai multe materiale necesare economiei naţionale...
VOCEA 15000: Vă rog să-mi permiteţi să intru în faţă, sînt gravidă.
VOCEA 12003: Ce, eşti gravidă cu mine?
[Mai multe voci rîd.]
VOCEA 286 432 (Un pici): Nene, dă-mi şi mie un miligram de carne!

VOCEA 100000: Treci la coadă, puţă!
VOCEA 286 432: Mie încă nu mi-a crescut coadă nene, că eu sînt mic.
RADIOUL:... Formarea tinerilor pentru muncă şi viaţă, mai ales pentru muncă...
VOCEA 43: Daţi-mi vă rog un centimetru de pîine!
VOCEA 152: Fiţi atent că ăsta e şmecher. Nu-i daţi pîine c-o haleşte!
VÎNZĂTORUL: Este... Nu mai este... S-a terminat... Este... Nu... Ba nu...
RADIOUL:... Oamenii muncii răspund afirmativ la îndeplinirea datoriei...
VOCEA 300 123: Ce se vinde aici?
MAI MULTE VOCI: Nu ştim nici noi, aşteptăm.
VOCEA 300 123: De cînd aşteptaţi?
VOCEA 90 909 (O bandă): De anul trecut. De anul trecut aşteptăm...
RADIOUL:... Participare plenară, entuziastă, a vîrstnicei generaţii la înfăptuirea neabătută a înţeleptei aprovizionări a populaţiei...
VOCEA 100 001: Poate se bagă ceva!
VOCEA 86 520 (O adolescentă): Ce să bage, că nu mai au ce!... nu mai au cu ce!...
VOCEA 300 123: Şi dacă n-o să fie nimic?
VOCEA 100 001: E, nu e, omu e dator să-ncerce...
RADIOUL:... Gîndire şi acţiune originală, cutezătoare, dinamică, de amplu şi profund ecou mondial...
VOCEA 100 002 (Pasă-mi-te scriitor): En attendant Godot!...
VOCEA 300 123: Şi ce credeţi că vine?
VOCEA 100 001: Poate e pe vine!
RADIOUL:... În slujba intereselor supreme ale întregului neam!...
VOCEA 300 123: Şi dacă n-are vine?
VOCEA 100 001 (Posibil să fie vreun pensionar): Atunci îmi iau scăunelul şi mă aşez la această mare coadă...
RADIOUL:... Deplină angajare, maximă responsabilitate în participarea tuturor la această mare adunare populară, ale cărei rînduri sînt în continuă creştere...
VOCEA 9131 (O babetă):(Văitîndu-se) Au! Au! Au!
RADIOUL:... Sîntem gata să răspundem cu veselie înaltelor comandamente ale prezentului...
VOCEA 9130: Ce-ai ţaţo?
VOCEA 9301: M-a lovit fiule... soarta!

VOCEA 18020: Au, îmi vine rău!
VOCEA 9131: Mă sufoc... Salvaţi-mă!... Mi se-apropie sfîrşitul...
RADIOUL:... Sensul major al vieţii...
VÎNZĂTORUL:La noi găsiţi pîine neagră şi cu coadă...
VOCEA 8 007 (Un bărbat): Nu mă-nghesuiţi că sînt borţos!... Nasc... Mi-am luat concediul de paternitate...
(Rîsete)
RADIOUL:... Măsuri energice pentru ducerea pînă la finiş a sarcinii pe care o avem fiecare...
VOCEA 777 (diavolul): Ce naşti camarade?
VOCEA 8 007: Nasc... o idee...
RADIOUL:... Idei forţă ale devenirii proletare...
VOCEA 777: Ai aprobare?
VOCEA 8 007: Ce aprobare?... N-am nevoie!
VOCEA 777: Şi nu ţi-ai luat încă zilele?
VOCEA 8 007: Ia uite băăă, am uitat!
RADIOUL:... Să treacă din plin, cu toate forţele, la executarea directivelor date...
VOCEA 777: Luaţi-le!... Umflaţi-le!...
RADIOUL:... Iată grija deosebită pentru formarea omului nou...
VOCEA 8 007: (Ca un urs) Mor mor!... Ajutor!... Moor!
RADIOUL: ... Trăim stăpîni pe destinul nostru...
CEILALŢI:Nu muri! Te implorăm, nu muri!
VOCEA 777: Ssst!... Linişte!
RADIOUL:... Vorbeşte Istoria...
VOCEA 8 007: Am murit!... Gata!... Înmormîntaţi-mă!...
[Se schimbă decorul. Sumbru. Toţi cerniţi. Popa în frunte. Jelituri. Muzică macabră. Sicriul.]
POPA: Iartă-i doamne nevinovăţia!
VOCEA 101(Bocitoare): O-oa-ne! I-oa-ne!
(Pentru sine) A murit I-on...
POPA: (Pe nas) Şi se va duce într-o lume cu multă verdeaţă...
NEBUNUL: Ia ascultă părinte, dar o lume cu multă carne nu există?... că de verdeaţă a murit!...
RADIOUL:... Creşterea în ritm susţinut a producţiei vegetale...
VOCEA 010 (Bocitoare): I-oa-neee, I-oa-neeeee!...
[Se zăreşte sicriul negru, pe care scrie alb, mare, vizibil publicului: ION DREPTATE]
VOCEA 111 (Bocitoare): Ne lăsaşi singuri, I-oaaa-neeeee!...
VOCEA 101: Te băgară în pămînt, I-oaa-neee!... şi-acum ne bagă şi pe noi!

RADIOUL: Însămînţările de primăvară să se facă în sol fertil, cu ritm intens!...

VOCEA 010: De ce ne părăşişi I-oaa-neee?... Nu-ţi fu milă de noooi?

RADIOUL: Nici o milă faţă de buruienile din lan...

VOCEA 111 "(Fredonînd cunoscuta melodie populară)

Mai vino seara pe la noi
Ioneeele draaagă (bis)

RADIOUL:... Economisiţi curentul electric, prerogativ major al fiecărui cetăţean!...

VOCEA 101: (Fredonînd o altă melodie populară, stil folk)

I-oaa-nee I-oa-ne
Toată lumea doarme
Numai eu nu dorm
De dorul lui I-on
I-oaa-neee I-oa-ne
Toată lumea doarme...

RADIOUL:... Noi stăm mereu treji, la hotarele patriei!...

VOCEA 010: (Cîntînd ca Maria Lătăreţu)

Ce se-aude măi neicuţă
Joacă hora-n poieniţă
Hai neică şi noi la joc
Să nu ne lăsăm de loc!

RADIOUL:... O preocupare de înaltă răspundere faţă de societate, faţă de viitorul naţiunii.

(Radioul îşi încetează transmisiunea)

[Şi se încinge o horă mare ca-n poveşti. Orchestra acompaniază lăutăreşte, chiar cu un iz ţigănesc. Sicriul este lăsat pe jos la-ntîmplare, iar în jurul său, un brîu de sfîrîie călcîiele. Pampolinn şi Pampolinna (redeveniţi ei înşişi), conduc hora. Din cînd în cînd cimilituri, chiote!... (Naşul Nuntaşii sînt îngeri.)

Hora aceasta se transformă treptat într-un balet disgraţios de babe cu sîni lăsaţi, burtoase, picioare uscate cu varice, păr albit; şi moşi cheloşi, cu barbă-cioc ca de ţap, lungă, picioare flocoase şi noduroase, scunzi, eventual fără dinţi, ori cu ciuperci infecţioase pe piele, pentru a înfiora publicul.

Ei vor fi dezbrăcaţi la slip iar babele la bichini. Vor interpreta un balet modern pe o temă de dragoste(!) încercînd să facă pe tinerii. Este de fapt un spectacol de balet văzut pe negativ! Considerate ca stăpînite de diavol, anti-personajele acestui anti-balet din această anti-societate vor întrupa grotescul şi scîrba pînă la saturaţie. De

preferinţă aceşti anti-balerini să fie trecuţi de 70 de ani, sau ar putea fi nişte persoane de la azil: schilozi, epileptici în timpul unei crize, născuţi cu anomalii etc. pentru a încarna o scenă opusă baletului tradiţional: teatru grotesc.
<Balerinii> se vor împiedica şi vor cădea de multe ori. (Acesta e iadul pe pămînt. — balerinii sînt şchiopi)
O parte a acestui anti-balet se va juca fără muzică.
Personajele se vor mişca dînd impresia că există o muzică pe care publicul nu o poate auzi.
Autorul doreşte regizorului mult succes!]

(Primul antract)
PREZENTATORUL, ORCHESTRA

[Cade cortina. În faţa ei apare PREZENTATORUL care anunţă:]
PREZENTATORUL: Pe durata antractului veţi audia un SINGLE dedicat PreaMăritului (în sensul de <mărit prea mult, exagerat> Senior Pampolinn şi PreaMăritei Senioare Pampolinna, din ultimul Album best-seller internaţional! (Iese)
[urmează cîteva melodii ordinare (!), de bodegă: "Cine-a pus cîrciuma-n drum", "Dă mamă cu biciu-n mine", "Deschide bageo fereastra să-ţi dau foc să-ţi arză casa" alte melodii cu teme sexi din folclorul neoficial, cîntece ţigăneşti (Gabi Luncă), murdare, lăutăreşti etc. transmise prin staţie, fie interpretate de orchestră]

ACTUL I

[Gongul bate o singură dată. Pe o tăblie se va citi

A C T U L I]

D (8). DECOR FANTASTIC CU PERSONAJE MECANICE CONSULICĂ, PAMPOLINN, HAMLET AL II - LEA; AGENŢII

[Un fel de teatru postionescian. Cele trei personaje vor executa numai mişcări rigide, de roboţi, ca acele unui ceasornic. Hamlet al II-lea este un personaj fantastic.
Decorul va fi format din obiecte (semi) rotunde:
o semisferă avînd în faţă o deschizătură în formă de arc de cerc (ca navetele spaţiale). În faţa semisferei este trasat un semicerc AB, al cărui centru O va fi acelaşi cu al semisferei. Consulică se

va deplasa încontinuu pe acest semicerc, du-te-vino, de la A la B; în vîrfurile A şi B va face întoarceri la stînga- mprejur ca un militar destoinic; replicile sale vor fi în ritmul paşilor.
Hamlet al II-lea se va afla deasupra, pe semisferă, mişcîndu-şi antenele, iar Pampolinn înăuntru, nemişcat, aşezat pe un scaun de formă cît mai rotundă.
Consulică şi Pampolinn îmbrăcaţi cît mai fastuos.
În rest scena e goală.
Deasupra semisferei este întuneric, încît Hamlet al II-lea nu se vede.
Prin decor şi îmbrăcămintea personajelor, în special Hamlet al II-lea, avem o scenă de teatru S.F.
(De fapt şi celelalte scene ale autorului sînt tot S.F. (= Smarandache Florentin)!)]
CONSULICĂ: O să mă fac că plouă!... ca să crească recolta...
PAMPOLINN: Cum?... Să plouă fără consimţămîntul meu?... Voi da ordin să dispară norii după cer.
CONSULICĂ: Ştiţi, plouă cu găleata!
PAMPOLINN: Ce vorbeşti Franz?! Ce e asta, anarhie?... Trădare!... Cum v-aţi permis să puneţi mîna pe găleată?!
CONSULICĂ: (Intimidat) Ştiţi... Îîî... Ştiţi...
PAMPOLINN: Ce să ştiu? Nu ştiu nimic! Cine v-a lăsat în magazie la găleată, ca juveţii, ca castraveţii?...
CONSULICĂ: Noi am luat-o...
PAMPOLINN: Dar cine, impristat parponit, a dat drumu'la apă?
CONSULICĂ: Ăl-de-Sus!
[Un mic suspans, după care reflectoarele luminează pe Hamlet al II-lea: un individ în costum de astronaut, cu cască pe cap din care mai multe antene etc. (ca-n romanele Science-Fiction).]
PAMPOLINN:Bă, ăl de sus, ia dă-te-n moaş'ta pe gheaţă jos!... că-ţi sparg creierul din buricul stîng...
HAMLET AL II-LEA: ...?! (Nu vede, n-aude, nu răspunde)
PAMPOLINN: (Către Consulică) Ordon să se oprească ploaia şi să nu mai revină decît atunci cînd şiretul de la bocancii mei va fi mai şiret decît toate şiretlicurile.
CONSULICĂ: Ploaio, opreşte-te, tempereaza-te, termină-te!...
HAMLET AL II-LEA: (Cu o voce de robot)... m-am terminat! (Simulează încheierea la pantaloni)...
PAMPOLINN: ...Calmează-te, farfurează-te, pricindează-te.
HAMLET AL II-LEA: ... mă calmez, mă farfurez, mă pricindez...

CONSULICĂ: (Foarte mirat, către Pampolinn) Ia uite domnule, ploaia nu vrea s-asculte! Parc-ar fi de capul ei!

PAMPOLINN: Ce e aia, ce plouă fiecare cînd vrea şi ce vrea?... Dacă nu va înceta pînă număr la patru i se va lua scara... ca să cadă... din pod.

PLOAIA: Pic, Pic, Pic, Pic... (Va trebui ceva natural care să ude actorii; o stropitoare cu apă sub formă de sferă, de exemplu, în mîna ălui de sus(Teatru real).)

CONSULICĂ: Fiţi atent Domne, nici nu se sinchiseşte!

PAMPOLINN: Băgaţi-o la ocnă! Troscoliţ-o! Căsăpiţ-o! Behăiţ-o! Ristoniţ-o!

HAMLET AL II-LEA: ... mă troscolez, mă căsăpez, mă aiurez...

PAMPOLINN: (Către Consulică) Ai înţeles?

CONSULICĂ: Mda (Pauză)

(Pentru sine) Cum să bag ploaia la ocnă?... Cine dracu-a mai auzit?... (O străfulgerare) Aaa, ba nu... ahaa... fac o gaură într-o galerie prin care să intre ploaia... O idee extraordilingură!

PAMPOLINN: Înţeleşit-o? Executaşit-o?

CONSULICĂ: Către Hamlet al II-lea) Cum te cheamă, Pişăn-jos?

HAMLET AL II-LEA: Pe mine mă cheamă Piulă P. Piulă.

ACTORUL PAMPOLINN: Dar în distribuşie parcă scrie Hamlet al II- lea?

ACTORUL HAMLET AL II-LEA: N-are contează!

PAMPOLINN: Căpitane şi patrulă, puneţi mîinile pe piulă, tăiaţi-i capul, puneţi-i sare!

AGENŢII: (Din culise) Nu-mpărate că ne doare!

CONSULICĂ: Vîrcolare. Burculare. C'lare. Lare. Are. Re.

PAMPOLINN: (Către Hamlet al II-lea: Cobori în jos luceafăr blînd...

HAMLET AL II-LEA: ...lasă că cobor în sus.

PAMPOLINN:... Alunecînd pe-o rază.

HAMLET AL II-LEA: ... ce eşti nebun-umplut - cu - magiun, vrei să-mi rup mijlocăcarea?

PAMPOLINN: Curaj bărbate de barbă castiliană...

Du-te la oştire pentru ţară mori...

Şi-ţi va fi mormîntul încornorat de ciori...

CONSULICĂ: Dar ce-a făcut, prea mărită Mărie a ta?

PAMPOLINN: S-a pişat în sus! Tuuur... Tuuur... Tuuur... Tuuur-ruuu...

CONSULICĂ: Vai ce neascultare! (Către Pampolinn) Ascultă-l, pre-luminate întunericos!

PAMPOLINN: (Către Hamlet al II-lea) La ce materie, dromader acvatic, preferi să te-ascult, eu, cel mai modest emfatic din Palillula?

HAMLET AL II-LEA: ... îţi cer ascultare, mare senior pampolinnist...

PAMPOLINN: Hai cere...

HAMLET AL II-lea: ... iată ce ascultare îţi cer...

PAMPOLINN: Ia...

HAMLET AL II-LEA: (Vorbire fără intonaţie, fără pauze, monotonă, robotică)... a fost odată o capră cu trei iezi făcuţi cu creangă şi într-o zi scufiţa roşie plecă de acasă şi-i spune bunicuţe-i trei iezi cucuieţi uşa mamei descuieţi aaa nu e asta mă măicuţa zise contele şi mai luă o gură de vînt atunci vînătorul luă puşca şi o puse la ochi trase şi-i sări ochiul de sticlă şi-i sări ochiul pînă se lovi de o sticlă lupul văzînd aistă treabă se duse la un fierar să-şi mai ascută glasul şi atunci nina cassian refuză invitaţia refuzată de autorităţi de se rendre à l'étranger şi vînătoru făcu o masă mare din scîndură de brad proaspătă şi invită la masă pe lup să se îndestuleze şi numai ce auzi la uşă glasul mamei trei iezi cucuiezi uşa caprei descuieţi închise uşa şi ce-i fu dat să vadă în faţa ochilor?... nimic! pur şi simplu un drac de copil se suise în cireşul din faţa casei din urmă şi culegea să-şi umple sînul mai repede las c-o să te-nvăţ eu minte nănaşule zise capra şi mai luă o gură de fîn în vremea asta Nică supărat pe o pupăză care-l trezea nevoie mare cu noaptea-n cap îşi luă într-o zi şapca-n cap şi se duse la scorbură dar nu trecu mult şi lupul o înghiţi pe scufiţa roşie moş chiorpec ciubotariul şi piticii din poveste aleargă să salveze pe albă ca zăpada care făcea antireclamă merelor nu mîncaţi mere sar putea să vă rămînă în gît de aceea campania dalas where a fost ucis un preşedinte kennedy pierdu o mare sumă de $ chinezi în asia -de-vest-estică atunci făt frumos (către culegătorii de perle culegeţi frumos cu f mare S.F.) din lacrimă coborî din copac întro super daciaford de calibru 3 virgulă paişpe şi alergă să se bată cu zmeii paraleiii dar îi ieşi în cale viteazul decebal cu ostaşii săi tăie făt frumos capul de sus capul de jos eccetera ale zmeilor dar uită să le taie şi coada atîta io trebuit lupului care deschise uşa şi mîncă în grabă cei doi iezi cu pîine şi usturoi iar ca felul trei răbdări prăjite în ulei de amestec că de floare nu se găseşte ia de floare ia prăjite ia de floare ia prăjite aleargă pînă la alimentara din colţ rupse eticheta la o sticlă de ţuică americano-americană şi citi pe un afiş remaiem ciorapi femei de nailon sau naideloc pentru că nu există bordele şi atunci soarele şi onanismul întăreşte organismul faci la baba meandrele la ţigănci sau cotoronţi de aceea

gavrilescu cînd se scormoni prin buzunare să plătească biletul de tramvai vai constată că s-a scumpit de trei ori în numai cîteva ore cum e cu putinţă cum e cu putinţă exclamă prea măritul sultan aladin unde e aladin aici sînt împieliţate iar la un semn deschisăi calea şi sapropie agale un bătrîn a cărui coaie atîrnau vro cinci ocale tu eşti mircea dampărate iami căcatul de la spate eu laş lua măriata dar nu pot de gura ta de aici se observă modestia şi curajul domnitorului român care ar vrea să ia căcatul acestuia dar este împiedicat de turci cu o funie groasă dar abu hassan învăţase multe din astea şi întro zi veni la el chiar sultanul harun al rachid bună dimineaţa soare hai ku minen lumea mare unde este sora ta este în ogradă taie un om ce? taie un om lemne şi îl supraveghează uraaa uraaa trăiască gîştele coanei pipa Uraa trăiască pipa coanei pipa trăiască de trei ori: trăiască trăiască trăiască (gata acum poasă moară ca trăit de trei ori) se opinti făt frumos din lacrimă şi din toate putorile sale şil băgă pe zmeu în pămînt pînă la deget şiatunci greuceanu luă buzduganu din cui şil puse într-un diplomat cu mare diplomaţie dar veni rîndul şi lui prîslea care păzi cu străşnicie merele conform indicaţiilor preţioase şi politicii înţelepte a organizaţiei numai că între timp se puse o ploaie de ziceai doamne ce e aia? e ploaie ţi se răspundea plouă nu vezi? ça fait rien zise sophie mugnier specializată în dragoste cu furculiţa şi tontu porni în căutarea şi de alţi proşti şi găsi unu care băga soarele cu baniţa în casă.

şi uite aşa au luptat străbunii noştri eroic cu dare de mînă şi au ajuns cel mai popor dintre toate popoarele ei şau dat viaţa şi cămaşa de pe ei ca noi astăzi să trăim bine şi să *navem* de toate.

mihai mihai
călare pe şapte cai

PAMPOLINN: Ce tot bălmăjeşti acolo? nătăfleţ-fără-baston-în- buzunar.

HAMLET AL II-LEA: m-aţi neînţeles cumva scumpe tyran?

PAMPOLINN: Amanu pricepu da nu-nţelegu...

CONSULICĂ: (Lui Hamlet al II-lea) Ai avut nepreţuita cinste de a fi neînţeles de nepreţuitul nostru Pampolinn cel preţuit.

PAMPOLINN: Şi în final cum s-a înecat Albă ca Zăpada?

CONSULICĂ: Cu grijă...

PAMPOLINN: De ce oare?

CONSULICĂ: De-aia.

HAMLET AL II-LEA:... de brad şi de fag...

CONSULICĂ: Ba de mîner...

PAMPOLINN: (Lui Hamlet al II-lea) Mai repetă o dată basmul începînd cu mijlocul sfîrşitului şi urmînd cu praşila de toamnă şi semănatul orzului.

HAMLET AL II-LEA: (Cîntînd pe două note doar)

foaie verde lobodă
baba-n cur se piaptănă...

PAMPOLINN: Senzaţional!

HAMLET AL II-LEA:

foaie verde laba gîştii
mor de foame tractoriştii

Hai să-l mai cînt o dată mai tare ca să vi se scoale o să se scoale din morţi ca Isus Cristos care a înviat din morţi iar eu am murit în vii (e vorba desigur de viile din drăgăşani pe care nu le-am văzut în viaţa mea) mi s-a sculat cîndva o idee tare ca piatra iute ca săgeata cîte cuie sînt pe masă atîţi galbeni saveţi pe masă cîte frunze în frunzar atîţi bani în călindar săpunat măturar ura uraa domneşte peste tot întro zi făt frumos la răpus pe zmeu cu paloşul la băgat în pămînt pînă la şolduri (aici fac o paranteză şi pe mine or să mă bage în pămînt mizeriile intelectuale cemi dau) apoi la băgat şi mai adînc pînă la genunchi apoi la băgat de tot pînă la glezna în pămînt că îl băga cu capul în jos şi cu picioarelen sus şi ia retezat tălpile picioarelor ca să nimerească şi călcîiul lui ahile de fapt era călcîiul zmeului sau cumva zmeul îi furase lui ahile călcîiul?

Dumne-zeul ştie cert e că troia a fost cam spartă de zmeu Adrian actor român de origine americană

dracu tună

dracu ţine post două zile pe săptăluna, una pe marte şi alta pe venus dracu pe venus auzi vorbă mai dobitocească nu ie! pe zeiţa venus veche decînd grecimea cu sînii goi nu iar fi ruşine ce exemplu de puritate dă ea tinerelor fete rămase unele bătrîne altele borţoase? oase colţuroase cine poate oase roade cine nu mănîncă carne arne dracula a cumpărat 732 de arne care au costat fiecare 732 de lei şi 15 tigri, cîte pantere fac 819 de arne?

PAMPOLINN: A, da, acum înţeleg eu de ce Hamlet al II-lea de Monaco 1 — a cununat pe In ginochio date!

E (9). ZIDUL

PAMPOLINN, DOCTORUL, NEBUNUL, AGENŢII.

[Un zid vopsit cu var alb, foarte înalt. Mucegai. Noroi. Un scaun negru.
De la fantastic extrem se va trece la un realism crud. De la mişcări mecanice compiuterizate ale personajelor, la mişcări necalculate, dezordonate. Multe gesturi făcute fără să-şi aibă rostul.
Nebunul va fi îmbrăcat simplu.]

PAMPOLINN: (Către Nebun) Ce vezi în faţa ochilor?

NEBUNUL: Un zid invizibil.

PAMPOLINN: Acesta este zidul care înconjoară Palillula. Nimeni nu pătrunde, şi nu evadează fără dezaprobarea mea.

NEBUNUL: De aceea avem traiul în netihnă, şi nimeni nu ne linişteşte apele tulburi, iar fanariotul stîrneşte furtună cînd vrea... Dar unde este colegul meu, Bulă?

PAMPOLINN: A fost trimis la specializare (Pauză) la Penitenciar...

NEBUNUL: Doamne fereastră şi-o juma de uşă spartă!!

PAMPOLINN: Zii, ce culoare are zidul?

NEBUNUL: Albă, binenţeles.

PAMPOLINN: Uită-te mai bine, chiorule! Nu vezi că e negru? (Pe zid, într-adevăr, începe să se întrezărească scris mic, undeva mai jos: SCRINUL NEGRU, dar de fapt el e alb).
Beleşte ochii boule, că dacă nu... beleşti sula!

NEBUNUL: (Beleşte ochii cu mîinile. Se zgîieşte. Îşi întoarce pleoapele pe dos. Timid:) Ochii mei văd alb, Seniorite.

PAMPOLINN: Ai orbul găinilor? cocoşate pintenate!

NEBUNUL: Văd bine, oftalmologule...

PAMPOLINN: (Făcînd semn cu mîna către culise) Sancţionaţi-l!

AGENTUL H_2S^2: (Din culise) Numaidecît. Îi iau caii de la bicicletă.

AGENTUL S^2H_2: (Din culise, cu accent de ţigan) Să trăiască bicicleta!

PAMPOLINN: Aţi suferit vreodată de vreo boală pisică... psihică?

NEBUNUL: Din păcate nu.

PAMPOLINN: Atunci o să te ducem la un doctor să te lecuiască... pentru totdeauna!

[Nebunul este împins cu forţa şi pus pe un scaun negru. Apare un doctor cu halat negru, chipiu negru, cu un satîr mare în mînă, care este de fapt tot Pampolinn deghizat în doctor- călău.]

DOCTORUL: Ia probează ochelarii ăştia! (Cititorii îşi vor închipui cum Doctorul îi întinde Nebun-ului o pereche de ochelari) Cum vezi cu ei?
NEBUNUL: Nu văd deloc.
DOCTORUL: E un început bun. Dar trebuie să-i aducem cîteva îmbunătăţiri ca să vezi cum vrem noi. Hai să-ncercăm cu alte metode. (Schimbă lentilele convexe cu unele concave) Cum vezi?
NEBUNUL: Văd totul în roz! Hainele sînt roz. Viaţa o văd în roz. Albastrul e roz. verdele e roz.
DOCTORUL: Foarte bine! Acum ştiu unde e buba!
(Frecîndu-şi palmele)
NEBUNUL: Buba?... Credeţi că e nevoie de operaţie la ochi?
DOCTORUL: Nu la ochi, la creier... Înghite dumneata hapul ăsta!
NEBUNUL: (Cioflăind ca un lup, cu gura largă) Hap! Hap! Hap!
DOCTORUL: Cum îţi mai e?
NEBUNUL ŞI ORCHESTRA: Tot pe loc pe loc pe loc
Să răsară busuioc
DOCTORUL: Ştii să dansezi, să iei hora'nainte?
NEBUNUL: Nu.
DOCTORUL: Atunci va trebui să înveţi să joci cum îţi cîntăm noi!...
NEBUNUL: Vă mulţumesc. (Îşi dă jos ochelarii)
DOCTORUL: (Uitîndu-se cu aparatul în ochiul drept al pacientului) Ai vederea redusă la ochiul stîng... minus doi... miopie politică... (Schimbă şi se uită în ochiul stîng) Din păcate, la ochiul drept vederea ţi-e normală. Dar o s-o-ndreptăm noi!
NEBUNUL:(Pentru sine) Parcă-aş fi ciclop... cu doi ochi!
(Doctorului) Vă rămîn profund, profund îndatorat!
DOCTORUL: Deocamdată nu e prea grav, dar boala ar putea să avanseze dacă nu o tratezi... Şi-atunci e mai grav. Poţi orbi... din cauza altor doctrine...
Înghite te rog *doctorina* asta filozofică, producţia proprie... made în Palillula...
NEBUNUL: Medice, dar eu mă simt sănătos.
DOCTORUL: NU se poate. Dacă am zis că eşti bolnav, eşti bolnav! Că poţi să deranjezi pe cei din jur cu văzul dumneavoastră, ceilalţi să nu vadă esenţialul din cauza văzului tău.
Boala ta e contagioasă şi molipsitoare: dacă tu vezi rău, şi vecinul o să vadă la fel de bine ca tine, copilul tău se va naşte cu defect mărit la ochi...
NEBUNUL: Şi ce e de făcut?

DOCTORUL: Va trebui să porți zilnic acești *ochelari-de-cal*. (Îi întinde o pereche fumurie de ochelari cu lentile concave, exagerat de mari, care îi vor acoperi fața în întregime.)
NEBUNUL: Şi noaptea cum procedez?
DOCTORUL: Dormi cu ei în nas.
NEBUNUL: Păi nici visele nu mi le lăsați libere?
DOCTORUL: De mîine s-a interzis visatul în Palillula...
Visele sînt droguri ... și cei care visează toxicomani...
Aceștia sînt un pericol social, de aceea prin Decret de stat - supus Pampolinn a hotărît să se viseze cu porția. Fiecare avînd nevoie doar de un miligram de vise...
NEBUNUL: La forța d-voastră... de convingere!... (Arată spre satîr) Şi fiu-meu care ar vrea să se nască în curînd?
DOCTORUL:Îți dau un sfat... popular...: decît s-ajungă ca tine, mai bine să-l naști direct cu ochelari de cal!
NEBUNUL:Şi nevastă-mea?
DOCTORUL: Ochelari de iapă.
NEBUNUL: (Arătînd la ochelari) Pot să-i port și pe ploaie?
DOCTORUL: Da sigur. Sînt ochelari - umbrelă...
NEBUNUL: Şi dacă mi se udă șapca?...
DOCTORUL: ... Îți protejează retina de impurități străine... posturi clandestine...
NEBUNUL: Eu postesc marțea, vinerea și seara (Își pune ochelarii de cal pe nas. Arată caraghios.)
Acum protestez...
[Cînd nu poartă ochelarii de cal pe nas Nebunul redevine el însuși: opozant al regimului. La unele critici mai dure pe care le va aduce lui Pampolinn (pînă la sfîrșitul piesei) ceilalți îi vor atrage atenția să-și pună ochelarii. Replicile acestea vor fi improvizate de actori la momentele pe care le consideră ei de cuviință]
DOCTORUL: Bravo! Nici nu ți-ai pus bine ochelarii în ochi și-ai și devenit mai deștept!
NEBUNUL: Dar acum văd totul în negru. Iarba e neagră...
DOCTORUL: Excellent! (Intră în culise și se schimbă în rolul lui Pampolinn)
NEBUNUL: (Vorbind de unul singur, nesesizînd absența doctorului)... Sufletul Nebunului îl văd prin corp... e negru... Visele copiilor sînt negre. Vai, ce minunat e totul! Albul e negru... ZIDUL E NEGRU...
PAMPOLINN: (Care tocmai apare) Bravo mă băiatule!
Aşa mi te vreau: patrihoț. Toți s-avem aceeași viziune. Zidul e desigur negru, chiar dacă e alb.

(Către Doctor, care se află în culise) Ah, medicii!... Domnu De Medicii, metoda dumitale dă rezultate dintre cele mai negre!
(Către Nebun, bucuros) Te felicit! Vino să-ţi strîng mîna! (Nebunul se-apropie. Pampolinn îi ia mîna şi o strînge între clanţă şi tocul uşii. Nebunul scoate sunete de extaziere).
NEBUNUL: (Purtînd încă ochelari) Vă sînt recunoscător, mare Senior!

F (10). SCROAFA SAU COMERŢUL PAMPOLINNIAN
A5, A4, A3, A2, A1, PAMPOLINN.

[Decorul: fără! (= nici un obiect pe scenă). În felul acesta personajele sînt eliberate de povara lucrurilor, care apasă asupra atmosferei... Le rămîn doar problemele de spirit!
S-a trecut astfel de la un decor încărcat, la unul vid.
Cinci personaje îmbrăcate la fel, machiate identic, aşezate identic A1, A2, A3, A4, A5 în şir indian, în ordinea înălţimii — scara măgarului, cum se zice în limbajul copiilor — cam la jumătate de metru unul de altul, cu faţa spre public, în aşa fel încît să fie vizibili toţi cinci. Ei vor forma un fel de telefon fără fir în care datele care intră în sistem se denaturează pe măsură ce sînt transmise de la individ la individ, putînd ajunge în final să fie înţeles un mesaj contra celui început.
Cei cinci vor vorbi fără a se clinti din loc şi fără a gesticula — ca nişte manechini. Se vor apleca doar puţin fiecare la urechea celuilalt — atunci cînd le vine rîndul.
În final Pampolinn se va duce el singur cu urechea la A1, apoi se va aşeza în faţa lor pentru a completa şirul.
Va trebui să dea senzaţia unei scene mecanice, cu personaje robotizate, care au însă mecanismele defecte.]
A5: (Către A4, la ureche) A fătat scroafa. N-a făcut decît un purcel — deşi a fost avertizată că va fi aspru criticată în şedinţă... că va fi retrogradată cu o treaptă de salarizare... fără să se sinchisească cîtuşi de puţin de indicaţiile deosebite date de guvernatori... i s-au creat toate condiţiile de viaţă în robie, şi a dracu scroafă s-a încăpăţînat şi n-a făcut decît un purcel — şi ăla pirpiriu şi rahitic, că a doua zi a murit.
A4: (Către A3, la ureche) A fătat scroafa. N-a făcut decît zece purcei — deşi fusese avertizată că va fi criticată de organizaţia noastră... că procentul indicat a scăzut şi-a descăzut vertiginos... că

n-a respectat prevederile de creştere a productivităţii muncii deşi i s-au creat condiţii minunate de sclavie.

A3: (Către A2, la ureche) A fătat purceaua. A făcut cinzeci de purcei. I s-a atras atenţia că ar fi putut face mai mulţi, pentru ca nu care cumva în şedinţă să se scoale vreun porc necastrat şi s-o belească... (înghite în sec) pur şi simplu cu injuriile. Statutul ocroteşte familia, şi vrea ca ea să fie cît mai numeroasă deoarece este nevoie de animale de povară.

A2: (Către A1, la ureche) A fătat scroafa. A făcut şaptezeci şi cinci de purcei şi jumătate... A fost lăudată şi ovaţionată de întregul grajd. A luat cuvîntul un dihor de la Centru şi un grangure din Capitală. Un vier şi-a oferit serviciile sale pentru anul viitor. La care doamna scroafă a mulţumit din copită şi s-a angajat să depăşească producţia netă brută cu 0,2% valută forte.

A1: (Către Pampolinn, la ureche) Prea mult Mărite Senior, a fătat scroafa. A făcut 100 de purcei, toţi şăgalnici şi berbanţi. Pentru acest măreţ obiectiv realizat, Domnul A2 (citeşte a doi) — care mi-a raportat prompt şi exact — a fost decorat cu "Ordinul Fiara de Fier". Indicaţiile dumneavoastră preţioase au fost strict respectate, planul depăşit cu -11%, şi perspectiva înnoitoare pentru înflorirea ţării noastre îndrăgite, Palillula, ca băiegarul în grajd...

PAMPOLINN: Seniorii mei, A1, A2, A3, A4, A5, pentru rezultatele deosebite obţinute în muncă şi purtare, merit aşadar o decoraţiune. Mă voi premia cu Menţiunea de Doctor Honoris Causa, din lipsă de probe, şi Premiul special al juriului — juriu pe care îl şi conduc, şi din care fac parte numai eu —. (Îşi ia o mare insignă cît pumnul şi palma, care (Agăţînd-o de piept) îi rupe veşmintele. Insigna atîrnă ca un pietroi din cauza greutăţii.)

Vă rog să mă felicitaţi, nesimţiţilor!

A1-5: (Care rămăseseră cu gura căscată) Să vă felicităm!

PAMPOLINN: Şi-acum, datorită acestui succes de răsunet mondial, vom împărţi roadele muncii noastre: Daţi 1% la export iar restul... pentru popor!

[A1, A2, A3, A4, A5 aplaudă cu mîinile deasupra capului, în acelaşi ritm, mecanic.]

PAMPOLINN: Avem un popor îndestulat... de bunăstare materială şi spirituală... care avansează înainte... (În acest moment toţi şase s-au prins ca la un semn cu mîinile de mijlocul celui dinainte formînd un tren care merge de-a-ndăratele.

PAMPOLINN: ... care avansează în urmă...

A1-5: (Ceva între imitat de tren şi huiduit pe stadion) Uuu! Huu! Hoo!Uuu!

PAMPOLINN:... care merge cu spatele în faţă...

A1-5: (Acelaşi joc) Uuu! Huu! Hoo! Uuu!

(Replici simultane)

[După cîteva rotiri intră într-un tunel unde cad grămadă unul peste altul, cu Pampolinn deasupra. Se aud prăbuşiri, zgomote, iar peste toate: un rîs isteric, al lui Pampolinn... amintind de rîsul lui Giovanni.]

G (11). ŞCOALA PAMPOLINNIANA

ÎNVĂŢĂTOAREA, IŢIC, IŢICA, STRUL, STRULA, MORITZ, RECLAMANGIUL, 123, 475, PAMPOLINN, PAMPOLINNA, NEBUNUL.

[Teatru în miniatură. Toate personajele de pînă acum vor fi aşezate cu spatele la public, pe scaune, într-o sală de spectacole, privind desfăşurarea unei mici piese de teatru "Şcoala Pampolinniană". Pe toată durata piesei celei mici aceste personaje vor mînca seminţe, vor foi celofane sau se vor muta de pe un scaun pe altul. Vor rîde, vor aplauda după replici mai acide.
Din cînd în cînd vor şopti cîte ceva la urechea vecinului.
Unii vor intra după începerea Piesei, alţii vor pleca înainte de final. Vor fi chiar momente cînd sala cea mică va fi goală, dar Piesa va rula în continuare ca şi cînd ea ar fi plină. Actorii din piesa cea mică făcînd gesturi semnificative către publicul inexistent. Este de fapt un teatru în teatru.
Noua scenă a Teatrului cel Mic va fi mai înaltă decît scena iniţială cu peste 1m, pentru ca piesa lor să poată fi vizionată şi de publicul real. La început, cortina cea mică va fi lăsată, apoi se va ridica. Piesa cea mică va reprezenta o sală de clasă dintr-o şcoală: decor pampolinnian, bănci pampolinniene, învăţătoare pampolinniană, elevi pampolinnieni. Fiecare elev are un tricou pe care scrie: în faţă numele său, pe spate <Fallilula>. Peste tot tablouri cu Pampolinn, Pampolinna, citate banale, caraghioase, tîmpite, ale lor.
La ridicarea micii cortini va fi scris pe tablă:

ŞCOALA PAMPOLINNIANĂ
— PIESĂ ISTORICĂ — premieră universală-

Distribuţia
ÎNVĂŢĂTOAREA ....(Numele actriţei)
IŢIC ....(Numele actorului)
IŢICA ....(Numele actriţei)
ŞTRUL ....(Numele actorului)
ŞTRULA ....(Numele actriţei)
MORITZ ....(Numele actorului)

încît să poată fi citit de publicul real.

Clasa e goală. Năvălesc elevii (Ştrul, Ştrula, Moritz) şi se aşează aiurea: în bănci, sub bănci, pe bănci.

Unii ţin picioarele pe pupitru. Altul aprinde o ţigară sub o inscripţie pe care scrie <Fumatul oprit!>

ŞTRUL: (Pîndind pe gaura cheii) Şase, bă! vine!

[Intră Învăţătoarea cu catalogul sub braţ, fusta mini.]

ÎNVĂŢĂTOAREA: Bună dimineaţa! (Îşi mişcă provocator fesele în timp ce băieţii fluieră a pagubă, fetele zîmbesc.

[Toţi murmură ceva.]

BĂIEŢII: (Între ei, aluziv) Buuunăăă!... E bună!

ŞTRUL: (Către Învăţătoare) Sărumînuţele noastre! (Apucă mîna Învăţătoarei, se apleacă să o pupe, dar suceşte puţin amîndouă mîinile şi astfel îşi sărută tot mîna sa (!))

STRULA: Felicitălpile mele!

MORITZ: (Către Învăţătoare, cu gesturi) O, frumoasă eşti azi de dimineaţă... patria mea! ... Ce ţi-aş face eu...

STRULA: (Către Moritz) Spermatadegeaba!

ÎNVĂŢĂTOAREA: (Ajunsă între timp la catedră şi aşezată) Dar ceilalţi unde sînt?

ŞTRUL: Pe-afară!

MORITZ: (Ridicîndu-se în picioare şi plecînd din casă) Mă duc eu să-i introbag în clasă!

ÎNVĂŢĂTOAREA: Iţic, şterge tabla!

IŢIC: dar nu este scris nimic pe tablă (Într-adevăr nu este)

ÎNVĂŢĂTOAREA: Chiar dacă. Şterge ceea ce nu este scris. (Iţic şterge tabla)

(Către Iţic) Excepţional! (Iţic trece încurcat la loc.)

(Către ceilalţi) Ca de fiecare dată, vom începe cursurile cu Ora de dezinformare politică. (Citeşte un referat de peste o sută de pagini, schimbînd mereu foile.)

Astăzi Seniorul Pampolinn a efectuat o vizită în camera vecină unde Seniora Pampolinna i-a dat onorul şi apoi papucii. Marele Senior Pampolinn s-a înfăţişat în... (Se bîlbîie) pizdamale şi după aceea s-a dus la baie să facă ceva... (Ştrula zîmbeşte. Iţic sforăie. Moritz fluieră.)

MORITZ: (Către Învăţătoare) Vă rog să mă scuzaţi. Eu am uitat să rîd...

ÎNVĂŢĂTOAREA: Nu scuz pe nimeni... (Continuînd) dar a venit foarte obosit de treaba făcută, după care a băut un pahar de lapte de cuc...

ŞTRUL: (Către Învăţătoare) Îmi permiteţi şi mie să rîd cu fundu'?

[Piesa cea mică va fi brusc întreruptă de reclame. Astfel cele şase <personaje> încremenesc ca o pictură într-un tablou, ca nişte stane de piatră în poziţii cît mai incomode (O mînă ridicată, un picior îndoit, sau capul aplecat etc) pe toată durata prezentării reclamelor. Apoi piesa cea mică va continua ca şi cînd nimic nu s-ar fi întîmplat! Cei şase nu aud şi nu văd nimic în acest timp. Apare un actor (îmbrăcat ca un bufon) care va prezenta mereu reclamele (RECLAMAGIUL) pe un carton, traversînd scena.

Simultan va şi pronunţa textul.

Prima reclamă:

Votaţi-i pe Pampolinn şi Pampolinna, părinţii tuturor copiilor din Palillula!

ÎNVĂŢĂTOAREA: Nărodule, îmi deranjezi ora?!... (Continuînd lectura) Avînd în vedere importanţa magistrală a acestor evenimente...

IŢICA:... pulitico-ideologice...

ÎNVĂŢĂTOAREA:... va trebui să le acordăm...

ŞTRULA:... dezacordăm...

ÎNVĂŢĂTOAREA:... sentimentele noastre profunde.

IŢICA: (Zgîlţîindu-l pe Iţic) Deşteaptă-te voinice
Din somnul cel de moarte!

ŞTRULA: (Către Iţica) lasă-l fato! Că face economie de vedere.

IŢIC: (Trezindu-se şi căscînd) Care fu taina?

IŢICA: (Învăţătoarei) Senzaţional!

ŞTRUL: De importanţă istorică!

MORITZ: Nu-mi cred ochilor! Seniorul Pampolinn a reuşit să aibă o dimineaţă atît de încărcată în folosul ţării, al păcii, al bunăstării şi înţelegerii între naţiuni!
IŢIC: De ce sacrificiu a dat dovadă domnia sa domnul Pampolinn!
ÎNVĂŢĂTOAREA: Văd că v-aţi însuşit informaţiile în spiritul noilor orientări şcolare... (Continuarea nu se aude din cauza glasului lui 123 din piesa cea mare)
[Cei doi inşi, 123 şi 475, sînt îmbrăcaţi în civil.]
123: (Tare) Cine dracu a scris capodopera asta nasoală, plicticoasă şi tembelă... Ar trebui să ne plătească el ca să venim la o astfel de premieră!...
PAMPOLINNA: (Tare) Premiera asta are loc pentru a doua oară!
475: (Tare)... Vreun imbecil, un pierde-vară.
PAMPOLINN: În Palilula cultura are libertatea de a executa întocmai hotărîrili organizaţiei, de a reflecta realizările sale majore. (Întorcîndu-se către 123 şi 475) Dar voi parcă eraţi la închisoare?!...
123&475: Ne-a salvat Smarandache!!!
ÎNVĂŢĂTOAREA: Să vă anunţ ultima schimbare: Învăţămîntul nostru s-a dat de Ministerul Cultelor...
[Toţi rămîn perplexi.]
IŢIC:... Nici Dumnezeu nu mai ştie ce e cu el!...
ÎNVĂŢĂTOAREA: Înainte de a trece la lecţii, Ştrul va depune Jurămîntul de primire în Liga de Păsări a ţării: vulturi, şoimi, uli, şi bufniţe de noapte.
Ştrul, care este jucat de un actor tînăr, va fi costumat ca un bebeluş, dîndu-i astfel un aspect ridicol: va purta tichie pe cap, barbişon, fundiţă la gît, pantalonaşi scurţi, fustiţă, ciorăpei trei sferturi cu găurele, săndăluţe. Cînd tace are barbişon, cînd vorbeşte are funtiţă.
ŞTRUL: (Aşezat pe oliţa de noapte) Jurămînt pe scuteceşte:

Jur cu mîna pe funtiţă
Şi cu fundu pe oliţă
Ca să fac un caca mare
Pentru clasa muncitoare.
Jur cu mîna pe buric
Să trăiesc numai în frig
Să cresc mare şi voinic
Fără să mănînc nimic.

[Colegii săi aplaudă.]
IŢIC: Ei sînt şoimii (Arată spre Ştrul), iar noi şoimănaşii patriei!...
ÎNVĂŢĂTOAREA: Ştrule, tu ce te faci cînd vei fi mare?

ŞTRULA: Eu mă fac actriţă.
IŢIC: (Către băieţi) Poate actriţ-a... pulii!
MORITZ: (Către băieţi) Îşi arată chiloţii pe scenă!
ÎNVĂŢĂTOAREA: Dar tu, Iţica?
IŢICA: Eu nici nu ştiu ce să mă fac de atît amar...
IŢIC: Eu mă fac că n-aud nimic...
MORITZ: Eu mă fac că ninge...
ÎNVĂŢĂTOAREA: Ce aţi avut pentru astăzi de învăţat la zoologie, Iţica?
IŢICA: Noi pentru astăzi la zoologie am avut de învăţat Insectele.
ÎNVĂŢĂTOAREA: Ce ştii tu despre insecte?
IŢICA: Insectele au mare trecere la Seniorul Pampolinn, care este un pasionat colecţionar de insecte şi insecticide.
El are o sumedenie de gărgăuni... mai ales la cap!
ÎNVĂŢĂTOAREA: Dar la anatomie ce aţi avut de studiat Ştrula?
[Un elev va scrie pe tablă: <Boala Pampolinnei>, <Osul lui Pampolinn> iar la terminarea orei de anatomie un altul le va şterge].
ŞTRULA: (Uitîndu-se pe furiş în carte) Noi... Noi am avut.
ŞTRUL: (Către Ştrula) Fă, nu numai noi... şi alţii!
ŞTRULA: ... Noi de studiat la anatomie... dinţii Seniorului Pampolinn: alcătuire, formare, calcare...
ÎNVĂŢĂTOAREA:Cîţi canini şi cîţi incisivi are Seniorul Pampolinn? Iţic.
IŢIC: Nu ştiu domniţă că nu i-am numărat.
ÎNVĂŢĂTOAREA: (Ironic) Foarte bine, boule... îţi pun un patru în catalog. (Scrie)
ŞTRUL: (Către Iţic) Să-l porţi sănătos!
IŢIC: De ce să studiez cînd văd că inculţii conduc? Dacă n-o să învăţ nimic şi-o să rămîn repetent sau cel puţin corigent, am şanse să ajung şi eu vreun director, un inspector...
De ce să muncesc? cînd văd că ăi care nu muncesc cîştigă bani mai mulţi!...
ÎNVĂŢĂTOAREA: Dar la geografie, Iţica?
[Un elev va scrie pe tablă: <Peştera "Pampolinna de Jos"> iar la terminarea orei de geografie va şterge.]
IŢICA: Pe mine m-aţi mai ascultat o dată, tovarăşa, eu am notă.
ÎNVĂŢĂTOAREA: Să-l vedem atunci pe Ştrul!
ŞTRUL: Da domniţă, ia uitaţi-mă, sînt întreg!
IŢIC: (Către Ştrul) Întreg la minte, mă netotule, trebuie să fii!
ŞTRUL: Iţic, du-te-n pizda mă-ti!

ÎNVĂŢĂTOAREA: Vai, da se poate?? ... Ştrul, retrage-ţi cuvintele!
ŞTRUL: Iţic, ieşi din pizda mă-ti!...
ÎNVĂŢĂTOAREA:... Cine ştie?
ELEVII: Nimeni, tovarăşa.
ÎNVĂŢĂTOAREA: De ce?
ELEVII: NU ne interesează.
ÎNVĂŢĂTOAREA: Dacă venea o inspecţie acum... ne belea!
FETELE: Ne belesa sula!
ÎNVĂŢĂTOAREA: Noi pentru astăzi la geografie am avut despre Palilula, locul de naştere al Seniorului Pampolinn: economia ţării, cultura...
ELEVII: Bun răspuns.
ÎNVĂŢĂTOAREA: De ce n-aţi învăţat, Moritz?
MORITZ: Fiindcă economia e ca şi inexistentă, iar cultura s-a pălit... Deci n-avem ce învăţa!
[A doua reclamă. RECLAMANGIUL:

Elevi, stringeţi fiare vechi!.]

ÎNVĂŢĂTOAREA: Cum să nu! La loc de cinste din partea Seniorului Pampolinn se bucură azi cultura de soia, numită pe latineşte soia-cultură -...
IŢIC: S-o ia mama dracu de cultură!
ÎNVĂŢĂTOAREA: ... cultura de leuştean, numită leuştean - cultură, apoi piru-cultură, in-cultură...
STRULA: Da, Seniorul Pampolinn acordă un rol primordial inculturii...
MORITZ: Asta o ştie orice prost
IŢIC: Numai el n-o ştie! (Arată spre un tablou).
ÎNVĂŢĂTOAREA: (Lui Iţic) Stai în picioare!
IŢIC: Numaidecît. (Se-aşează jos, pe podea.)
A treia reclamă. RECLAMANGIUL:

Culegeţi plante medicinale
pentru Şcoala Pampolinniană!.]

ÎNVĂŢĂTOAREA: În ţara noastră se pune un accent tot mai mare pe dezvoltarea economici ţării: cît mai multă economie de cărbuni, de gaze naturale, economie de electricitate... ba chiar de viaţă...
IŢICA: După o anumită vîrstă persoanele inapte de muncă trăiesc pe spinarea celorlalte.
ŞTRULA: Condiţia ca să ieşi la pensie este să ai

40 de ani vechime
40 de kile
şi chemare de la ... bunici.

ÎNVĂŢĂTOAREA: Văd că v-aţi însuşit întocmai legile date de guvernul nostru înţelept...
(Continuînd) Deci avem o economie avansată. Sîntem ţara cu cea mai dezvoltată economie de pe globul ceresc.
[Toţi aplaudă.] Dar sînt sigură că e loc şi pentru şi mai multă economie... de viaţă!
IŢICA: aşa mai da!
ÎNVĂŢĂTOAREA: Tot la geografie: în ce ţară numită Mexic se află oraşul Mexico?
ŞTRULA: În Congo.
IŢICA: Corect răspuns.
ÎNVĂŢĂTOAREA: Ştiţi voi cum se rezolvă un exerciţiu de aritmetică?
[Apar pe tablă tot felul de formule precum:
<Pampolinn +1 = 2 Pampolinni>
<$Pampolinn^2$>

<$\frac{Pampolinn}{Pampolinna}=Pampolinnel$ >

<Pampolinn + Pampolinna = Palillula>
pe care le poate scrie unul dintre elevi, iar la sfîrşitul orei le va şterge.]
MORITZ: Ne apucăm de membrul stîng, desfacerea parantezelor, introducem întregul în fracţie şi scoatem numitorul comun.
ÎNVĂŢĂTOAREA: Dar 1 + 1 = ?
[Moritz saltă un deget, pentru a răspunde, vrînd să se ridice în picioare. Învăţătoarea îi face semn să rămînă jos.]
ÎNVĂŢĂTOAREA: (Lui Moritz) Răspunde din fund, dar pe gură!
MORITZ: Doi.
ÎNVĂŢĂTOAREA: Fenomenal răspuns!... dar aflaţi că fac atîta tot din grija Seniorului Pampolinn... ca şi în exerciţiul pe care vi-l lindic...
IŢIC: Eram singur!
ÎNVĂŢĂTOAREA: Să aflăm volumul unei piramide. Ce face dacă piramida este neregulată?
IŢIC: O regulăm!...
MORITZ: Cu ce?... Nouă ne-au ruginit instrumentele din cauza nefolosinţei...
ŞTRULA: ...Iar nouă ne-au sfoiegit!...
ŞTRUL: Lăsaţi-ne domniţă, că sîntem sătui de matematică... pînă-n gît!
MORITZ: Păi tocmai asta e, că matematica de la gît în sus începe!

ÎNVĂŢĂTOAREA: (Descifrînd dintr-un manual pe care scrie:

<Şcoala Pampolinniană>
Ministerul Învăţămîntului şi-al Cultelor
din Republica Palillula
ARITMETICA

Manual pentru elevii pampolinnieni)

Problemă propusă: Un plop face două pere
Şi-o răchită micşunele.
Un vînător trage cu puşca
Aer în piept.
Cîte cărţi au mai rămas
În Biblioteca din Palillula?

ŞTRULA: (Privind în Manual) Răspuns:
Ali baba şi cei patruzeci de hoţi
Pupa-i-ar în cur pe toţi!

ÎNVĂŢĂTOAREA: În locul orei de fizică vom face educaţie fizică, fiindcă mă simt cam obosită...

IŢIC: (Cu înţeles obscen) Cine v-a obosit?

ÎNVĂŢĂTOAREA: ... Veţi avea un concurs de alergare. Va învinge cel care iese ultimul...

ELEVII: (Izbucnind) Hăăă! Uraaa!

ÎNVĂŢĂTOAREA: Şi un campionat de şah. Care va primi mat va cîştiga partida!

ELEVII: (Izbucnind) Hăăă! Uraaa!

ÎNVĂŢĂTOAREA: La chimie am să vă pun o singură întrebare. [Un elev va scrie pe tablă: Acid picioric de Palillula, <C_1O_2Pam-polinn$_3$H>, iar la terminarea orei de chimie va şterge.]

ÎNVĂŢĂTOAREA:Ştiţi voi cumva ce face apa la 100 de grade?

IŢIC: La o sută nu ştim, dar la 90 de grade face un unghi drept.

ÎNVĂŢĂTOAREA: Din ce cauză?

IŢIC: Fiindcă aşa a dat directive Seniorul Pampolinn.

IŢICA: Apa fierbe de mînie...

ÎNVĂŢĂTOAREA: Ora de limbă păsărească. Cine spune o poezie?

ŞTRUL: Eu ştiu versuri din lirica canadiană.

ÎNVĂŢĂTOAREA: Ia s-auzim!

ŞTRUL: (Ca un şcolar timid)
Poa să ningă
Poa să plouă
Mi-am luat canadiană nouă.

MORITZ: Eu sînt culegător de folclor — nou

ÎNVĂŢĂTOAREA: Frumos. Recită-ne ce ai cules de la străbunii noştri înţelepţi şi viteji.
MORITZ: Zicători şi Vorbitori.
ÎNVĂŢĂTOAREA: (Celorlalţi) Să sesizaţi, vă implor, curăţenia morală şi corporală, castitatea strămoşilor noştri.
MORITZ:... Că cînd aud că cîntă corul
Mă fac că cat în buzunar
Că cam aşa cînta poporul
Că care din noi
Că care din voi
Caca pe care?...
[Învăţătoarea scrie pe tablă: <Ora de GHICITORI.>]
ÎNVĂŢĂTOAREA: Prima ghicitoare:
Se poate face dragoste cu o fereastră deschisă?
IŢIC: Da, însă este mai preferabil cu o femeie!
ÎNVĂŢĂTOAREA: A doua ghicitoare:
Ce diferenţă este între un crocodil şi un crocodil?
ŞTRUL: Un crocodil e mai mult lung decît verde!
ÎNVĂŢĂTOAREA: A treia ghicitoare:
Ce diferenţă este între o găină?
ŞTRULA: Găina are picioarele la fel de paralele, mai ales stîngul!!
ÎNVĂŢĂTOAREA: A patra ghicitoare:
Care este culmea înotului?
IŢICA: Să înoţi cu o mînă, iar cu cealaltă să dai din picioare!
ÎNVĂŢĂTOAREA: Şi-acum, la încheierea zilei, după ce aţi dobîndit o serie de noi cunoştinţe pregătindu-vă astfel pentru muncă şi pentru viaţă, urmează lecţia de istorie.
Istoria este cel mai important obiect de învăţămînt...
IŢIC: Da madam. Istoria este curva politicii.
ÎNVĂŢĂTOAREA:... Cînd a avut loc Revoluţia de la 1848?
ŞTRUL: Revoluţia de la 1848 a avut loc în anul 2048... odată cu venirea la putere a Seniorului Pampolinn.
ÎNVĂŢĂTOAREA: Bine... Cîţi ani a ţinut Războiul de 30 ani, Moritz?
MORITZ: Războiul de 30 de ani a ţinut 6 luni... în urma unei păci ameninţătoare iniţiată de Pampolinn.
ŞTRULA: Ba permite-mi să te contrazic. Acest Război a ţinut 6m, pînă ce întreaga pînză a fost ţesută pentru covor...
ÎNVĂŢĂTOAREA: Şi rezultatul tău este bun.
MORITZ: Cu ce nu ştim noi, cu ce ne mai derutează Ştrula...

[Învăţătoarea se ridică de la catedră şi scrie pe tablă <Pacea războiului din Paţagonia, ţara prietenă>. În vreme ce scrie, ridicînd mîna i se ridică fusta. Fetele zîmbesc. Băieţii o provoacă mai mult, din cînd în cînd îi mai trag cîte-un Of!.]

MORITZ: Mai sus tovarăşa, nu se vede bine! (Se apleacă şi priveşte cu binoclu!)

[Învăţătoarea se ridică mai sus.]

IŢIC: Şi mai sus ca să se vadă tot! (Se apleacă şi el pentru a privi.)

[Fusta Învăţătoarei se ridică pînă la fund.]

ŞTRUL: Gata, văd America!

ŞTRULA: (Ironic) Dar aici e vorba de Paţagonia! (Arată spre fundul Învăţătoarei)

[Învăţătoarea revine la catedră. Pînă la terminarea orei de istorie un elev va şterge tabla.].

ÎNVĂŢĂTOAREA: Altă întrebare: Cine a fost rege al Angliei pe vremea cînd domnea Richard al III-lea de Shakespeare?

IŢIC: Pampolinn.

ÎNVĂŢĂTOAREA: Dar în primul război universal, ce popoare s-au bătut?

ŞTRUL: (Ridică ambele mîini. Învăţătoarea îi face semn din cap.) S-au bătut nemţii cu germanii.

ÎNVĂŢĂTOAREA: Da... Cu cine s-au luptat ruşii în războiul ruso-japonez?

MORITZ: Cu mongolii.

ÎNVĂŢĂTOAREA: Corect. Şi cine a învins?

IŢICA: Au învins japonezii în anul 1905.

ÎNVĂŢĂTOAREA: Nu-i adevărat. De ce nu ţi-ai însuşit cum trebuie lecţia, în spiritul noii lumini aruncate asupra istoriei?

IŢICA: Am lipsit data trecută.

ÎNVĂŢĂTOAREA: Dar acum cred că sînt prezenţi toţi absenţii...

MORITZ: Lipsesc doar eu.

IŢIC: Din avion nu se observă.

ÎNVĂŢĂTOAREA: Atunci vă mai repet o dată răspunsul!
În războiul ruso-japonez din anul 1904 am învins noi, palillulienii... după lupte seculare care au durat cîţiva ani...

ŞTRULA: Păi data trecută parcă ziceaţi că ruşii?

ÎNVĂŢĂTOAREA: De-atunci pînă acuma s-a mai schimbat cîte ceva în istoria veche, şi astfel japonezii au avut timp să-şi refacă forţele şi să învingă. Deci *noi* am cîştigat bătălia...

Dar în lume nimic nu se pierde, nimic nu se cîştigă, ci totul se transformă. Prin urmare evenimentul istoric, antic vechi şi de demult, deja consumat, este în continuă transformare şi interpretare - aşa cum o cer interesele conducerii!

ŞTRUL: Domniţă, eu nu pricepu, sînt cam tare de capu...

IŢIC: (Către Ştrul) Dă-l la reparat!... sau schimbă-l!

ÎNVĂŢĂTOAREA: Prost mai eşti, Moritz!

MORITZ: (Surprins) Eu?

STRUL: (Către Învăţătoare) Vă rod să-scuzaţi!

ŞTRULA: (Rîzînd) Ce complimente pe tine, Moritz!

MORITZ: (Către Ştrula) Ce rînjeşti fă, ca o greblă radiată...

ÎNVĂŢĂTOAREA: (Către Moritz) Nici nu e nevoie să te oboseşti.

Este unii care înţelege
Este alţii care nu înţelege

(Către Iţic) Tu ai înţeles, Iţic?

IŢIC: Am înţeles!

ÎNVĂŢĂTOAREA: Ce-ai înţeles!

IŢIC: Că e foarte greu de înţeles.

ÎNVĂŢĂTOAREA: (Către Iţic) Biiineee, mă băiatule, vino să te pup! (îl pupă zgomotos pe frunte.) Să te duci acasă, şi să spui părinţilor că Învăţătoarea te-a trecut examenul şi te-a pupat în...cur! (Iţic pleacă ruşinat la loc.)

(Către ceilalţi) Cum toată clasa a înţeles perfect această cestiune arzătoare la ordinea zilei, să trecem mai departe... Unde a avut loc Tratatul de la Versailles?

ŞTRULA: În Palestina...

ÎNVĂŢĂTOAREA: De acord... Cum îl chema pe Napoleon Bonaparte?

IŢICA: Pampolinn Bonaparte.

ÎNVĂŢĂTOAREA: Neaşteptat de bun răspuns! Inventiv...

Dar cine a condus revolta lui Garibaldi?

ŞTRUL: Garibaldi!

IŢIC: Eşti inconştient? Nu ştii că Pampolinn a condus totul!

ÎNVĂŢĂTOAREA: Aşa este copii.

(Către Iţic) Dacă ştii şi tu, înseamnă că ştie toată clasa!

Noi trebuie să facem zilnic cultul personalităţii Seniorului Pampolinn.

IŢIC: Să facem cultul incultului!

ŞTRUL: Vă rog să mă scuzaţi că am fost bolnav... şi n-am învăţat. Am răcit la unul dintre capete şi tuşesc din toţi rinichii mei. Mă doare cerebelul drept din capul pieptului.

ÎNVĂŢĂTOAREA:(Lui Ştrul) Avem ceva de discutat între patru ochi.

CEILALŢI: Vorbiţi, că noi închidem ochii! (Aceştia pun mîinile la ochi ca să nu vadă.
ÎNVĂŢĂTOAREA: (Lui Ştrul) Ai certificat medical?
ŞTRUL: Bineînţeles. (Făcînd cu ochiul) Am adus un certificat — cu — dop...
ÎNVĂŢĂTOAREA: (Dînd din cap) Hm!... E valabil!
MORITZ: (Către Învăţătoare) Dar Pampolinn nici nu se născuse atunci.
IŢIC: Chiar dacă... el a dirijat încă din burtă de la mă-sa!
MORITZ: Păi nici mă-sa nu trăia pe-atunci!
ÎNVĂŢĂTOAREA: De unde ştii tu? Ai fost acolo, de faţă?
MORITZ: Nu.
ÎNVĂŢĂTOAREA: Şi-atunci? Vezi-ţi de treaba ta singur, pînă nu ne ocupăm noi de ea.
MORITZ: Voi ţine cont de ilogica istoriei.
(Privind la tablourile din jur) numele proştilor pe toate...tablourile!
[Între timp pe diferite tablouri elevii i-au desenat lui Pampolinn mustăţi, barbă, cioc, favoriţi...]
ÎNVĂŢĂTOAREA: La sfîrşitul de tot al zilei de astăzi vreau să-mi faceţi o paralelă între Şcoala Greacă de Filozofie şi Şcoala Pampolinniană de Filozofie.
[A patra reclamă. RECLAMANGIUL:]

Participaţi la colectarea de sticli goali
şi borcani, cea mai importantă activitate şcolară!

ŞTRULA: Dacă în trecut Şcoala Greacă de Filozofie era acoperită cu şiţă şi paie, era mică şi înghesuită, astăzi Şcoala Pampolinniană de Filozofie este spaţioasă şi înaltă, şi învaţă în ea copii de toate vîrstele şi nevîrstele. Şcoala Greacă De Filozofie n-avea electricitate, pe cînd Şcoala Pampolinniană de Filozofie are becuri şi dulii în fiecare clasă... Iar şcolarii noştri sînt deştepţi... se scoală singuri de jos!...
IŢIC: Ehee, ei ar fi băieţi deştepţi... dacă n-ar fi proşti!
ŞTRULA: La Şcoală facem de toate: muncă agricolă, ostăşie, dezinformare şi referate, şedinţe de toate felurile şi pe cît posibil la orele cele mai nepotrivite, creştem viermi — chiar şi de mătase —, colecţionăm sticli goali şi borcani, haini vechi, cotizaţii, totul...
IŢICA:... numai carte nu!
ÎNVĂŢĂTOAREA: La încheierea anului şcolar, elevii care rămîn repetenţi vor avea posibilitatea ca mai tîrziu să ocupe funcţii de

răspundere în conducerea Palillului, posturi — cheie... Deci copii, avem un învăţămînt modern, cu becuri şi neoane, dulii electrice, care face faţă şi pe spate celor mai exigente criterii de evaluare a nepriceperilor, noncunoştinţelor şi nondeprinderilor — gata oricînd să răspundă prezent la toate chemările şi nechemările de sacrificiu inutil al ţării... Elevi sîrguincioşi, harnici şi disciplinaţi, respectoşi faţă de cadrele didactice, fii de nădejde degeaba ai patriei de mîine, cu o demnă ţinută şi conduită morală...
NEBUNUL: (Tare, din sală, ridicîndu-se-n picioare) Am auzit de succesele d-voastră şi vă transmit sincere condoleanţe!
[Cade cortina cea mică. Personajele aplaudă. Nebunul huiduie de unul singur. Apoi este ridicată şi coborîtă de cîteva ori cortina cea mică, personajele (din piesa cea mare) s-au sculat în picioare şi aplaudă continuu. Actorii din piesa cea mică se strîng toţi şi fac plecăciuni în faţa publicului lor, sînt bucuroşi. Un Agent dă flori Învăţătoarei. Aceasta radiază de fericire. Apoi cade definitiv cortina cea mică, iar actorii din piesa cea mică dispar în culise. Personajele din piesa cea mare ies din sala de spectacol şuşotind, rîzînd; se aud rostind: Iată, aplauze la scenă deschisă!, dar de fapt scena cea mică a fost închisă...]

G (12) ŞEDINŢA

AGENŢII (personaj colectiv-izat), CONSULICĂ, NEBUNUL, PAMPOLINNA.

[Cei doi Agenţi vor reprezenta un singur personaj: ca la un film pe care un beţivan îl vede... dublu! deci aceleaşi replici rostite simultan(Ca un cor), aceleaşi gesturi şi joc al scenei... — ca doi figuranţi de cinema.

Sala de spectacol s-a transformat într-o sală de şedinţe.
Analog, tablouri etc. ale lui Pampolinn peste tot, chiar şi pe tavan.]
AGENŢII: Ce să facem, ne plictisim de moarte.
CONSULICĂ: Şi eu la fel.
AGENŢII: Atunci hai să facem o şedinţă.
NEBUNUL: (Ca la ospătar) Cum o doriţi: mai caldă, mai rece?
AGENŢII: Mai întîi vom alege un prezidiu, iar ca preşedinte pe cel mai prost dintre noi... fiindcă unul foarte deştept le-ar impune tuturor să facă ceea ce face el — şi asta nu e posibil —, iar

altul de la mijloc ar obliga jumătatea de sub el să-l urmeze — şi asta iar nu e posibil —... pe cînd alegînd pe ultimul, ştacheta va fi de cel mai scăzut nivel şi va putea fi sărită de oricare dintre noi. Deci cel mai prost va fi ales de toată lumea!

NEBUNUL:... Desigur, e vorba de lumea cea întoarsă pe dos!...

CONSULICĂ: Să inventăm, de exemplu, un felinar care să fie utilizat numai ziua.

NEBUNUL: (Pentru sine) Dacă ştii un lucru, te-apuci şi-l faci. Dacă nu ştii, faci şedinţă şi-i înveţi pe alţii cum să facă. Dacă nu ştii nici cum să înveţi pe alţii, conduci...

AGENŢII: Deci noi conducem şedinţomania...

NEBUNUL: (Pentru sine) Ne-am făcut naibii de panoramă!...

CONSULICĂ: Să vorbim discuţii.

[Apare Pampolinna gîfîind.]

PAMPOLINNA: Ajutor! Soţiorul meu a plecat la plimbare! Ajutor!

AGENŢII: (Către Pampolinna) De ce ne cereţi ajutor?

PAMPOLINNA: Nu v-am spus? Fiindcă soţiorul meu a plecat la plimbare!

CONSULICĂ: Vai, ce dezastru, Senioară! Ce nenorocire!

[Pampolinna dispare prin partea opusă.]

NEBUNUL: (Către Agentul H^2S_2, ridicînd două degete răsfirate.) Îmi permiteţi şi mie să fac două propuneri?

AGENŢII: Prima propunere nu se aprobă! Mai aveţi alta?

NEBUNUL: Aş propune ca de acum înainte toate propunerile de la şedinţe să fie analizate.

AGENŢII: Spre deosebire de prima propunere care nu s-a aprobat, cea de-a doua este... respinsă.

CONSULICĂ: (Către Nebun) Aveţi astfel anamabilitatea... amanabilitatea...

NEBUNUL: (Ironic, rupîndu-i cuvîntul din gură) Vă mulţumesc pentru amabilitatea de a-mi respinge toate propunerile!

AGENŢII: Vom fi în asentimentul tuturor polologhind despre formarea unei conştiinţe înaintate despre pamoplism, trăsătură fundamentală a omului — nou pampolist... ist... ist... ist... Pentru acest imperativ major avem nevoie de un bun trombon, de papagal...

[Consulică dispare în culise de unde vine cu un trombon muzical la care va sufla din cînd în cînd - un fel de domn Goe la trompetă- şi un papagal împărat.]

AGENŢII: (Văzîndu-l pe Consulică cu trombon şi papagal) Te decorăm pentru efortul tău intelectual!

(Îi dau o insignă.) Eşti de-al nostru, dar am vrut să te verificăm, fiindcă toţi au devenit suspecţi. Pampolinn nu mai are încredere în nimeni. Nu-l mai păzesc nici ogarii!
CONSULICĂ: (Pentru sine) Decît să-mi fi dat tinicheaua asta (Arată spre insignă) mai degrabă un stimulent material... (Către Agenţi) Primiţi, vă rog, gratitudinile mele!
[Acum vor începe două monologuri simultane: Agenţii şi Nebunul. Agenţii vor declama în plen, Nebunul va avea un monolog <semi-interior>. Discursul Agenţilor va fi ca un zgomot de fond, o perturbare a gîndirii interioare a Nebunului.
Vor începe monologurile şi se vor sfîrşi în acelaşi timp.
Agenţii se vor auzi slab de undeva din negură, doar nebunul va fi în centrul opiniei publice a spectatorilor.
Se stinge lumina pe scară. Un reflector va încadra doar capul Nebunului (cadru ireal).]

NEBUNUL: (Pentru sine) Şedinţă. Mi-e greaţă de-atîtea taclale. Vorbe goale. Nimeni n-ascultă. O nemaipomenită pierdere de vreme. Cine-mi va da timpul acesta înapoi? (Uitîndu-se la ceasul de mî-nă) Astăzi, de la ora 2 voi plînge cinci minute. Voi plîn-ge de la ora 2 (fără cinci) pînă la 2 fără cinci: Plîng în mine. Plîng Replîng Mă plîng De plîng.
Şedinţă şedinţă şedinţă şe-dinţă.
Lumea se-nscrie la cuvînt. Totul despre nimic. Tra la la tra la la mă dusăi cu florile pe cîmpul cu oile a uu uu auă uuă au au auă uuă Îmi vine să vomit. Ac-hruuuuh... achruuuuh... pciu! Vomit ce se vorbeşte. Vomit cuvinte. Să nu mă intoxic. Veniţi să vomăm împreună!

AGENŢII:.......... Hodoronc... tronc.......... rop... top... tap.... sp.......... cip...... trip..... trop...... crap..... ţap........ soc..... hi........ di........................ di....... di..... şto........................ hu hu ru zu...........la fa na fa............
———————————— sa fa ga fa........———————————————
————————————————————
————————————————————
————————————————————
go go go go go ————————
————————————————————
————————————————————
————————————————————
————————————————————
u u u u u u u u u u u u
u u u u u u u u u u u u
u u u u u u u u u u u u
8 8 - - - - - - - - -su cu ru.......... cu cu...... brio cio io ho ho...... stei tei ei i...........
————————————————————
————————————————————

Vomaţi cu noi!
Se fac statistici. Se demonstrează prin cifre cifre cifre
Uraa! Sîntem grozavi. cel puţin pe hîrtie. Uraaa! Sîntem nemaipomeniţi pomeniţi maipomeniţi.
Dare de seamă. Dare, dare mai mult luare... de timp. Dare de luare. De timp. Trăiască tralala-ul! Trăiască Trăiască... Asta se-ntîmplă cînd n-a-vem ce face... chemăm pe ceilalţi şi facem o şedinţă dinţă dinţă ţă.

----
ci ci mi mi .... la la
....
do re mi re mi fa so le

----
tri co tri co ....
....
......................tri co tri co ta
....
....

[Nebunul leşină. Se stinge şi acest reflector lăsînd şedinţa în bezná intelectuală.
Puţină lumină. Se aude cîntecul de muzică uşoară: I want to'be free" ca un fel de vis al Nebun-ului. Toate personajele rămîn în nemişcare — pentru că e vorba de o secundă dilatată, în care Nebunul îşi permite să viseze.
Apoi se aprind reflectoarele pe scenă. Agenţii vor fi puternic ovaţionaţi de spectatorii lor — de fapt mica sală va fi goală, cu excepţia Nebun-ului leşinat, a lui Consulică sforăind - dar se va auzi de pe bandă înregistrată.
Agenţii vor saluta persoanele invizibile, vor face plecăciuni. În cazul în care publicul real aplaudă. Agenţii vor fi cei care vor ieşi în faţă şi vor culege aplauzele, se vor înclina, celelalte personaje rămînînd nemişcate.]

G (13). CULTURA şi ŞTIINŢA

CONSULICĂ, NEBUNUL, AGENŢII, DIRIJORUL.

[Sala de şedinţe s-a transformat într-o sală de tribunal. Tablouri Pampolinn etc.
În sala tribunalului e o linişte perfectă, se-aude musca bîzîind.]
CONSULICĂ: (Îmbrăcat în robă de judecător. Sună din clopoţel perturbînd calmul.) Linişte vă rog! Nu se-aude o dată?... Se pronunţă

sentinţa în numitul renumit-process Corupere de minore... săvîrşită de Domnul Nebun... (Citeşte un act oficial)

CORUPERE DE MINORE

Domnul Nebun, ca inculpat, este învinovăţit de a fi pătruns cu forţa poeziei în Istoria literară, fără a mai cere aprobarea portarului aflat la intrare.

Într-o şedinţă extraordinară şi plenipotenţiară tovarăşul s-a dovedit a fi nerespectuos cu normele gramaticii şi nepoliticos în faţa limbii. Prin hotărîre judecătorească a fost expulzat din tagma scriitoricească. Reclamantul a declarat că şi aşa nu voia să fie poet, că din ăştia sînt prea mulţi, că el este de fapt antipoet... dar în activitatea sa de anticreaţie s-a dovedit a fi paradoxal! -

Tot inculpatului i se aduce şi acuzaţia de viol.

În noaptea de 28-29 femartie 2986 a pătruns în clădire şi a găsit Arta în obscuritate şi a violat-o cu, şi împotriva voinţei acesteia, făcîndu-i un copil din flori şi din urzici. Martori neoficiali afirmă că arta, ca fată, nu era deloc mare. Că ar fi vrut să se violeze şi singură...

Deci, în baza Decretului 364, Aliniatul 7 1/3, susnumitul este învinuit de corupere de minore.

Alţii afirmă că ar fi fost violată în timp ce aceasta se afla în adormire — spirituală —, iar în momentul cînd s-a trezit a ţipat văzîndu-se cu un necunoscut.

În numele legii, Domnul Nebun este obligat de a plăti pensie de întreţinere Artei, pînă la maturizare, şi este condamnat la şase ani de poezie — la locul - de - muncă —.

... (Către Nebun, după o pauză) Aveţi ceva de spus în apărarea Dvs.?

NEBUNUL: (Serios) Vă mulţumesc prieteni pentru grija deosebită ce aţi manifestat-o faţă de persoana mea, prin a mă exclude din Asociaţia Scriitoricească a Palillulei. Ar fi fost pentru mine o ruşine să mă ştiu membru al unei astfel de... Adunături...

Eu şi lumea ne dispreţuim reciproc. De la bun început m-am dovedit a fi vrednic de cinstea de a fi necinstit. Însă acum îmi revine deosebita cinste şi plăcere să mă cert cu d-voastră.

(Monolog în boxa acuzaţilor. Aproape delirînd, ca un nebun) Cînd eram flăcău m-a atras curentul literar... şi am răcit... la inimă! - Mi-e frig pe dinafară şi pe dinăuntru - - - - - - - - - - - -Pînă acum mă

simţeam foarte rău, dar acum mă simt tot ca înainte . . . . . .
. . . . În condiţiile în care nu am condiţii, nu lucrez. . . . . . .
. . . . Mi s-a recomandat un regim literar.

Mi-au interzis să mă gîndesc să mai scriu. Sînt condamnat la abstinenţă... intelectuală...

Am revelaţia nerevelaţiei...

Trăiesc ca orice animal, îmi satisfac.........................doar necesităţile biologice, şi nici.................pe-aceea ca lumea: ci ca a n i m a l e l e.....alele oalele... O să ne facem toţi oale şi ulcele. Eu mă pregătesc de pe acum. Unde voi fi înmormîntat? Aş putea să n-am mormînt de exemplu — adică nemuritor! — ca mama scriitorului ciorogîrlă Sandocanu, carierist de profesie naţională — peste hotare nu l-a băgat nimeni în seamă... ba l-au băgat în aia mă-si — scriitorul despre care aflăm cu senzaţie, din cele mărturisite de un analist al vremii, că a scris atît de mult cu mîinile cît şi cu picioarele, într-una. Nemaipomenit!... dar o să-l pomenesc eu cu colivă şi colaci ispre făcuţi... Cică a mai scris mai ales cu picioarele, caz nemaiîntîlnit în nici o altă literatură universală şi multiuniversală, pentru că în timp ce un Joyce scria "Ulysse"-ul, el compunea poveşti de adormit copiii . . . . .Sînt oameni de litere — era să zic: de paie! — care-şi bat joc de timpul cititorilor. . . . . Literatura din Palillula a murit pentru mine, iar eu abia supravieţuiesc. Mă simt un însingurat, un neînţeles.

M ă î n ă b u ş a i c i, sînt ca o plantă fără apă, soare... Trăiesc din amintiri. Mă înăbuş bineînţeles - dar nu de căldură!!!!!!!!
- -
- -

Cel mai rău pentru un om este cînd nu mai are nici speranţe. Atunci trăieşte doar pentru a-şi aştepta moartea. Asemeni lui Dante: <Lasciate ogni speranza voi ch'entrate qui>. Eu le-am lăsat, deşi mă împac greu cu gîndul acesta. Trăiesc ca un om — animalizat... ...Au mocirlit dracu şi arta! În loc ca artiştii să-şi concentreze forţa talentului spre inovare stilistică, experimentare — vezi de exemplu Grupul Oulipo din Paris de literatură potenţială, teatru de avangardă din New York, Şcoala de la Frankfurt despre estetică, Şcoala italiană de pictură post-modernistă ... —, să abordeze subiecte cît mai felurite, să promoveze curente noi, sînt obligaţi să scrie şi să facă numai portrete Pampolinnei, Palillulei, Pampolinnului... parcă n-ar exista alte figuri, imagini, teme.. . . . .

Nonconformismul în artă înseamnă a fi conform cu poruncile guvernatorilor. . . . .

. . Scriitorii regimului pot scrie oricum, chiar şi greşit — se va crede că au făcut o <licenţă>...poetică!

Il Concurso Litterare del Universso a decernat Înalta Distincţie eseului <Organizaţia şi Palillula>, care a fost dedicat ciorapului stîng al Seniorului Pampolinn, şi în care se studiază compoziţia din punct de vedere chimic al Organizaţiei şi din punctul de vedere al orbilor...

... Eu şi prietenii mei <nebunii> sîntem scriitori neoficializaţi de către guvern. Poliţia ne-a tăiat naibii şi elanul şi dragostea. Sentimentele au devenit de cauciuc, ordonate de forurile superioare, ciuntite. Cei care strigă că respectă dreptatea, ei n-o respectă!

.... Pentru a participa la Congresul Internaţional al Matematicienilor trebuie să obţii aprobare de la Organizaţia Crescătorilor de Vite; iar ca tehnician veterinar trebuie să ştii să cînţi la pian. . . . . .

. . . .

Singura răzbunare a mea, sau cel puţin consolare în această <Lume întoarsă pe dos> care se joacă sub ochii mei, iar eu asist neputincios, ar fi să zugrăvesc cît mai fidel societatea murdară şi inutilă din Palillula, într-un miliard de miliarde de fresce, şi mai bine! Ca o imensă Commedia dell'arte tragică! Toate piesele de teatru pe care le voi scrie se vor numi O lume întoarsă pe dos... Manuscrisul uneia este deja gata, dar nu ştiu cum să-l scot în afară...... Pentru prima dată piesa s-a jucat în mine: *teatru interior*.

Eu am fost şi singurul spectator. M-a zăpăcit de cap! Mi se tot învîrtea prin gură, şi nu avea curajul să se aştearnă pe hîrtie... (Din ce în ce mai tare şi sacadat ca roţile de tramvai)..

........................O lume întoarsă pe dos...

................O lume întoarsă pe dos...

.........................O lume întoarsă pe dos...

...........O lume...

................O nelume..

....Nelume.......................................

Îmi pare cu regret, dar cred că Pampolinn e infirm la cap! După el, literatura ca maculatură merge şi cînd stă!.................

Toţi scriu <patriotic>... Eu am cunoscut şi cunosc destui falşi patrioţi, patriotismul fiind în momentul actual o conjunctură pentru scriitoraşii Palillulei. Recunoaşteţi că mulţi scriu aşa pentru a se

face publicați, sau a linguși, pentru bani, glorie... dar asta e o glorie efemeră ....

........NIMIC NU E ETERN NICI CHIAR ETERNITATEA........

Din păcate, efemerul e etern. Așa că dragii mei literatori, sufăr pentru voi... În cazul unor războaie sau calamități tot țăranul de la sapă și muncitorul de la strung vor lupta, vor construi reconstrui, în timp ce un <mare-poet> sau <mare-comandant> va da din gură recitînd versuri patriotice <ce din coadă au să sune> — azi am putea zice, referind la aceste poeme moderne, că <nici din coadă n-au să sune> — ei fiind la adăpost de tot și toate, cu burta umflată de mîncare. Ei vor striga: <Luptați băi! Muriți măi! Eu sînt poetul vostru care cîntă <hei rup> cînd voi <tăiați lemne> iar la sfîrșit el, poetul și dirijorii din buncăre (Se vede pentru o clipă Dirijorul orchestrei cu o șapcă militară) vor fi eroii. Căci dacă poeții glorifică poporul în vorbe-goale ale lor, o fac pentru a se lăuda pe ei înșiși!..

..................Cînd marele mahăr Eugen Porceanu cîștigă sutele de mii pe un roman, un țăran muncește zi-lumină pentru 15 gologani! Și tocmai cei ce se bat cu pumnii în piept că sînt patrioți, sînt de fapt patrihoți..

..................Din păcate, puterea și adevărul sînt de partea lor... Acum eu postesc în literatură. Mi-am interzis să mă gîndesc să mai compun ceva. Am sentimentul că-mi lipsesc sentimentele!..

..........Lumea dezvoltată vorbește de o universalitate a culturii, deschidere a ei spre oricine — fără a-i da într-una cu provincialismul din Palilula, cu importanța culorii locale. Ce culoare de fapt am avea noi?... Sumbră!... dar cred că vorbim limbi diferite..

..................Vă spun că și eu sînt patriot, dar în felul meu, și chibzuit, și fără naționalism șovin. Joyce scria despre Irlanda că este <scroafa care după ce-și naște puii îi mănîncă>! Și este unul din marii irlandezi, și Irlanda îl venerează. Vreți să spuneți cumva că Joyce n-a fost patriot?... Sînt oameni care-și slujesc țara mai bine dinafară!... Ionescu Ionescu, la care mă gîndesc, credeți că ar fi devenit el IONESCU dacă rămînea în Palilula? Să fim serioși!

*************** În țară la noi nu putem rămîne iar afară nu ne primește nimeni — parcă-am fi păduchioși sau am avea bube în cap! Și-atunci ce ne mai rămîne de făcut? Să ne agățăm ștreangul

de gît!! Ne distrugem pe noi înşine, este de fapt autodistrugerea... -. -. -. -. -. -. -. -. - Cultura la noi e făcută numai de doi-trei oameni, nu este <populară> cum se afirmă! Oricît de geniale ar fi unele personalităţi, ele au totuşi nişte limite — reduse la domeniul care îi preocupă, şi la subdomeniu şi subsubdomeniu etc care ţin de firea noastră uman limitată. Nu ne putem încadra toţi în matriţele lor strîmte. Dacă Shakespeare a creat atît de perfect încît se crede că nu va fi egalat, înseamnă că nimeni astăzi să nu mai scrie teatru? N-ar fi o monotonie sufocantă să ruleze mereu pe toate scenele lumii numai piesele sale şi nimic altceva?.. Dragă Şecspiă, te rog să mă scuzi că te-am comparat cu scriîrţoraşii din Palillula!.............................. Deci consider că fiecare trebuie să-şi poată exprima ideile sale, nu doar<gaşca> de la ziar, revistă, editură, radio, teve şi... cercurile conducătoare..
Contactele cu persoane străine sînt detestate de către Organizaţiile... care ni-i prezintă pe aceştia ca adevăraţi balauri cu nouă capete!..

....

În regiunea de baştină a Seniorului Nostru apare o revistă literară a î-n-t-r-e-g-u-l-u-i- p-o-p-o-r. Ea se numeşte "Familia" şi colaborează aici: Marin Sorcescu, George Sorcescu, Ion Sorcescu, Radu Sorcescu... şi alţi membrii ai familiei... Această familie are rădăcini ilustre: două de sfeclă, o rădăcină de ridiche şi alta de pus în pămînt...Articolele de fond care-s nelipsite, sînt de fapt de formă puse... Aici publică mult şi prozatoarea Finarea pentru că este tarentată... tacsu cel mare e şef cucu... cu cultura... Dacă ai <obrăznicia> de a dori să publici în revista Familia trebuie: fie să scrii la modul apologetic despre <rudele> familiei, fie să le oferi stimulente... materiale! Aceasta este literatura de clan... Nici revistele ştiinţifice nu fac excepţie, sau de orice alt gen; — toate revistele din Palillula se numesc <familia>!——————
Necazul cel mare este că dacă vrei să-ţi editezi revista ta personală unde să te poţi desfăşura: nu ai voie! — şi-atunci eşti nevoit să recurgi la <familia> ... COSA NOSTRA... mafie literară... mafie ştiinţifică..

Pentru a te înscrie la un doctorat despre eseistica italiană trebuie să cunoşti limba armeană...

Legile prea stricte înăbuşă populaţia, care, nerevoltîndu-se nu poate ieşi din încătuşare decît prin CORUPŢIE. Va rezista cel mai dur... mai escroc... mai linguşitor... Lumea a devenit nervoasă, se dispută

din orice, le sare imediat ţandăra. Şi toate din cauza vieţii insuportabile... -

- -

Scribii noştri compun doar volumaşe, plachetaşe patrihotice, despre istorie, ţară şi organizaţie, poeme închinate Mai-marilor- de-un-ceas-al-zilei... Eugen Porceanu, Adrian Împăunatu, Mitru Popescur, şi alţi patrihoţi....................................numai aşa pot ei intra în Istoria Literaturii şi se cramponează acolo ca nişte catîri, numai aşa pot ei avea bani şi glorie. Dar una e să scrii poezii patriotice, şi alta să fii patriot! - * - * - * - -**** - .-.-.-.-.-.-.-.-.-.-.- * - * - * - * - * - * - * - * * * * * *

Cel mai important cerc literar din Palillula este Cercul vicios, supranumit Cenaclu - de - luni; acesta se ţine în fiecare marţi. Numai din el ies scriitori moderni, superiori, inferiori şi suprasuperiori pentru Palillula modernă... cenaclu e condus de criticăcaţi literari: Criticii sînt scriitori rataţi, fără operă... e uşor să afirmi despre unii că n-au talent, dar arată- le că ai tu!............Mnealor lansează oamenii lor, în cenaclul lor, ca să arate lumii că ei au descoperit marile <talente>... Criticăcaţii literari fac cenacluri nu pentru a lansa scriitori, ci pentru a se lansa pe ei înşişi... Unii publică la cărţi cu kilogramul, alţii stau şi se uită. Noi dăm cu tunul! Unii publică, alţii aplaudă: ura ura!... Ura domneşte din plin între fiecare din noi. Noi cădem de acord, cădem mai degrabă pe jos în ceea ce ei exprimă izmă zmă -

Nu sînt proprietatea statului ca să folosesc o replică dintr-un film cehic - spre a fi manipulat ca un obiect, şi nici animal de ţinut în cuşcă. M-am născut fără voia mea în Palillula şi, precum vitele la stăpîn care o dată ce-şi nasc puii ajung şi ei sclavi ai aceluiaşi stăpîn, aşa mă simt eu acum. Nu sînt nici rob — după cîte ştiu, sclavia s-ar fi terminat de mult..

....

În Palillula nu este nevoie de filozofi, ci de executanţi mecanici, roboţei mititei cîrnăcei — a spus unul cu bască aleasă şi cu fără - de - sub - bască...

Nu trebuie să-ţi revendici meritele profesionale pentru că şefii s-au ridicat pe cale politică, nu ştiinţifică! Cînd apar restructurări de posturi, ei şefii, îl dau afară pe cel mai bun, ca nu cumva să atenteze la scaunul lor!..

Nu este voie nici să scrieţi trist, e interzis prin lege!

Textul produce texte, subtexte, pretexte. Autorii se tem. Intervine autocenzura înaintea cenzurii... Rîde la comandă! nu contează că

eşti şubred prin interior, mucegăit — că sufletul ţi-e sfoiegit de aşteptare şi ger intelectual. Rîdeţi fraţilor de tristeţea voastră! Rîdeţi cu toţii! Trăiască netoţii...

.........Trebuie să publici despre iubirea de patrie chiar
..........dacă n-o simţi, chiar dacă nu citeşte nimeni.
..........Oricum, cărţile vor fi băgate pe gît la biblioteci
..........publice, instituţii etc. Vor fi comentate în presa
..........centrală, studiate la şcoală, elevii vor fi obligaţi
..........prin programa didactică să le înveţe......................

Desigur e mai simplu să scîrţîi pe hîrtie-decît să dai cu sapa. E mai simplu să lupţi în imaginaţie contra inamicului — decît în realitate. Unde sînteţi dar, patrihoţii mei? să vă zic cîteva la urechea bleagă!...

Blenoragie de poezie patriotardă, pacofizată...
Şablonizare tîmpită, uniformizare amară...
Decît să scriu ce se scrie acum
mai bine nu scriu nimic
Decît să fac ce se face acum
mai bine nu fac nimic
Decît să ascult ce se-ntîmplă acum
mai bine să fiu surd
Decît să văd ce se vede acum
mai bine să fiu orb nebun

Aţi înţeles ce-am vrut să zic? atunci e bine. Iar dacă n-aţi înţeles... e tot bine!

Trăiesc retras din viaţa literară — dacă asta poate fi numită <literatură> —: nişte dictatori, proprietari personali — în numele poporului! — de reviste, ziare, edituri, unde-şi depun excrementele literare iar pe noi ne obligă să le mirosim...

Indivizi care nu se dau în lături de la nimic pentru a-şi apăra fotoliul cald în care stau... degeaba.

Să-i ia dracu!...

CONSULICĂ: (Despre Nebun) A nu fi la modă, este şi asta o... modă!

NEBUNUL: Într-o ţară bolnavă şi pe moarte ţinut cu sila!....

Vreau să plec ca să nu mai plec... Dar ca să pot ieşi din Palilula va trebui: fie să mă îmbolnăvesc de cancer ca să pot merge la tratament în străinătate, fie să iau Premiul Nobel!!

CONSULICĂ: (Către Nebun) Nu se poate fîrtate, fără aprobarea Organizaţiei se anulează orice premiu!

NEBUNUL:... Mie nu mi s-a permis colaborarea la revistele acestea populare decît cu lecturi, dar alții colaborau cu scrieri. Pînă cînd le-am spus-o verde-n față: situația e albastră!... ....
...... - - - -....... - - - .....- - - -..

ACEASTA ESTE ANTISOCIETATEA DIN PALILLULA!

(Către Consulică) Ți-am spus de mult că am terminat-o cu doamna tîrfă literatură!... De cînd nu mai citesc publicații palilluliene, nu mai ascult radio, Te Ve din Palillula, nu mai particip la cenacluri, cercuri, ședințe, dezinformări, mă simt mai liniștit. Că făceam pur și simplu alergie la știrile lor! Îmi venea să iau aparatul de pe masă și să dau cu el de pămînt!
Plătim ăl abonament de pomană!... Nu știu cum se face, dar cînd dau ei o directivă mie îmi vine să fac invers!!

Singura noastră salvare
Va fi moartea
Care ne eliberează
DACĂ NU MURIM
AȘA NE PĂTIMIM

CONSULICĂ: Domnule Nebun, tu nu cunoști normele de bună funcționare a Festivalului Național de Cultură și Știință din Palillula. (Ia o broșură și o dă Agenților) Hai, s-auzim!
[Agenții urmăresc cu degetul buchisind pe marginea broșurii luată cu fundu-n sus, ca niște școlari]
AGENTUL H_2S^2 : Cultură și Știință
În primul rînd se va publica cartea lui Pampolinn...
AGENTUL S^2H_2:În al doilea rînd se va publica cartea lui Pampolinn...
CONSULICĂ: (Completînd) În ambele cinci scrieri Segnorul (Citește cum se scrie) Nostru are enșpe mii șase sute trei pagini și două rînduri...
AGENTUL H_2S^2: În al șaișpelea rînd se va publica cartea despre Pampolinn...
AGENTUL S^2H_2: În al doișpemielea rînd se va publica cartea lui ~~despre~~ Pampolinn...
NEBUNUL: Păi cartea asta nici n-a fost scrisă!
CONSULICĂ: Nu-i nimic, o vom publica înainte de-a scri-o! Pampolinn scrie o carte de vizită... o carte de vizită a globului... [Agenții închid broșura.]
AGENTUL H_2S^2: (Scuturîndu-și palmele) Gata, au fost ocupate toate locurile.

AGENTUL S^2H_2: restul rămîne pentru popor...
AGENTUL H_2S^2: Cum se numeşte cartea nescrisă a lui Pampolinn?
AGENTUL S^2H_2: Nu ştiu.
AGENTUL H_2S^2: Nu ştii cum se numeşte cartea, sau se numeşte Nu ştiu?
AGENTUL S^2H_2: O să mai vedem. Încă nu ştiu. Este FĂRĂ TITLU.
AGENTUL H_2S^2: Vrei să spui că titlul său este fără titlu.
AGENTUL S^2H_2: Nu vreau să spun nimic, dar n-are titlu.
CONSULICĂ: Pampolinn publică cărţi străine de filozofie...
NEBUNUL:... Cărţi care sînt străine de filozofie... El studiază în particular importanţa Teoriei Futilităţii!...
CONSULICĂ: În fiecare lucrare a sa Pampolinn enunţă legi, de o excepţională valoare, şi apreciate pentru caracterul lor blajin.
AGENTUL H_2S^2: Legea 5 000 000,2: Cetăţenii care consumă iaurt în stare proaspătă vor fi aspru pedepsiţi.
AGENTUL S^2H_2: Legea 5 000 000,3: Cetăţenii care nu consumă iaurt în stare proaspătă vor fi aspru pedepsiţi.
CONSULICĂ: (Către publicul din sala de şedinţe) Ţin să mai fac o completare la acest capitol: pentru că periodicele de pe vremuri nici nu pomeniseră de persoana lui Pampolinn, Arhivele au reimprimat acele ziare cu caractere identice şi aceeaşi hîrtie — în care s-a specificat pe primele pagini rolul hotărîtor al Seniorului Pampolinn în timpul său — şi astfel un adevăr a fost restabilit; s-au fabricat şi reviste din vremea cînd Pampolinn nici nu se născuse, în care s-a specificat vizionar că el se va naşte, va creşte şi se va înmulţi pe toate drumurile...
NEBUNUL: Nu am timp de pierdut în Palillula.
Şi-n cîrjă şi tot o să plec în Ţara Libertăţii! Chiar de-o fi să mor aici voi lăsa testament să-mi îngroape oasele acolo! Măcar ele să se odihnească-n pace!
[În acest loc poate fi inserată în continuare (eventual cu mici adaptări) Postfaţa (Non) piesei, şi considerată ca un al doilea monolog al Nebun-ului.
Rămîne la latitudinea trupei de actori.]

G (11). RĂZBOIUL

PAMPOLINN, NEBUNUL, CONSULICĂ, AGENŢII 123, 475, NORODUL, PAMPOLINNA, CRAINICUL TV, CRAINICUL DE FILM.

[Sala de tribunal se transformă într-o Sală de Coroană, unde are loc Consiliul de Război. televizor, ecran cinematografic, harta Palillulei agăţată de un cuier, telefon.]

PAMPOLINN: Va trebui să apărăm pacea noastră cea de toate zilele.

NEBUNUL: (Recitînd parcă un poem în versuri albe)

Noi vorbim de pace dar văd că ne înarmăm
Noi vorbim de pace dar recrutăm la oaste şi femeile
Noi vorbim de pace dar instruim pînă şi
copiii de la grădiniţă
Noi vorbim de pace dar fabricăm mitraliere
şi bombe atomice
Noi vorbim de pace dar militarizăm ţara
Noi vorbim de pace dar facem războaie
care cică apără pacea

NORODUL: Trăiască Constantin Pacea!

NEBUNUL: Numai pacea-de-arme vă interesează, dar pacea sufletească?... La sufletul nostru nu vă gîndiţi? la liniştea lui?

PAMPOLINN: Vom merge cu toţii la război. Vom lupta pe baricade. Vom ataca noi ca să nu ne atace ei. Îi vom birui noi, mai nainte de-a ne birui ei.

NEBUNUL: (Gest aluziv la adresa lui Pampolinn) Asta e-n stare să facă numai nefăcute!... E un moment al idioţeniei generale!

CONSULICĂ: Pampolinn e genial în tîmpenia lui!... A înlocuit o teză a filozofului Kant-Laplace cu un extemporal... Este singurul peda - psiho - pedagog care a depăşit în prostologie pe skizofrenicul Lambur von Waerdun.

NEBUNUL: Are un caaap care produce numai... mătreaţă!

AGENTUL H_2S^2: Şi ce facem totuşi dacă pierdem bătălia?

AGENTUL S^2H_2: Ne dăm... învingători!... Pampolinn va pune toată presa să scrie că am avut o victorie răsunătoare, se vor da şi cifre...

AGENTUL H_2S^2: De unde atîtea cifre?

AGENTUL S^2H_2: Din burtă de la Pampolinn.

NEBUNUL: Păi ce să apărăm, Seniore, zăpada de pe drum? Nimic nu ne aparţine, proprietatea privată s-a desfiinţat... Să apărăm nedreptatea socială?

PAMPOLINN: Să mă apăraţi pe mine, să-mi măriţi gloria... eu fricosul curajos... eu, anti - eroul - anti - Christ...

NEBUNUL: N-avem nici un interes...

Înţelegem să luptăm pentru o ţară, dar nu numai atît! Ţara să nu lupte pentru noi? Să fim mereu sclavii ei?...

Sînt persoane care luptă numai cu...

CONSULICĂ: (Către Nebun) Guuu - raaa!

NEBUNUL: ... se ştie. Sînt altele care storc ţara de vlagă şi-o bagă la ei în buzunar — ăştia îi înţeleg: strigă <Trăiască Ţara> fiindcă au profitat, au de ce să fie <ţărişti> sau <ţarişti>. Mie îmi vine să mă băs cînd îi aud, şi să rîgîi. Şi să trag apa. Nu că aş fi cosmopolit, dar prea sînt cusute patrihoţismele astea cu aţă albă...

(Către public) Şi-atunci vă-ntreb confraţii mei, ce este patria?: O noţiune de care se servesc unii pentru a exploata pe alţii?!... Ce este patria?: pentru unii mumă, pentru cei mai mulţi ciumă?!... Naţionalismul acesta exagerat duce la atîtea războaie. Ce cred ei, că Palillula va dura aşa la infinit?... Au existat ele imperii care au dăinuit milenii, şi tot s-au prăbuşit... Şi-atunci? Bineînjug — fiindcă dacă nu. cine ar mai munci pentru ei? pe cine ar mai stăpîni ei.

PAMPOLINN: Şi ce v-aţi face voi fără mine?

NEBUNUL: Am trăi mai bine!...

Căci Statul fură oficial, cetăţenii săi neoficial! Statul înşeală oficial prin legile şi decretele sale, Statul minte oficial prin mijloacele sale de dezinformare în masă... şi-n scaun... şi-n mobilă de durere...

Deviza omului de rînd: Să înşeli Statul de bani, şi pe Dumnezeu de zile!

CONSULICĂ: Ai noroc că eşti nebun şi nu te ia nimeni în seamă.

NEBUNUL: Într-o lume întoarsă pe dos, ca negativul unei fotografii, un om onest e trimis la ospiciu.

PAMPOLINN: Fii al dracu Nebun-escu-le pe 20 de ani!

NEBUNUL: Mulţumesc asemenea.

PAMPOLINN: (Către Nebun) Ce funcţie deţii în Armata Palilluliană?

NEBUNUL: Funcţia de Prost.

CONSULICĂ: Domnule Nebun, d-ta eşti Prost conform Articolului 41 din decretul 233 pe 2986.

NEBUNUL: Eu sînt străinul de albert camus. dar nu pot renunţa la mine, la sufletul meu... nu mă pot vinde lor... nu pot deveni

o marionetă la îndemîna dogmaticilor. Vreau să rămîn eu, cu caracterul meu, sucit cum o fi!...

PAMPOLINN: (Către Nebun) Îţi poruncesc să-mi faci socoteala!

NEBUNUL: Ce treabă am eu cu socoteala dumitale? De fapt nu mă mai mir de nimic... Adică mă mir dacă totul e normal.

PAMPOLINN: Aşadar şi prin urmare am hotărît cu toţii să întrunim Consiliul de Război. prin urmare şi-aşa deci vom alege de comun acord un guvern democratic. (Pauză. Apoi tot el ridică două degete.)

[Toţi sînt strînşi în jurul unei mese rotunde, Pampolinn în capul mesei.]

PAMPOLINN: Propun ca Ministru cu Probleme de Tineret să fie Pampolinn cel Bătrîn, Ministrul Afacerilor cu Dop: Pampolop, Ministru pentru creşterea furnicilor de soi: Pampolinoi, Ministrul de Energie Spirituală: Pampulica Mică, Ministrul cu Războiul Nervilor: Pimpalinn Porcin...

NEBUNUL: Trîntorii îşi schimbă meseria...

[Agenţii şi Consulică încep să se rotească încet în jurul lui Pampolinn, apoi din ce în ce mai repede. Pe toată această perioadă, ele se vor demachia şi se vor transforma unul în celălalt:

Actorul H_2S^2 va juca rolul lui S^2H_2
Actorul S^2H_2 va juca rolul lui Consulică
Actorul Consulică va juca rolul lui H_2S^2.

S-a produs deci o permutare circulară.

Se va face distincţie între Actorul Consulică şi Personajul Consulică, etc. Spectatorul va trebui să sesizeze această schimbare a rolurilor între actori. Aceştia se vor remachia, schimba îmbrăcămintea între ei...]

PAMPOLINNA: (Către Pampolinn, privind la cei care se învîrtesc) Ce faci cu bieţii oameni?

PAMPOLINN: Nu vezi bine? Îi rotesc... fac rotirea cadrelor.

PAMPOLINNA: Ca ce scofală?

PAMPOLINN: Păi să n-aibă timp să prindă rădăcini înalte. Ţăranul care se duce la tîrg cu traista cu şoareci învîrte traista în jurul capului, ca şoarecii să nu aibă timp să o roadă...

PAMPOLINNA: Îi suceşti, îi învîrteşti, de le vine rău.

PAMPOLINN: Nu-i nici o pierdere!

[Se reaşează toţi la masa rotundă păstrînd aceeaşi ordine a personajelor, dar cu actorii permutaţi.]

PAMPOLINN: Au loc următoarele rotiri de cadre: Ministrul Energiei va fi înlocuit din funcţie; el va fi numit Ministru al Repaosului, Seniorul Pampolinnel va fi acreditat simultan ca Secretar particular

general la Ministerul creşterii şi îngrijirii dăunătorilor agricoli. Ca şi la Ministerul combaterii dăunătorilor din cultură...

NEBUNUL: Că tot se pricepe la detoate — adică la nimic!

PAMPOLINN: Vom schimba totul. Vom schimba şi schimbarea şi neschimbarea.

NEBUNUL: Îi schimbă pe toţi şi lucrurile tot nu merg. Cred c-ar fi mai bine dacă s-ar schimba mai întîi pe el!

PAMPOLINN: Şi acum să votăm: îndrăzneşte cineva să fie împotrivă? (Cu excepţia sa şi a lui Consulică toţi ridică mîna)
Se abţine cineva?

CONSULICĂ: (Ridicînd mîna) Eu sînt pentru contra şi mă abţin.

PAMPOLINN: Cine este de acord? (Ridică doar el mîna, apoi — văzînd că nu mai ridică nimeni — ridică şi cealaltă mînă, după — aceea ridică şi picioarele).
Deci în unanimitate de voturi toată lumea a aprobat noua modificare.

NEBUNUL: Eu am fost împotrivă.

PAMPOLINN: Tu eşti nebun!

AGENŢII: Seniore, să schimbăm modificarea!

CONSULICĂ: N-are rost. Dacă campania de votare îl alege pe Pampolinn, ea este validată. Dacă nu-l alege, campania este falsă, şi ca urmare va fi abrogată. Într-un an s-au anulat astfel unşpe sute de campanii, toate foarte necorecte.
Atunci Pampolinn, văzînd că ceilalţi nu îndrăznesc, s-a votat singur în unanimitate, şi s-a ales el însuşi pe sine se — dînd dovadă de bărbăţie, înalt spirit de sacrificiu, de etică şi echitate. Şi uite-aşa, dreptatea a fost restabilită!

NEBUNUL: Lucru ordinar!

AGENTUL H_2S^2: Extraordinar!

AGENTUL S^2H_2: Nemaipolonic!

CONSULICĂ: (Sună telefonul. Consulică ridică receptorul iar după cîteva secunde îl pune în furcă. Maiestate, se naşte un copil în Palillula.

PAMPOLINN: Cum, fără încuviinţarea mea? Fără măcar să bată la uşă?

AGENTUL H_2S^2: (Făcînd pe supăratul) Ce puşca calului în vîrful dealului!?

AGENTUL S^2H_2: As caimici cu parcuse
A lamuru tutere!
(Înjurătură pe ţigăneşte)

NEBUNUL: Ei nu au nevoie de oameni cu iniţiative care să le pună probleme, ci de simpli executanţi mecanici, bătători din palme,

roboţi umani, păpuşi ce joacă pe sîrmă, animale cu zgardă... Ţara asta a ajuns o mare închisoare... Eu mi-am permis nişte drepturi şi asta i-a deranjat. Am publicat prin străinătate; de obicei eu scriu cărţi care nu se publică în ţară...

Aici n-ai voie să te duci nici la closet fără să faci cerere de aprobare; dacă nu, între bare! Dar în prealabil ar fi trebuit făcută o altă cerere, în care să soliciţi să ţi se aprobe să faci o cerere, care să-ţi aprobe să faci o cerere

Deci cerere la cerere la cerere la cerere... Orice nesupunere e pedepsită.

Întotdeauna cei mari au făcut nedreptăţi
şi atrocităţi
Întotdeauna cei mici au fost nedreptăţiţi
şi masacraţi

Şi la urma urmei ce e statul? Cei mai mari ca noi care ne înjură în voie. Că doar n-o să zică cineva că prin discursuri se face pîinea...

Orice succes al cuiva sau tendinţă de a scoate capul (În acest moment un actor scoate capul din culise) este înăbuşit în faşă (Agenţii împing cu o faşă în mînă capul înapoi în culise). Deştepţii sînt daţi la marginea societăţii pentru că deranjează prin ideile lor liberale. Aceştia ar putea concura, şi chiar adumbri, personalitatea guvernatorilor.

PAMPOLINN: Noi, adică voi, ne pregătim pentru război...

NEBUNUL: În trecut, conducătorii de oşti erau primii în luptă, astăzi văd că sînt ultimii!

PAMPOLINN:... Mă străduiesc a face ca lumea... filozofie... să vorbească pe păsăreşte — dialectul pampulinnian, care se utilizează în Palillula.

S-aducem un omagiu celor căzuţi în războaie...

NEBUNUL:... de pe cal...

PAMPOLINN: Celor morţi în luptă...

NEBUNUL:... de frică...

PAMPOLINN: Generalilor care-au săvîrşit mari isprăvi...

NEBUNUL:... la closet...

PAMPOLINN: Alţii nu cîştigă pentru că nu se bat. Noi sîntem bătăuşi. Ne batem...

NEBUNUL:... cuie în tălpi!

PAMPOLINN: (Reluînd) Ne batem...

NEBUNUL:.... pe noi înşine!

PAMPOLINN: (Intărind ideea) Pe duşman îl batem...

NEBUNUL... cu palma pe umăr!

[În aceste replici Nebunul a fost un ecou al lui Pampolinn.]

AGENTULH$_2$S^2: (Către Pampolinn) Căpitane, eu regret din inimă că nu poci să merg la război şi nu poci astfel să-mi etalez vitejia şi dragostea de ţară — deoarece sînt bolnav grav.

PAMPOLINN: Ce-ai mă?

AGENTUL H$_2$S^2: M-am lovit la [illegible], şi mă doare-n cot!

AGENTUL S^{2}H$_2$: (Către Pampolinn) Colonele, şi eu sînt bolnav grav şi inapt cînd e vorba de război.

Dar luptă prostimea şi pentru mine, iar eu petrec în locul ei. Deci ne completăm reciproc... reciproc...

PAMPOLINN: Tu ce mai ai, mă?... Pe tine te doare-n fund?

AGENTUL S^{2}H$_2$: Nu, generale.

PAMPOLINN: Cum, nici în fund nu te doare de armata noastră populară?

AGENTUL S^{2}H$_2$: Ba da, amirale... Adică nu...

CONSULICĂ: (Sărind repede de la locul lui) Mă doare pe mine, Comandante.

PAMPOLINN: A, de-ăştia-mi eşti? Te doare-n fund de armata populară?

CONSULICĂ: Nu, Împărate. Nu de armată. Pur şi simplu sînt bolnav: mă doare-n fund!

AGENTUL H$_2$S^2: Vai de capul tău!

AGENTUL S^{2}H$_2$: Păi de ce de cap cînd pe el îl doare fundul?

PAMPOLINN: Daţi-i un cimitirol să-l vindecaţi pentru totdeauna.

[Intră vijelios 123.]

123: (Speriat) Seniori, a-nceput războiul! De aproximativ cinci minute! Se transmite la radio şi televiziune.

[Dă drumul la televizorul color aşezat cu ecranul spre public. Apar două umbre de culori diferite care se luptă. Umbrele se vor mişca cu încetinitorul. Ele vor fi stilizate, gen jocuri mecanice. Se aude vocea Crainicului TV]

CRAINICUL TV: Atac al lui α (Umbra din stînga se apleacă asupra celei din dreapta)

Atac al lui β (umbra din dreapta revine şi se apleacă asupra celei din stînga)

Nou atac al lui α (Acelaşi joc)

Atac de cord al lui β (Umbra din dreapta pune mîna la inimă)

α atacă din nou la coarda sensibilă a lui β (Umbra din stînga se apleacă mai mult peste cea din dreapta)

Ultimul atac de cord şi infarct al lui β (Umbra din dreapta cade la pămînt, iar cea din stînga peste ea, ieşind amîndouă de pe ecran)

[Televizorul se stinge. Pe un ecran cinematografic, în spate, se proiectează ceva între război şi fotbal. Pot fi văzuţi soldaţi cu raniţa în spinare şi caschetă pe cap jucînd fotbal, precum şi fotbalişti (în tricouri şi şort, jambiere, bocanci cu crampoane) cu puşca în mînă pornind la atac şi strigînd <gool>.

Se zăresc mulţi soldaţi. Se aude vocea Crainicului de film, ca la un meci de fotbal, învăluită de strigătele suporterilor înflăcăraţi.]

CRAINICUL DE FILM: ... Soldaţii au depus jurămîntul într-o ladă... l-au lăsat acolo... apoi şi-au luat tălpăşiţa... (Dispar soldaţii, ecranul rămîne complet alb)

475: (Care intrase în scenă, arătînd cu degetul spre ecranul luminat, dar fără imagini) Ia uitaţi-vă la ăia cu ochelari ce se cotonogesc!... Acum îşi dau ochelarii jos şi se bat ca chiorii!! (Ceilalţi privesc ţintă la nimic(!)).

NORODUL: Hai ai noş-tri! Hai ai noş-tri! Hai ai noş-tri!

CRAINICUL DE FILM: Caporalul Garder rezistă în apărare. Plutonierul Garder rezistă. Maiorul Garder rezistă. Inamicii atacă furibund. Colonelul Garder rezistă dar începe să se clatine în urma unui fault de joc. Căpitanul Garder rezistă şi mai puţin. Locotenentul Garder se apleacă în faţa duşmanului. Soldatul Garder, zis Svek, cade înfrînt... (Sunete de apocalips.)

Oamenii nu mai vor să lupte, s-au retras la ospiciu...

123: Dar cît e scorul?

AGENŢII: 1-1 pentru ai noştri!

PAMPOLINN: Facem golaveraj cu ei.

CONSULICĂ: Cum vă explicaţi?

PAMPOLINN: Avem tunuri de calibru mai mare, importate din Paţagonia.

475: Dar cine a marcat golul pentru ei?

AGENŢII: Noi. Am dat o bombă chiar în ograda noastră, lîngă poartă... ca să-i intimidăm...

[În vreme ce rulează aceste <bătălii>, toate personajele se schimbă pe scenă luînd costumaţii de militari cu diferite grade, şepci în cap. Se aud şi ordine militare de intensitate redusă (aproape şoptite) rostite aiurea cînd de Pampolinna şi Consulică, sau de Pampolinn: <echiparea>! (Personajele se dezbracă), <dezechiparea>! (Se îmbracă cu haine militare)

<Pregătirea de pregătire de război!).]

[Toate personajele din scena aceasta, îmbrăcate milităreşte — inclusiv groteasca Pampolinna —, vor avea în centrul atenţiei lor o Hartă mare pe care scrie, cu litere de-o şchioapă vizibile publicului, PALILLULA, agăţată cu o sfoară destul de lungă şi vizibilă, de un cuier, care cuier are forma unui cioc (de pasăre răpitoare) cu gheare. Palillula va avea forma unui peşte mic pierdut în imensitatea Hărţii, în locul rectumului peştelui se află un oval unde scrie CAPITALA. Ca vecini se va găsi la toate punctele cardinale PATAGONIA, cu excepţia unei mici frontiere cu REPUBLICA LIBERTATE. Peştele pare ca într-un ocean, luat de valuri (înspumate, albe).
Personajele vor fi aşezate de o parte şi de alta a Hărţii, lăsînd-o pe aceasta etalată publicului. În replicile lor vor gesticula arătînd spre Hartă.]

AGENTUL H_2S^2: Să ne cucerim independenţa!

AGENTUL S^2H_2: Să ne sacrificăm pentru suveranitatea patriei!

CONSULICĂ: Să dobîndim neatîrnarea ţării noastre!

PAMPOLINN: (Dînd comenzi celorlalţi) Marş! Marş! La dreapta-mpre-juuur! Marş! (Aceştia se ciocnesc între ei, îl mai ciocnesc şi pe Pampolinn)
Avem o armată... marş!... pregătită...marş!... să înfrunte ... marş! ... cotropitorii... marş! ... stop... marş!...

123: Hai Liberare!

475: Hai Libi!

123: Hai Liberare!

475: Hai Libi!

CONSULICĂ: Să nu mai atîrne de nici o forţă străină scumpa patrie Palillula!

PAMPOLINN: Să luptăm pentru NEATÎRNARE! (Taie cu sabia sfoara care leagă harta Palillulei în cuier. harta cade grămadă pe jos făcînd un zgomot tumultos la care personajele tresar

NORODUL: Ura! Ura!

AGENTUL H_2S^2: Am obţinut neatîrnarea Palillulei!

AGENTUL S^2H_2: De azi înainte Palilulla nu mai atîrnă de nimic! (Arată spre Harta care nu mai atîrnă de cuier.)

NORODUL: (Arătînd spre Pampolinn) Să prostslăvim Eroul nostru Naţional, ctitorul Palillulei moderne!

PAMPOLINN: Trăiască curajul supraostăşesc al ostaşilor pampolinni!

NORODUL: Trăiască Vitejia!

ECOUL:... Vitregia

Vitregia

Vitregia...

H (15). SCENE SIMULTANE LA GRANIȚĂ

PAMPOLINN, PAMPOLINNA, CONSULICĂ, NEBUNUL, IȚIC, IȚICA, 123, 475, AGENȚII, NORODUL.

[Din economie de vedere și de timp pentru spectatori, autorul a concentrat trei scene în una singură.

Acțiunea se desfășoară în două compartimente ale unui tren, și deasupra pe tren. Peretele dinspre public lipsește. Scena cea mare va fi împărțită astfel ca cele trei piese de teatru să ruleze simultan. Scena cea mare va fi împărțită în două printr-un perete, acesta separă cele două compartimente; deasupra este un tavan, acoperișul trenului.

Pe toată durata acestor scene simultane se va auzi (ca fond slab) un zgomot sacadat de roți de tren, șuierat de locomotivă, frîne, anunțuri prin gări. Pe alocuri, de exemplu cînd Nebunul are jocul de pantomimă, acest fond sonor poate fi redus la minim.

Personajele nu știu unele de prezența celorlalte, cu excepția acelora care trec dintr-un compartiment într-altul. În timp ce rulează o scenă, personajele din celelalte scene mimează vorbirea, gesturile corespunzătoare...

Trecerea unui personaj din Scena 1 în Scena 2 (și reciproc) va fi însoțită de gesturi de pantomimă. (Se presupune că pereții AB și Be, de altfel invizibili, au cîte o ușă la mijloc) X mimează apăsarea clanței primei uși (însoțită de zgomotul caracteristic), deschiderea ușii (cu scîrțîit), închiderea ei (același scîrțîit) și zgomotul de clanță. Urmează un joc similar pentru ușa cealaltă. Gesturile vor fi însoțite de zgomotele caracteristice regizate din culise. Compartimentele au desenate cîte o fereastră. Personajele din Scena 1 mimează din cînd în cînd deschiderea ferestrei (scîrțîit de geam, intrare bruscă de aer rece, accentuarea bruscă a fondului sonor al trenului) și închiderea geamului (scîrțîit rapid de geam, dispariția vîjîitului curentului de aer, dispariția completă a fondului sonor al trenului, apoi reapariția sa slabă). Personajele:

123,	475
P, PA,C	IȚIC
	IȚICA
N⟵	⟶ N

Nebunul a îmbătrînit: are păr alb, barbă albă şi toiag; hainele aceleaşi, dar prăfuite; adidaşi murdari.
La început Seniorii 123 şi 475 dorm. E noapte. Pampolinn, Pampolinna, Consulică, şi Nebunul moţăie pe banchetele primului compartiment. Iţic şi Iţica stau lîngă fereastră în compartimentul al doilea, în poziţie de drepţi cu mîinile lipite pe lîngă corp unul în faţa altuia ca nişte manechine fără să se mişte — decît rostind rigid replicile.
Scena 3 este deci o scenă mecanică.
(Cifrele din faţa dialogurilor prezentate în continuare, ca şi aşezarea în pagină, indică scena în care se derulează acţiunea.)]

1. **CONSULICĂ:** (Către Pampolinn) Veţi avea o întîlnire la nivel înalt cu piticul din Ţara de Jos. Trenul Express soseşte în capitala lor la orele 29 şi 8 secunde.
1. **PAMPOLINN:** Eu vreau o întîlnire la cel mai înalt nivel! Numai asta e demn de mine.
1. **CONSULICĂ:** Atunci vom proiecta întîlnirea pe muntele Himalaya. Se va semna acolo un tratat de asistenţă mutuală între ţările noastre.
1. **PAMPOLINNA:** Şi ce trebuie să facă cei doi regi?
1. **CONSULICĂ:** Să stea faţă în faţă, muţi, timp de 7 ore!
2. **IŢIC:** Ce faci acolo fetiţo?
2. **IŢICA:** Cresc copile.
2. **IŢIC:** Ce faci domnişoară?
2. **IŢICA:** Cresc băiete.
1. **PAMPOLINN:** Mai întîi şi la început voi însărcina toate femeile din regatul meu... (Toţi din Scena 1 rămîn cu gura căscată)
1. **NEBUNUL:** Băă, al dracu bic!
1. **PAMPOLINN:** ...să ducă la împlinire sarcina pe care le-o încredinţez...
3. (Seniorii 123 şi 475 se dezmorţesc. Deschid ochii speriaţi.)
3. **123:** Mai e mult pînă la graniţă?
3. **475:** Silanş! Te-am învăţat pînă m-am prostit şi eu.
2. **IŢIC:** Ce faci domnişoară?
2. **IŢICA:** De mult nu mai sînt domnişoară... nici virgină...
2. **IŢIC:** Păi cum?
2. **IŢICA:** Bine! Ne-a tot regulat Pampolinn... la cap!
1. **CONSULICĂ:** Mă simt satisfăcut!
1. **PAMPOLINNA:** (Către Pampolinn) Vrei să mă dezbrac în faţa ta ...de caracter?
1. **PAMPOLINN:** Eşti nasoală Pampolinno, dar să nu mai spui la

nimeni.

1. **PAMPOLINNA:** Ooo, frumosu lu Cristos!
1. **PAMPOLINN:** Dă-mi un pupic... lugu...lugu... lugu... lugu...
1. **PAMPOLINNA:** Nu mai pupi tu sărutare de la mine, şi nici păsărică mică.
3. **123:** (Făcînd pe păsările) Spectatorii vor presupune că noi sîntem nişte păsări cu zborul frînt. Ne aşteaptă căderea iminentă oricărei încercări de înălţare în Palilula!
3. **123:**Dacă trec dincolo, o să-ţi las totul.
3. **475:** Nu este de ajuns:
3. **123:** Ce este, este.
3. **475:** Nu este.
2. **IŢIC:** Şi-ai rămas însărcinată?
2. **IŢICA:** Da.
2. **IŢIC:** Şi-n ce lună eşti?
2. **IŢICA:** În luna aprilie.
1. **PAMPOLINN:** (Către Consulică) Simt că fac alergie la nevastă cînd o văd bine n-aş mai vedea-o!
1. **CONSULICĂ:** Pisicologia femeii este complicat de complexă.
1. **PAMPOLINN:** Pampolinna era totuşi frumoasă pe vremuri: că la soare te puteai uita, dar la dînsa ba.
1. **NEBUNUL:** Păi dacă nu te puteai uita la ea, de unde ştiai că e frumoasă?
1. **PAMPOLINN:** Conform Legii Estetice nr.625 din 33 iunie 2984. Era de o frumuseţe necugetată, de gradul 7 pe scara Richter.
3. **475:** Ca să nu te recunoască, îmbătrîneşte mult pînă mîine.
3. **123:** Trei ani nu cred că pot să îmbătrînesc, dar o să îmbătrînesc trei capre.
3. **475:** Bine. Tot e rău şi-aşa.
2. [Între timp Nebunul a trecut dintr-un compartiment în celălalt.]
2. **IŢIC:** Ce faci, studento?
2. **IŢICA:** Cresc studentule.
2. **IŢIC:** Ce faci femeie?
2. **IŢICA:** Cresc, bărbate...
   cresc mare în burtă!
2. **NEBUNUL:** Cine dracu-a mai văzut
   Iepure viu în frigare
   Şi studentă fată-mare?
1. **CONSULICĂ:** Numai cine nu vroia nu se culca cu ea!...
   (Monolog)
   Pampolinn are 40 de ani

Pampolinn iubeşte
Pampolinn iubeşte
Deci Pampolinn are 20 de ani
Pampolinn mai iubeşte
şi Pampolinn nu mai iubeşte deloc
Deci Pampolinn are 60 de ani

3. **475:** Şi ce faci pe urmă?
3. **123:** Tuberculoză.
3. **475:** Cam rău. Dar tot e bine şi-aşa.
2. **IŢIC:** Come state seniora? cu burta la gură...
2. **IŢICA:** Molto bene.
2. **IŢIC:** Pe cine m-aştepţi?
2. **IŢICA:** Pe tine!
1. [Nebunul a revenit în Scena 1 prin acelaşi joc al uşilor.]
1. **NEBUNUL:** Tîrfa asta neruşinată cu ruşinea ei: o femeie pe care o fuţi în cur... şi-o tot fuţi în cur pe mă-sa!
3. **123:** Îmi vine şi ameţeală pe acoperiş aici.
3. **475:** De unde?
3. **123:** De la Popleaca.
3. **475:** Vom trăi şi vom vedea la televizor.
2. **IŢIC:** O să naşti un hipoconzaur. S-a anunţat prin mijloacele de dezinformare în masă.
2. **IŢICA:** Cît de fericită sînt!
1. **CONSULICĂ:** Programul la Radio, Tele-viziune şi Para-viziune: (Citeşte de pe un ziar)

" orele 19^{35} Mesaj nemaipomenit al seniorului Pampolinn
" orele 19^{50} Vizita de stat... în genunchi... a seniorului Pampolinn în ţara vecină
" orele 19^{85} Cuvîntare la cel de-al paişpemielea Congres care studiază importanţa congreselor în Palilula.
" orele 28 şi 63 de minute Economia pampolinniană şi direcţiile ei pentru milenarul următor
" orele 11 şi opinci minute: Agricultura multilateral nedezvoltată şi Pampolinn întîiul gospodar din Palilula
" orele 563 şi 1 minut preţios: Muzică populară Pampolinn, floare de crin.
" orele 112,026: Industriaşul Pampolinn fabricator de iluzii optice de dumitru somon, şi pe coadă la lapte şi cîine cu era Pampolinna
" orele 18219465 şi nici un minut: Trăiască Palilula, Pampolinn şi Pampolilla, cea mai mare ţară-amară de pe Universul

nostru şi celălalt!
3. **123:** Cît e ceasul?
3. **475:** Cinci şi-a stat
Şi merge regulat
3. **123:** Ne-apropiem de vamă.
3. **475:** Acum o sută de ani guvernul ne băgase la zdup...
3. **123:** Mi-aduc aminte. Din dragoste nestinsă pentru cei obidiţi... (Tresărind) Cînd?
3. **475:** Acum o sută de ani... De fapt o sută un an, fiindcă mai trecu un an de cînd vorbim...
3. **123:** Înseamnă că noi am murit?
3. **475:** S-ar putea... (Pauză)
3. **123:** Hai mai bine să-ţi spun un banc cu un ştab din Palilula, un ştab chinez şi-un pechinez...
3. [123 simulează bancul. Apoi rîd amîndoi cu poftă bătîndu-se pe umeri.]
2. [Intră Agenţii, îmbrăcaţi controlori de tren, în Compartimentul 2.]
2. **AGENŢII:** Actele la control, vă rugăm!
2. **IŢIC+IŢICA:** Noi nu avem nici un act...
2. **AGENŢII:** Chiar aşa?
2. **IŢIC:** Adică am avut aseară un act... sexual...
2. **AGENŢII:** Să-l vedem!
2. Trenul şuieră mai puternic. La curbă şinele pocnesc Iţic şi Iţica se caută în zadar prin buzunare.
3.**475:** Cît mai e ceasul? Am emoţii!
3.**123:** Cît ţi-e nasul.
3.**475:** Ţi-am spus să-ţi iei nasul şi să-l dai la reparat... ba nu, ceasul.
Să-ţi dai ceasu la cizmar, să calce cu picioarele pe el!
3. **123:** Ceasu meu costă parale
Pîrţ în gura dumitale!
1. **PAMPOLINNA:** Of, e tîrziu. Sînt surmenată.
1. **PAMPOLINN:** Cîţi ani ai, băbuţo?
1. **PAMPOLINNA:** Eu am împlinit 16 primăveri... (Pauză)... acum cincizeci de ani.
1. **NEBUNUL:** Încîntat de cunoştinţă, domnişoară! (Face o plecăciune.)
1. **PAMPOLINN:** (Pentru sine) E nesimţită de grasă ce e!
1. **PAMPOLINNA:** Ce, eu sînt ultima urîtă?
1. **PAMPOLINN:** Ba nu, eşti prima!... Totuşi ... Cît eşti tu de grasă ai devenit slăbiciunea mea!

1. [Agenţii intră în Compartimentul 1 unde încep să salute pîn'la pămînt, să ia poziţia de drepţi, mereu. Acelaşi joc al uşilor.]
2. **IŢIC**: Îmi permiţi să-ţi fut una la muie?
2. **IŢICA**: Cu ce, mă rog?
2. **IŢIC**: Cu sare şi muşchi ţigănesc.
2. **IŢICA**: Nu-mi plac nici muşchii nici lichenii.
2. **IŢIC**: Atunci înseamnă că la noapte va ninge.
2. **IŢICA**: Nici mie nu-mi vine să cred.
2. **IŢIC**: Şi ce te fute pe tine grija?
2. **IŢICA**: Păi soţul meu e pe front!
3. **123**: Dă-mi un şut în şezut şi-aruncă-mă peste graniţă!
3. **475**: (Conformîndu-se) Cu plăcere!
3. **123**: Aşa! Mai tare! (475 dă foarte tare. 123 alunecă de pe acoperiş. Abia se mai agaţă cu mîinile.) (Avînd glasul schimbat) Tembelule, de ce dai în mine? Ce ţi-am făcut?
3. **475**: Eu dau în Seniorul 123, nu în actorul (Numele lui 123).
3. **ACTORUL 123**: M-am deghizat ca actor într-un personaj care trece clandestin frontiera... Poate aşa am şi eu şanse... cel puţin cu gîndul!...

   Te rog, spune-i Seniorului 475, personajul pe care-l joci, domnule (Numele actorului 475), să dea mai cu milă!
3. **ACTORUL 475**: O.K.!... S-a făcut!

   [Agenţii părăsesc scena, presupunînd că intră într- un alt compartiment nevizibil publicului. Consulică îl înşfacă pe Nebun şi intră în Compartimentul 2. Acelaşi joc al uşilor. Aceste mişcări ale personajelor se desfăşoară concomitent cu Scena3.]
3. **123**: Ajută-mă, nu mă lăsa să mor!
1. **PAMPOLINN**: (Cîntînd, cu mîna pe inima din dreapta (!). Către Pampolinna)

   Nu mă lăsa Marghioalo
   Nu mă lăsa să mor
   Că deseară-ţi bag antena
   La televizor...

   (Refren)
3. (123 se urcă din nou pe acoperiş în timp ce Pampolinn cîntă.)
1. [În Scena 1 este semiîntuneric. Va urma un moment de dragoste între un moş şi-o babă: Pampolinn care e foarte slab şi foarte mic,

   şi Pampolinna foarte grasă şi mult mai înaltă ca el. dar, nemaiavînd cu ce, vor folosi tot felul de obiecte - porno din comerţ masculine mai ales, chiar feminine. (El pare ca o gînganie cu multe copite!

aşezat pe o vacă! Din cînd în cînd vaca mai dă din copite!) destul de disgraţioşi, gîfîituri de moşi, diformi, urîţiţi şi mai mult de situaţie, băloşi, idioţi- scenă ce ar trebui să provoace scîrba spectatorilor, în comparaţie cu muzica veselă şi drăguţă. Pentru a înfăţişa publicului o dragoste falsă, artificializată, schimonosită.
Orchestra va acompania acest cîntec începînd cu prima strofă.
Se aud în special sunete de acordeon. Toate personajele celor trei scene vor cînta — cu excepţia lui Pampolinn şi a Pampolinnei ocupaţi cu actul în sine (E vorba de actul sexual)
Este o melodie din folclorul sexi-porno al adolescenţilor.
Pe cît posibil va fi o concordanţă între versurile cîntecului şi gesturile, mimica lui Pampolinn şi Pampolinnei.
Iată alăturat portativul, simplu, în gama do major.]

TOŢI: Baba zice zero unu
Moşu pregăteşte tunu
(Anterefren)
(Refren)
Baba zice zero doi
Moşu-i dă pe dinapoi
(Anterefren)
(Refren)
Baba zice zero trei
Moşu dă de sar scîntei
(Anterefren)
(Refren)
Baba zice zero patru
Moşu dă de rupe patu
(Anterefren)
(Refren)
Baba zice zero cinci
Moşu dă de cade-n brînci
(Anterefren)
(Refren)
Baba zice zero şase
Moşu-o bagă pîn'la oase
(Anterefren)
(Refren)
Baba zice zero şapte
Moşu i-o dă pe la spate
(Anterefren)
(Refren)

Baba zice zero opt
Moşu zice nu mai pot
(Antcrefren)
(Refren)

[S-a terminat cîntecul. Trenul opreşte în gară, la frontieră. 123 şi 475 se culcă pe burtă, pitiţi, să nu fie văzuţi. În Compartimentul 2 nimeni nu mişcă, par impacientaţi.
Pe peron Norodul (Bărbaţi + Femei) — adus cu hapca să-i întîmpine pe rege şi regină face galerie celor doi, care abia se mai mişcă în actul sexual:]

BĂRBAŢI: Hai Pam-po-linn!... Hai Pam-po-linn!.

FEMEILE: Nu te lă-sa Pam-po-lin-na!... Nu te lă-sa Pam-po-lin-na!...

BĂRBAŢII: Hai Pam-po-linn!... În-c-o da-tă Pam-po-linn!...

FEMEILE: Con-trea-ză-l Pam-po-lin-na!...
Pu-ne-i contre!... Fii contra lui!...

BĂRBAŢII: Mai ta-re Pam-po-linn!... pe ultima sută!...

FEMEILE: Ţi-ne-i piept Pam-po-lin-na!...
Pu-ne-i con-tre!...

[Pampolinna îi pune o contră mai tare lui Pampolinn şi dă cu el în fund! Pauză. Amîndoi, extenuaţi, abia mai respiră, se ridică şi fac plecăciuni către popor (norod) mulţumind pentru galerie, pentru încurajare...
Trenul porneşte cu un şuierat prelung.]

3. **123:** (Privind în depărtare) Se vede hotarul care există între Palillula şi Libertate.
2. **IŢIC:** (Privind pe fereastră) Ne-apropiem de Libertate! Mai avem 4 km.
1. **PAMPOLINN:** Simt că-mi scad puterile. Ieşim din Palillula. [Luminile se înteţesc.]
3. **475:** O soare, răsari şi pentru noi?
2. **IŢIC+IŢICA:** De-acum încolo nu vom mai fi nişte manechine.
1. **PAMPOLINNA:** Mi-a pălit farmecul. Numai în Palillula străluceam eu. Prin decret de stat fusesem declarată cea mai frumoasă. [Lumini mai puternice.]
3. **123:** Precum cîrtiţele ieşim din muşuroi la lumină.
2. **NEBUNUL:** Lumea-cea-albă nu-mi zice nebun.
2. **CONSULICĂ:** Nu mai slujesc Nelibertatea.
1. **PAMPOLINN+PAMPOLINN:** Au! Au!... Lumina prea tare nu trebuie s-o vadă liliecii din Palillula. Le va lua minţile!
3. **123&475:** Vivat Libertatea!

2. **NEBUNUL:** Vivat Democrația!

2. [Ițic și Ițica devin oameni cu mișcări flexibile, genoflexiuni, exerciții de înviorare. Au redevenit ființe umane, nu obiecte ale altora.]

3. 123 &475: Nu mai sîntem animale numerotate. Avem și noi o personalitate.

3. 123: Pe mine mă cheamă Jean.

3. 475: Și pe mine George.

[Următoarele șase replici vor fi pronunțate: mai întîi separat de către fiecare personaj, sacadat, iar în final: simultan, încît să nu se mai înțeleagă nimic. Sunete din ce în ce mai tari. Crescendo. Se repetă de cîteva ori.]

1. **PAMPOLINN:** Mi-au slăbit forțele...

1. **PAMPOLINNA:** S-a dus gingășia mea...

3. **123 & 475:** Avem și noi un nume!

2. **NEBUNUL:** Sînt un intelectual normal!

2. **CONSULICĂ:** Slujesc Libertatea!

2. **IȚIC+IȚICA:** Sîntem, în sfîrșit, oameni!

[Luminile devin orbitoare. Pampolinn și Pampolinna din ce în ce mai abătuți. Trenul șuieră încît acoperă toate glasurile.
Cîteva personaje leșină de bucurie cu zîmbetul pe buze.
Cade cortina.
Pe o tăbliță mare va scrie

SFÎRȘIT.]

(Antractul al doilea)

[Apare PREZENTATORUL în fața cortinei căzute.]

PREZENTATORUL: Acesta a fost un happy end: triumful binelui, cu toate că răul n-a fost în întregime smuls din rădăcini.

Dar finalul putea fi și altul...

Vă invităm (Spectatorilor) să urmăriți în actul al III-lea o altă variantă finală.

[Prezentatorul se retrage în culise.]

I (16). DISCURSUL

PAMPOLINN, CONSULICĂ, NEBUNUL, NORODUL, AGENŢII, 123, 475, SUFLEORUL, CLACA, BULĂ, SMARANDACHE, PAMPOLINNA, UMBRA REGIZCRULUI, BĂIATUL CARE-ADUCE FLORI, FOTOGRAFII, CĂLĂUL, SUBCONŞTIINŢA.

[Pe o tablă mare apare scris:

ACTUL III

SFÎRŞITUL LUMII

Decorul: o tribună pompoasă împodobită cu flori şi coroane ca la mort. Pe dinafară va trebui să semene cu un mormînt (fără cruce). Tab!ouri etc. În loc de microfon Pampolinn va ţine în mînă o capsulă de mărăcine (crescut chiar în mijlocul tribunei) la care va vorbi poporului (uneori făcînd şi piruete ca un cîntăreţ de muzică uşoară). Din loc în loc pe lîngă tribună cresc alţi mărăcini în timp ce Pampolinn predică. În final se va forma o leasă întreagă. Alăturat: un OSPICIU cu inscripţia BINE AŢI VENIT

Mulţi fotografi care îl pozează pe Pampolinn din faţă, din spate, la picioare, la fund, la stomac...

Steaguri, steguţe; drapele, drapuţe, eşarfe, eşarfuţe.

Poza lui Pampolinn lipită pe conserve cu carne de porc, de măgar...

Nebunul este tot tînăr, dar cu hainele prăfuite, adidaşii murdari.]

CONSULICĂ: Are cuvîntul marele Senior Pampolinn, profesor nemerit muncitor doctor ţăran tractor contabil şef dispecer doctor electrician maistru docent inginer analfabet magistrat de Palillula... cacademician...

(Claca aplaudă)

PAMPOLINN: Nu-mi dau nici un cuvînt pentru că n-am!

NEBUNUL: La mintea d-voastrăăăă ... e scuzabil!...

CONSULICĂ:... care va prelege despre prodigioasa activitate pusă în slujba dreptăţii...

NEBUNUL: ...pe care a încătuşat-o...

CONSULICĂ: ...Şi al progresului...

NEBUNUL:... nenorocirilor...

PAMPOLINN: (Hotărît) Dragi tovarăşi şi tovarăşe, membri şi membroaice... Ne-am adunat aici casa... căsuţă... ca să fim strînşi toţi la un loc... adică la două locuri: într-un loc măria mea, în celălalt prostimea voastră...
Iacă-tă, seniori şi senioare, că io dau din timpul meu personal şi individual şi suprapreţios pentru dobitoci ca voi, dau în voi cu ce nimeresc... (Aplauze furtunoase) Vrem să construim casă... căsuţă... ca să facem de dragul de a construi, şi să dregem c-o fi c-o păţi că ştie ce-o şti...
Nimenea nu are voie să ştie, ştiu eu în locul vostru...
Vom făuri o lume mai bună, o viaţă NOUĂ — o viaţă bună, NOUĂ, nu vouă!... (Se arată pe el şi pe cei din prezidiu)
NORODUL: (Era să nimeresc <Nărodul>)Ura! Ura! Ura!
PAMPOLINN: Istoria se repetă, dragi camarazi... Istoria nu se repetă... Noi sîntem modeşti... sîntem cel mai viteaz popor de pe glob, care sub conducerea clarvăzătoare a mea am înfruntat atîtea pribegii... (Bea un pahar de apă) Noi nu sîntem cel mai viteaz popor de pe glob...
NEBUNUL: Seniore, te plătim, numai să taci!
PAMPOLINN:(Ameninţînd cu degetul pe Nebun) Dacă mă întrerupi unde-ţi va sta capul îţi vor sta şi picioarele!
NORODUL: Uraaa!
PAMPOLINN:... Dragi mei naşi şi ocnaşi, ţaţă Floare... Ne-am adunat aici casă... căsuţă... ca să fim strînşi toţi la un loc. (Aplauze furtunoase) Vrem să construim casă... căsuţă... ca să facem de dragul de a construi, şi să dregem c-o fi c-o păţi că ştie ce-o şti... Nimenea nu are voie să ştie, ştiu eu în locul vostru!... Vom făuri o lume mai bună, o viaţă NOUĂ- o viaţă bună, NOUĂ, nu vouă! (Aceleaşi gesturi)
NORODUL: Ura! Ura! Ura!
AGENTUL H_2S^2: Ce original este Marele Senior în cuvîntări!
AGENTUL S^2H_2: Aşa e! de fiecare dată aduce cîte ceva nou.
AGENTUL H_2S^2: El nu se repetă deloc.
AGENTUL S^2H_2: Se vede clar.
PAMPOLINN:... Aveţi onoarea să plătiţi bir şi pentru aerul care-l respiraţi. Acesta este aerul Statului. Mi-l consumaţi... Simt că nu mai am aer!... Atunci fiecare om al muncii va fi... amendament... amendat... de trei ori pentru a doua oară şi de două ori pentru a treia oară!...
AGENŢII: Va să zică Pampolinn, fiind foarte darnic, ne dă o amendă.

NEBUNUL: Nu ne dă, ne ia... banii!
NORODUL: Foaie verde cimpilin
Să trăiască Pampolinn!
PAMPOLINN:... La cererea şi rugămintile fierbinţi ale tuturor lucrătorilor, zilele de sărbători legale vor fi de muncă silnică. Aceasta este chezăşia neabătută a învăţăturii mele!...
NORODUL: Foaie verde cimpilina
Să trăiască Pampolinna!
PAMPOLINN:... Eu vă îndrum, vă conduc, de nas vă duc. Înălţimea Noastră n-are timp de voi, blegi de rablagiţi, pipernicıţi, veniţi de la ţăruş... corcoduş... (Către popor cu gesturi) uş! uş! uş!...
NORODUL: (Ca la meci) Gool! E gol! E gol! Regele e gol!
PAMPOLINN: Aveţi noroc cu un conducător ca mine! Nu meritaţi voi un atari şef, deştept nevoie mare...
NEBUNUL:... nevoie n-are...
PAMPOLINN: (Răstit) La culcare tot poporul! (Oamenii închid ochii)
Culcat! Drepţi! Culcat! Tîrîş! Tîrîş! Tîrîş-grăpiş!
În genunchi! Capetele plecate!... Dacă nu, vor fi tăiate!.
Animale de oameni ce sînteţi! Culcat! Culcat! (Norodul execută întocmai)
NEBUNUL:... Dar de ne vom scula-sculare, cu mic cu mare... <pre mulţi o să popim şi noi>...
PAMPOLINN:... Mă linguşiţi, mă onoraţi, veneraţi, veneţiaţi.
Pe mine nu mă meritaţi!
NEBUNUL: Aveţi dreptate luminate, noi nu vă merităm. Merităm o soartă mai bună, stră-bună, ne-bună!
NORODUL: Dumnezeu tună, se răz-bună!
NEBUNUL: Luminate împărate, ne-ai întunecat, ne-ai luat toată lumina carolina.
PAMPOLINN: La ce vă trebuie vouă lumina, orbilor? Fiţi fericiţi că pribegiţi... aiuriţi...
NEBUNUL: Să trăieşti luminate, eşti atît de bun în răutatea ta!
(Fără să rîdă) Ha ha ha!
(Către Norod) Seniorul Pampolinn călătoreşte cu racheta personală, cu auto-mobilul, iar poporul cu auto... pasul!
CONSULICĂ: Nu mă revoltă NEDREPTATEA care există peste tot, ci mă revoltă dreptatea... care mai există din joi în paştele cailor!
AGENTUL H_2S^2: Trăiască dreptatea Nedreptate!
AGENTUL S^2H_2: Trăiască Nedreptatea Dreptate!

NEBUNUL: După cîte presimt eu, se-apropie sfîrşitul lumii... al unei lumi întoarse pe dos de nişte dobitoci...
PAMPOLINN: ... Draci tovarişi... Să dezvoltăm aşadar nedezvoltarea... Să ne cufurim mult... Să... Să trilu liru crocodilu... Şi triru liru crocodilu...
NEBUNUL: dacă o mai continuăm aşa cu dezvoltarea noastră, o s-ajungem nu în era ci înaintea erei noastre —!
NORODUL: Virilu! Virilu!
PAMPOLINN: Eu sînt forţa conducătoare, am întors lumea cu fundu-n sus!
[În aceste momente Norodul se aşează cu capu-n jos şi fundu-n sus făcînd o rugăciune mahomedană către Alahul Pampolinn.
După cîteva secunde ei ridică fundul şi mai sus.]
NEBUNUL: Pînă mai ieri plîngeam şi mă enervam la asemenea abuzuri, acum am început să... rîd!
CONSULICĂ: Lucrurile strîmbe au devenit un fapt de drept, iar cele drepte s-au strîmbat... la noi...
Cînd ar părea normal pentru toată lumea ca Pampolinn să zică da, atunci cu siguranţă că el va zice nu. Pampolinn este un om sucit care şi-a scrîntit mintea cînd a căzut... pe scări...
NORODUL: Trăiască Oamenii Scrîntiţi!
[Norodul revine la normal.]
PAMPOLINN: Nu aveţi voie să vă plimbaţi prin străinătăţuri... mă plimb eu în locul vostru... şi suita mea...
Nu aveţi voie să vorbiţi, să deschideţi pliscul... vorbesc eu în locul vostru... şi suita mea...
Nu aveţi voie nici să vă odihniţi... mă odihnesc eu în locul vostru... şi suita mea...
Pur şi simplu NU AVEŢI VOIE SĂ AVEŢI VOIE!
NEBUNUL: Dar lucrul, lucrul seniore?
PAMPOLINN: Lucraţi voi în locul meu... şi al suitei mele...
AGENŢII: Este foarte normal şi corect.
PAMPOLINN: Sîntem un popor liber... Aveţi libertatea de a flămînzi... libertatea de a îngheţa de frig... libertatea de a fi nedreptăţiţi... Şi alte condiţii minunate de trai!...
(Vii aplauze)
NORODUL: Foaie verde de dudău
Şi-o să fie şi mai bine!
NEBUNUL: Ah, nu am o putere ca Moise, că aş transforma totul în...rahat!
CONSULICĂ:... Seniorul Nostru este un nebun mai nebun...

... Noi îl alintăm, îl alienăm...

AGENŢII: Şi ne aliniem...

PAMPOLINN: În apartamente ultramoderne aveţi lunar apă caldă...

NEBUNUL:... care se anunţă prin radio: La al cincilea semnal va fi apă caldă: pic, pic, pic, pic, pic. A fost apă caldă!

CONSULICĂ:... Pampolinn este un bărbat foarte înalt, nu îi putem ajunge la nas... nici cu prăjina!

NORODUL: Trăiască Prăjina!... Jina...

AGENŢII: În Palillula pentru ceilalţi indivizi nu este indicat să crească mari.

NEBUNUL: Atunci vor creşte mici!

PAMPOLINN: Avem o patrie care creşte şi înfloreşte...

NEBUNUL:... precum sfoiagul în noroi...

PAMPOLINN:... noi ne mîndrim...

NEBUNUL:... cu imbecilitatea noastră intelectuală.

AGENŢII: Dar ce se întîmplă? Lui Pampolinn îi apare un mărăcine pe umărul stîng!

[Într-adevăr, Agenţii au dreptate.]

PAMPOLINN: Uf, mărăcinele ăsta, prost a mai crescut!

CONSULICĂ: Desigur, e prostcrescut.

PAMPOLINN: Vom decreta mărăcinii ca Flori Naţionale! Să se planteze peste tot numai spini şi para-spini.
Tăiaţi şi exilaţi toate florile din Palillula!
Să gonim izvoarele din ţară!
Să alungăm munţii peste graniţă! - fiindcă nimeni n-are voie să mă umbrească.

CONSULICĂ: Dar luminate, o să faceţi insolaţie!...

PAMPOLINN: Ce insolenţă este asta?

CONSULICĂ:... O să vă bată soarele la cap.

NEBUNUL: El este deja bătut... în cap!

PAMPOLINN: (Către Norod, după o pauză) Ţin să vă aduc la cunoştinţă o uriaşă bucurie, duceţi-vă-n draci: (Tăcere deplină a Norodului) Am să vă tai la toată lumea cîte o mînă...
şi pentru că eu de felul meu, hodoronc tronc, sînt un om foarte bun, vă dau posibilitatea să alegeţi ce mînă să vă tai!

AGENTUL H_2S^2: Vai, ce domnitor cumsecade...

AGENTUL S^2H_2: Ce ins de treabă... ne pune să alegem...

CONSULICĂ: Ce şansă pe noi! Ne taie doar o mînă!

NEBUNUL: (Către Pampolinn) Javră murdară, mai bine ţi-ai rupe ghearele spurcate!

(Pentru sine) Am obosit să trăiesc. Viaţa îmi pare inutilă. N-am nici un prieten, nici un coleg: toţi au devenit Rinocéros... Singurătate absolută. Viaţă netrăibilă, insuportabilă, dar cît să mai suport insuportabilul?

N-am nici un ideal. Trăiesc degeaba. Seara fac plajă la lumina luminării.

Atîta nesimţire din partea lor înseamnă... lipsă de bun simţ!

CONSULICĂ: (Către Pampolinn, în şoaptă) Seniore Doctore, dar n-o să mai aibă cum să te aplaude...

PAMPOLINN: (Către Consulică) Bolovan mai eşti! Or să aplaude cu picioarele!...

[Printr-un artificiu scenic toţi vor rămîne ciungi, unii de mîna dreaptă alţii de stînga, tăiate fie din umăr, fie din cot, fie numai palma — în aşa fel încît să dea o senzaţie sumbră, imagine sîngeroasă. Lumină roşie. Scena va fi în contrast acompaniată de muzică veselă, toţi actorii vor rîde satisfăcuţi ca la o petrecere — în afara opoziţiei formată din Nebun şi alte două-trei persoane în jurul său.

Călăul, care intrase în scenă pentru a-şi îndeplini rolul său, deosebit, dispare în culise.]

CONSULICĂ: Ce petrecere frumoasă!

NEBUNUL: Îţi mulţumim din inimă, dihanie!

Ne-ai făcut de petrecanie!...

PAMPOLINN: (Acelaşi joc) Seniori şi senioare... Ne-am adunat aici casă... căsuţă... ca să fim strînşi toţi la un loc. (Aplauze prelungite din picioare) Vrem să construim casă... căscioară... (Corectîndu-se) pardon, căsuţă... ca să facem de dragul de a construi, şi să dregem c-o fi c-o păţi că ştie ce-o şti... Nimenea nu are voie să ştie, ştiu eu în locul vostru... Vom făuri o lume mai bună, o viaţă NOUĂ — o viaţă bună, NOUĂ, nu vouă...

NORODUL: Huraaaaaaaa! (Ridicînd sinistru braţul amputat în semn de omagiu. Veselia fizică a Norod-ului trebuie să fie în contradicţie cu decorul sîngeros, cioturi de mîini pe sus, ca la fiinţe nepămîntene. Scenă ridicolă, grotescă, amară. Apoi mulţimea începe să se agite...) Gool! Regele e gol! (Arată cu braţul amputat spre Pampolinn)

CONSULICĂ: Linişte la galerie
Că s-a spart o farfurie
Drept în capul lui Ilie! (Se face tăcere.)

PAMPOLINN:... Dar de fapt seniori, eu nu dau doi bani pe voi! Pentru mine contaţi ca număr, şi vă consider nişte opincari de căcănari!...

NORODUL: Huuuuuuuuuu-raaaa!

PAMPOLINN:... De aceea consider că este şi mai bine dacă vă tai amîndouă mîinile!

CONSULICĂ: (Către popor, făcînd semne din spatele lui Pampolinn şi dirijînd ca la cor) De opt ori hip hip hurap!...

NORODUL: (Strigă de cîteva ori) Hip hip hurap!

AGENTUL H_2S^2: Vai, ce domnitor cumsecade...

AGENTUL S^2H_2: Ce băiat de gaşcă, ne şi anunţă...

AGENTUL H_2S^2: Este indicat să ne taie ambele mîini ca să fim simetrici, domestici...

AGENTUL S_2H^2:... Trăiască simetria!

AGENTUL H_2S^2:... Şi se apleacă asupra noastră...

NEBUNUL: Ce mîrşav şi megaloman şi asupritor!

AGENTUL S^2H_2: Trăiască asuprirea!

NEBUNUL: (îşi pune ochelarii de cal. Pentru sine) Sîngele meu e negru, deşi acum mă simt mai bine. Gîndurile mele sînt negre. Hainele mele sînt negre. În faţa mea văd negru. Scriu negru. Inima mea e neagră, albastră. Galbenul meu e negru. Negrul meu e mai negru.

Se va putea renunţa complet la dogme? — însuşi nedogmatismul este o dogmă, isn't it? —.

Ce bine e că nimeni nu poate impune graniţe gîndirii —!

AGENTUL H_2S^2: Trăiască nădragii lui Pampolinn!

AGENTUL S^2H_2: Şi-ai lu' Pampolinna!!

[Apare Călăul îmbrăcat ca de sărbătoare, vesel, toată lumea rîde ca la o petrecere. După ce le taie şi celălalt braţ, oamenii se sărută cu Călăul şi îl felicită pentru arta sa de a distruge, cu excepţia opoziţiei care se aude ţipînd, apoi gemînd şi înjurînd. La fel, muzică şi mai veselă, contrastînd cu un fond de gemete şi schelălăieturi înfiorătoare.]

CONSULICĂ: Mare Senior, dar n-o să mai aibă cine lucra pentru Majestatea Voastră, pentru Palillula Noastră. Le-ai tăiat la toţi braţele de muncă şi...

PAMPOLINN: (Furios) Mă-nveţi tu pe mine, buştean de Azuga? (Călăului) Taie-maţu braţu grasu!

[Călăul se execută. Sîngele ţîşneşte pe mîna lui Pampolinn.]

AGENŢII: Şefule, ai mîna pătată de sînge.

PAMPOLINN: (Pentru sine) Ah, ce-mi place licoarea asta roşie! (Suge cele cîteva picături de sînge de pe mînă)

NORODUL: Uuuuuuurrrrraaaaa!

PAMPOLINN: Şi ca să vă arăt că vă dispreţuiesc din tot sufletul meu şi suflu nasul pe voi, vite de grajd împărătesc, căcăreze de Indonezia, saci de box populis vox dei umpluţi cu căcat împarfumat...
NORODUL: (Cu entuziasm) Uuuuu! A e i o u ă î!
AGENTUL H_2S^2: Ce complimente ne adresează!
AGENTUL S_2H^2: Mai mare ocazie ca asta nu am fi găsit...
AGENTUL H_2S^2: Trăiască Planeta de ghips!
AGENTUL S^2H_2: Crească şi-nflorească
Mucegaiul de pe iască!
NORODUL: Trăiască Vodă la Pătrat! [Vodă^2]
AGENTUL H_2S^2: Trăiască cravata lui Pampolinn!
NEBUNUL: (Către Agentul H_2S^2) Păi n-are nici o cravată.
AGENTUL S^2H_2: Cu-atît mai mult.
NORODUL: Trii lii lii!
PAMPOLINN: (Continuînd preţiosul discurs) ... secături pline cu bulion...
NORODUL: Trăiască Cadavrele vii!
PAMPOLINN:... pampiţoi degăinat...
NORODUL: Abonat! Abonat!
PAMPOLINN:...pişolbei în pădure...
NORODUL: Tulbure! Te tulbure!
PAMPOLINN:... marionete pe sîrmă-nghimpată...
NORODUL: Pată ată tă ăăăăă...
PAMPOLINN:... păpuşoi de şters la fund cu voi...
NORODUL: Altoi! Noroi!
PAMPOLINN:...aveţi nesăbuita onoare să mă criş piş criş piş pe voi!
NORODUL: Usturoi! Usturoi!
AGENTUL H_2S^2: Trăiască Crişu!
AGENTUL S^2H_2: Trăiască Pişu!
[Euforie generală în rîndul populaţiei.]
PAMPOLINN: Dar mai întîi de sfîrşit am să dau ordin, şi aceasta este ultima mea concesiune ca să simţiţi că sînt conducătorul, să vi se taie la toţi capul...
[Consternare generală. Unora le vine rău. Schimbare bruscă într-un decor macabru (cu cruci) care apoi dispare. Linişte. Dar poporul îşi revine repede şi, forţaţi de Agenţi, încurajat de Clacă, încep să aplaude.]
NORODUL: Urrrrraaaa! Trăiască Moartea noastră!

[Euforia generală renaşte. Se văd persoane îmbrăţişîndu-se cu cioturile de mîini rămase, sărutîndu-se parcă ar fi fost scăpate de la moarte.]

AGENŢII: Iată de ce înalt umanism revoluţionar dă dovadă Pampolinn!

PAMPOLINN: Noi, adică eu, nu avem nevoie de popor cu cap!

NORODUL: (Revenind la starea iniţială) Aşa este. Ura!

NEBUNUL: Popor de laşi! (Scîrbit)

PAMPOLINN: Ia să-mi spuneţi la care, ce, v-a folosit pînă astăzi capul în Palillula?...

NORODUL:...capu la peşte...

AGENŢII: Ca să nu ne plouă-n gît!

PAMPOLINN: Păi vezi că ştiţi. Şi-atunci ce folos să mai vă obosiţi purtîndu-l? O să vă dau în schimb cîte-o...umbrelă...

NORODUL: (Cîntînd şi legănîndu-se) Ce biii - neee!
Ce biii - neee!

AGENTUL H_2S^2: Ce grijuliu conducător!

AGENTUL S^2H_2: Cum îşi dă el toată osteneala pentru bunăstarea poporului!

NEBUNUL: (Pentru sine). setea de a exista a dispărut din mine. Trăiesc fără dorinţe. Ca Budha. <Religia> actuală încurajează lipsa de dorinţe... Uneori mi-e totuşi dragoste de viaţă de Jack London.

AGENTUL H_2S^2: Un atît de vrednic guvernator n-am avut în veci!

AGENTUL S^2H_2: Este un geniu al prostimii...

ACTORUL AGENTUL S^2H_2: ... (Către Actorul Agentul H_2S^2) sau prostiei?... ce scrie în rolul meu?

ACTORUL AGENTUL H_2S^2: Păi eu / un'să ştiu/ întreabă-ţi autorul!

ACTORUL AGENTUL S^2H_2: E la închisoare din milostirea lui Pampolinn.

ACTORUL AGENTUL H_2S^2: Lasă-l să zacă acolo că-şi bate joc de popor.

ACTORUL AGENTUL S^2H_2: Merită.

AGENTUL S^2H_2: Eu dacă-l prind îl strîng de gît...

ACTORUL AGENTUL S^2H_2: ... sau de gînd?

ACTORUL AGENTUL H_2S^2: Păi eu de un'să ştiu? întreabă-ţi autorul!

ACTORUL AGENTUL S^2H_2: E la-nchisoare, din milostirea lui Pampolinn.

ACTORUL AGENTUL H_2S^2: Lasă-l să zacă acolo că-şi bate joc de popor.

ACTORUL AGENTUL S^2H_2: Merită.

AGENTUL S^2H_2: Eu dacă-l prind îl strîng de gndt...

ACTORUL AGENTUL S^2H_2: ...sau de gît?

ACTORUL AGENTUL H_2S^2: Păi eu de un'să ştiu? Întreabă-ţi autorul!

ACTORUL AGENTUL S^2H_2: E la-nchisoare din milostirea lui Pampolinn.

ACTORUL AGENTUL H_2S^2: Lasă-l să zacă acolo că-şi bate joc de popor...

NORODUL:... Ura! Ura! Trăiască Muştele lui Pampolinn!

AGENTUL H_2S^2: Atît de iscusit şi priceput, Seniorul...

AGENTUL S^2H_2: Pentru ca să nu mai avem suferinţă s-a îndurat de noi şi ne taie capul!

NEBUNUL: Nu, mitocane! Nu! (Lui Pampolinn)

PAMPOLINN: (Salutînd) Tot respectul cuvenit poporului muncitor! (Arătînd cu degetul spre Nebun) Pe el singur îl voi pedepsi şi anume: îi voi cruţa capul! Avînd căpăţîna pe umeri va suferi...

CONSULICĂ: Cel mai deştept astăzi e să faci pe prostul!

NEBUNUL: Da, dar să nu rămîi aşa!

AGENŢII: Consulică face pe prostu. Da, aşa a ajuns Consulică să facă pe Prostu din oraş pipi, în văzul oamenilor... chiar şi-n văzul oamenilor a găsit gunoaie: pare-mi-se aceştia erau chiori.

PAMPOLINN: (Referindu-se la Nebun) Luaţi-l! Aluaţi-l! Sfîrtecaţi-l! Cacaţi-l! Blocaţi-l la mantinelă! Retezaţi-i inima dinainte de patruşpaişpe!

NEBUNUL: (Implorînd cerul) Doaaam-neeee, dă-mi voie să mor!

[Agenţii îl iau pe Nebun cu o roabă imperială şi-l duc frumos la Ospiciu în sunete de fanfară, cu pas de defilare.
Aici încearcă să intre pe poartă dar n-are loc. Atunci este împins de Agenţi, şi cade înăuntru.]

NEBUNUL: (Dînd mîna-ciot în ciot — cu Agenţii) Vă mulţumesc amicii mei! Voi m-aţi ajutat să intru la închisoare!
Sînt fericit!
(Aţi ghicit: avea ochelarii de cal pe nas!)

[În timp ce Călăul retează capetele la toţi cetăţenii Palillului, aceştia rămîn în picioare ca nişte butuci într-o pădure defrişată. Iniţial, prin schimb de lumini să dea impresia unei păduri împietrite.]

PAMPOLINN: Aruncaţi toate capetele la gunoi! Măturaţi sala! Burtoi goi... (Pauză)

Dar ce se-ntîmplă? nu mai strigă nimeni <Pam-po-linn! Pam-po-linn!> (Mulţimea aplaudă din picioare) Nu mai strigă nimeni <Trăiască>!
[Tropăituri din picioare, Trunchiurile însîngerate (Fără cap, fără mîini) se mişcă pentru a da senzaţia de Cadavre vii.]
Nu mai strigă nimeni <Ura, Ura?>
[Apar 123 şi 475.]
123 & 475: (Îngreţoşaţi) Ba da, măria-ta! Ne manifestăm ura noastră faţă de-nălţimea voastră.
PAMPOLINN: S-o văd, unde e? S-aud! Scoateţi-o!
123: O scot imperatore?
PAMPOLINN: Scoate-o!
123: (Desfăcîndu-se la pantaloni)...!?
[Intră fulgerător Consulică.]
CONSULICĂ: Luminate, a fost prădată poliţia de hoţi, a luat foc centrul de pompieri, inamicii poporului au evadat de la pîrnaie!
PAMPOLINN: Ce populaţie are Palillula?
CONSULICĂ: Trei miliarde. dar vom mări natalitatea.
NEBUNUL: (De la Ospiciu, către Norod) V-aţi uitat la ăştia care-ţi spun să faci copii mulţi, că ei n-au nici unul?
PAMPOLINN: (Către Consulică) Cîţi inamici există în Palillula?
CONSULICĂ: Patru miliarde.
PAMPOLINN: Şi cîţi au onoarea să se afle în închisori?
CONSULICĂ: Cinci miliarde.
PAMPOLINN: Înseamnă că stăm bine. Eu sînt poporul, iar toţi ceilalţi inamicii...
Dar cîţi au evadat?
CONSULICĂ: Şase miliarde de deţinuţi...
PAMPOLINN: (Către Consulică) De ţinut... ce mă?
123:... minte, înălţate!
PAMPOLINN: Cum îşi permite? în faţa mea.
123: (În timp ce Consulică ajunge în spatele lui Pampolinn) Nu Cezare, minte în spatele vostru! (Arată spre Consulică)
CONSULICĂ: El minte, doamne preşedinte!
PAMPOLINN: Care minte, castraveţilor?
123: Mintea cea de pe urmă a Omului de Palillula.
CONSULICĂ: Ba e vorba de Omul de Neanderthal.
PAMPOLINN: Neandertal? Cînd am încheiat eu un acord comercial cu Domnul Neandertal?
CONSULICĂ: Ştiţi înţelepte, deşteptăciunea voastră nu era pe vremea aceea...

PAMPOLINN: Cum îndrăzneşti? Eu am fost la...dintotdeauna mare...
123: Şi anul trecut aţi fost la mare...
475: ...la mare distanţă...
PAMPOLINN: Nu mă zăpăciţi de cerebelul inferior stîng, blegotei de Palilulă!...
Unde-am rămas? (Pauză. Încet) Hei, sufleor?
SUFLEORUL: (I se vede puţin casca şi manuscrisul în mînă) la scena cu tăierea pruncilor.
PAMPOLINN: (Repetînd automat) La scena cu tăierea pruncilor.
SUFLEORUL: Nu e bine!... Asta nu e o replică din rolul actorului (Numele actorului Pampolinn)...
ACTORUL PAMPOLINN: A, daaa! Mi-aduc perfect aminte. Am o memorie care nu mă-nşeală deloc!
ACTORUL CONSULICĂ: Numai nevasta cîteodată!
PAMPOLINN: Să tăiem aşadar capetele la toată lumea!!
ACTORUL CONSULICĂ: Ştiţi, eu (Numele Actorului Consulică), îmi permit să vă spun că le-aţi tăiat deja în scena dinainte!
ACTORUL PAMPOLINN: Foarte bine, le mai tăiem o dată!
ACTORUL CONSULICĂ: Un om căruia i-aţi tăiat odată capul, nu mai are alt cap să-i tăiaţi...
ACTORUL PAMPOLINN: Daaa? N-am ştiut!
PAMPOLINN: Ba nu, hai să le retezăm picioarele!
(Pentru a face distincţie între personaje şi actori se va lumina diferit, iar vocea va fi schimbată.)
CONSULICĂ: Aceasta este o directivă genială!
[Acelaşi joc, Călăul le taie şi picioarele, trupurile părînd acum o pădure-mpietrită.]
PAMPOLINN: Hai s-aud, nu mai aplaudă nimeni?
CONSULICĂ: Ştiţi, nu mai au cu ce!
PAMPOLINN: Unde sînt copilaşii-marionetă, plimbaţi din oraş în oraş, ca să-mi dea floricele şi să mă sărute?
CONSULICĂ:...?! (Dînd din umeri)... Aţi tăiat pruncii...
PAMPOLINN: (Către sală) Nu mai ovaţionează nimeni?
CONSULICĂ: Ştiţi, nu mai au cu ce!!... Iertaţi-i vă rugăm frumos.
PAMPOLINN: Hei, Claca mea, Băieţii veseli — plătiţi să mă aplaude, să mă salute pîn'la pămînt, să strige <Ura! Trăiască!> intraţi-vă în roluri!
CLACA: (Din sală) Nu ne-am luat leafa de-un secol, împărate! —
PAMPOLINN: N-am bani! Tot ce am îl păstrez...

Ce-i al meu e al meu
Ce-i al vostru e tot al meu!

Să fie ciar!

CLACA: Dă-ne gologanii noştri munciţi cu gura...

PAMPOLINN: Ce e băi, aţi dat în greu? Vă e lehamite să strigaţi şi voi acolo <Trăiască Pampolinn!>, să mă întîmpinaţi la aero-port şi apo-port, treno-port?

CLACA: Am cîntat destul şi am zbierat pînă ne-au luat gurile foc!) (Încep să fredoneze un cîntec militar)

(Către Dirijor) te rugăm să dai tonul!

PAMPOLINN: Ce e aia?... Eu sînt singurul care dă tonul.

(Ia cîteva note false, iar Claca va cînta fals ca Pampolinn, în discordanţă cu Orchestra, şi în contratimp.

PAMPOLINN , CLACA , ORCHESTRA: (Cîntînd. Pampolinn trece la pupitru şi dirijează orchestra)

Crambambuli este refrenul
Cîntat de gurile de foc
Şi pe-nserat şi-n zori de zi
Noi vom cînta crambambuli
Cram - bim - bam bam - bu - li
Cram - bam bu - li...

PAMPOLINN: Dacă nu mă aplaudă nimeni, mă voi aplauda singur. (Bate din palme) Dacă nu strigă nimeni, voi striga singur:

Trăiască Pampolinn! Ura! Ura! Ura! Ura! Trăiască EU!...

(Către public) Hai lighioanelor, aplaudaţi-mă că nu faceţi băşici în palmă! Strigaţi: Vi - vat Pam - po - linn

Şef de Trinn!

că de-aia veniţi la teatru - chiar dacă nu înţelegeţi nimic...

SUBCONŞTIINŢA: (Din culise) Alo, Smarandache, nu mai teatralizare il teatro!

[123, 475, SMARANDACHE apar în marşul Aidei de Verdi cîntînd pe note: Sol dooo re sol re miii...]

CEI PATRU: Strigăm, cum să nu strigăm...

PAMPOLINN: Brava! Aşa mai zic şi eu!

CEI PATRU:... Jos cu Pampolinn! (Pampolinn este încă la tribună) Să-l răsturnăm pe Pampolinn!

PAMPOLINN:... Cuuum?

CEI PATRU:... Răsturnaţi-l pe Pampolinn! (Se reped la el şi îl răstoarnă — la propriu cu cracii în sus şi capul în jos) Trăiască Pampolinn răsturnat!

PAMPOLINN: (Care stă în cap, la început ţinut de uzurpatori, apoi singur) Aoleo, vai de capu mio! Înduraţi-vă de un biet

pampolinn!... Scuzele mele de rigoare... Fiţi îndatoritori pentru tot binele pe care l-am făcut poporului!

CEI PATRU, CLACA, ORCHESTRA: Trăiască Pampolinn răsturnat!

[Cei patru ies tot în marşul Aidei.]

PAMPOLINN: (Stînd în cap) S-a întors lumea cu fundu-n sus. Acum cerul e la picioarele mele. Pămîntul îl sprijin pe ţeastă ca pe-un bolovan. O să cuceresc Universul acesta şi celălalt.

(Către public) Toată greutatea de pe lume atîrnă pe capul meu... (În acest moment cade)

PAMPOLINNA: Vezi că spui minciuni, lepră!

[Pampolinn se pune iar în cap, şi iar cade.]

PAMPOLINNA: (Către Regizor, căruia i se va observa în momentul primelor replici ale Pampolinnei profilul pe un ecran din spate: cu pălărie, baston, cam de 50 ani)

Tovarăşu Domnu Regizor, aduceţi o dublură pentru (Numele Actorului Pampolinn), nu vedeţi că nu e-n stare nici să stea-n cap!

UMBRA REGIZORULUI: (Numele Actorului II Pampolinn), tu eşti mai cap pătrat, du-te şi dublează-l pe (Numele Actorului I Pampolinn) în scena asta dificilă pentru el. (Timbrul vocii acestuia trebuie să pară cumva enigmatic ca-n filmele poliţiste. Eventual voce înregistrată pe bandă, ceva gen sunete de orgă.)

ACTORUL II PAMPOLINN: (Din culise) Numaidecît, să mă schimb.

ACTORUL I PAMPOLINN: De ce mă-nlocui Domne tocmai în final?

UMBRA REGIZORULUI: Nu te mai vrea poporul!

[Apare Actorul II Pampolinn.]

ACTORUL II PAMPOLINN: (Către public) Eu sînt noul Pampolinn.

ACTORUL I PAMPOLINN: Eşti pe dracu! (Încearcă să se ridice să-l pocnească pe noul venit, dar intervine împăciuitor Regizorul)

UMBRA REGIZORULUI: (Făcînd mustrător din deget, ca unui copil sau unei păpuşi) Ia vezi, ia vezi...

[Actorii I şi II se dispută, se trîntesc puţin, şi Actorul I Pampolinn este scos din scenă şi obligat să stea în sală printre spectatori.]

ACTORUL II PAMPOLINN: (La fel de mic şi slab ca Actorul I, dar mai atletic. Pentru sine) Iată-mă şi actor-cascador...

(Pauză. Stă în cap cu picioarele lumînare în sus. Către public) Eu sînt stăpînul stăpînilor şi universul universurilor

[La pronunţarea acestor replici Umbra Regizorului dispare de pe ecran, semnificînd reînceperea piesei cu noul actor în rolul lui Pampolinn.]

UMBRA REGIZORULUI: (Reapărînd) Fii atent idiotule, că ai sărit o replică.

ACTORUL II PAMPOLINN: (Către Umbra Regizorului) Vă rog nu-mi faceţi scene, aici în faţa spectatorilor!...

(Înghite în sec, ruşinat faţă de public)

Pe umerii mei sprijin totul... (Dispare Umbra Regizorului)

Eu sînt administratorul Universului...

SMARANDACHE: (Reapărînd): Ce piesă tembelă, triumful răului asupra binelui! Cine-o fi autorul?

PAMPOLINN:... Eu sînt... Eu sînt stăpînul stăpînilor
şi universul universurilor...

(Spus ca o poezie)

(Către Pampolinna) Acum e momentul, spune-i ăluia cu garoafe să mi le aducă... fiindcă se termină piesa... şi să vadă spectatorii cît de "magnet...magnific...mi-am jucat rolul vieţii!

[Băiatul care-aduce flori vine cu un buchet de urzici, de care Pampolinn va fi foarte mîndru. Nebunul va huidui.]

PAMPOLINN: Ce buruieni drăguţe, nu alta! Îţi vine să le faci ciorbă de potroace afumate în ghiveci de flori cu castane luate din foc cu mîna altuia.

TRĂIASCĂ PALILLULA

[Dacă din întîmplare vreun spectator, fără ştirea trupei de actori, din proprie iniţiativă, aduce flori adevărate — cu atît mai bine. Paradoxul, confuzia, vor fi mai mari.

Pampolinn va lua florile şi le va arunca dizgraţios în sală replicînd:]

PAMPOLINN: Mie, seniori, (Numele Actorului II Pampolinn) nu-mi plac florile în supă! Poate vă plac vouă! (În această secundă le va arunca)

Dacă florile vor fi adresate unui alt actor, acesta le va dărui lui Pampolinn spunînd:

ACTORUL CARE-A PRIMIT FLORI: Ţie ţi se cuvin toate.

[După care va urma scena cu aruncarea lor publicului.]

[În cazul în care aceste situaţii neprevăzute nu se întîmplă replicile corespunzătoare vor fi suprimate.]

[Se lasă Cortina. După cîteva secunde, în timp ce sala aplaudă, cortina cade zgomotos de pe suport surprinzînd actorii în diferite ipostaze: fie încercînd să se îmbrace, unii îmbrăţişîndu-se, alţii îmbrîncindu-se.]

PAMPOLINN: Bou de maşinist! Maşinist de bou!..! Şuncă de Praga! Îmi făcuşi spectacolul de rîs! (scena aceasta va trebui jucată indiferent dacă o parte dintre spectatori părăsesc sala.)

[Actorii pufnesc de rîs. Claca rîde dînd tonul spectatorilor. Spectacolul este într-adevăr făcut de (=pentru) rîs!,!]

[Dacă sala va aplauda în continuare, actorii revin, fără cei doi Pampolinn-i.]

CONSULICĂ: (Către sală, făcînd semne să fie linişte)

Vedeţi dragi spectatori, ne dispreţuiţi pentru că i-am făcut jocul lui Pampolinn, că sîntem laşi şi jucăm aşa cum ne cîntă el în acest spectacol, că-l aplaudăm şi-i urăm, că l-am sprijinit să devină stăpînul Universului — dar şi voi sînteţi ca noi dacă bateţi din palme, dacă veniţi la spectacolele sale... Fără voia voastră l-aţi aprobat...

Nu e de rîs ceea ce se-ntîmplă în Palillula, ci de plîns.

N-aţi asistat la o comedie, ci la o TRAGEDIE, stimaţi spectatori! VĂ ROG PLÎNGEŢI, ŞI SĂ PăSTRAŢI UN MOMENT DE RECULEGERE...!...

[Apar cei doi Actori Pampolinn şi mai ridicol îmbrăcaţi şi caraghioşi, stîngaci, împiedicîndu-se ca nişte tăntălăi unul de altul şi căzînd pe scenă de cîteva ori.]

Note pentru eventualii traducători

Autorul optează pentru o TRADUCERE TOTALĂ, înţelegînd aici traducerea şi a numelor personajelor, şi a localităţilor (Cînd e cazul) prin analogie: se vor schimba şi anii (în funcţie de situaţie), iar expresiile (clişeele de limbă, etc). vor fi înlocuite prin expresii (clişee, etc.) similare-chiar dacă de altă factură semantică. Este vorba, deci, mai degrabă de o ADAPTARE, decît o traducere!

Astfel:

— vor fi traduse numele proprii următoare:

Palillula şi Paţagonia, care vin de la expresiile: — Un te duci?/ — În Palillula! (În Paţagonia!) (=la dracu-n praznic!); s-a scris Palillula cu doi pentru a-i spori... prestigiul!

.. Popleaca (= o văgăună uitată de vreme)

.. Injoseni, Valea Plîngerii, Flămînzeni, Însetaţi, Vaidenoi,
Mocirloasa, Afumaţi, Amărăşti, Spineni, Robeşti, Beleşti, Măciuca

.. buştean de Azuga; se va înlocui cu o localitate din ţara respectivă

.. Cacaleţi = localitate reală; cacofonie.

.. Pampolinn = nume inventat, pompos; scris cu doi n pentru că-şi

dă importanţă; dacă se traduce într-o limbă romanică numele va fi germanizat sau slavizat şi invers

.. Con-Sulică = joc de cuvinte pentru a ridiculiza personajul.

.. Norodul = Nărodul!

.. Bulă = emanaţie a spiritului popular românesc, pus pe şagă; neoficial.

.. Analog Itic, Ştrul (cu consoartele), şi Moritz: şugubeţi din bancuri. Vor fi alese personaje populare (orale) glumeţi, aflate în opoziţie.

.. Reclamangiul = Cel care face... reclame! (Definiţie gen rebus.)

.. Eugen Porceanu, Adrian Împăunatu, Mitru Popescur.

.. Ion Dreptate; dacă se traduce şi prenumele, atunci să existe o concordanţă între cîntece şi prenume (vezi Metamorfoze. Coada.").

.. Piulă P. Piulă = rezonanţă porno.

.. Sofocle Gheorghe Sofocle (Prenume din ţara de traducere, în aşa fel ca să sune caraghios împreună).

.. Lucia Sturdza Bulandra: apropiere fonetică de Bulă

.. Costică Cinzeacă, Nicu Butoi, Vasile Litruţă

.. Constantin Pacea.

.. Vacis, Lyndi Cutza, Vax Kăkatt, Pishînjoss, Sokaci, Bous, Băssă Nău, Koy Grassu, Pizz Doy, Pis Dana, Pullăreano: tente sexi, porno, murdare; jignitoare; scrise cît mai sofisticat, afonetic.

.. Pişănjos: analog

.. Neghiob Rob: rimă

.. atenţie la sintagmele fu Tică, fu Tache! etc

- dacă se traduce în italiană, replicile vor fi englizate, sau spaniolizate, etc.
- sintagmele într-o limbă străină în acest manuscris vor trebui să fie tot în limbă străină faţă de manuscrisul tradus (deci eventual vor fi şi ele traduse în altă limbă) — cu excepţia citatelor din Dante care rămîn în italiană indiferent de limba de traducere.—
- în caz că se traduce într-o limbă în care cuvîntul <senior> există (într-o formă apropiată fonetic; de exemplu: în italiană, spaniolă, franceză,...), atunci echivalentul lui <domnul> va fi împrumutat din altă limbă (adică <mister>, <herr> etc.) dacă nu se poate utiliza forma italiană signore; această alegere i-a permis autorului jocul <seniore - senioare> şi... alte... camuflări!
- cîntecul " Nu mă lăsa să mor Marghioalo " poate fi înlocuit cu altul similar din ţara respectivă (porno - despre un act sexual)

- analog pentru celelalte cîntece din piesă.
- să se respecte (non) ortografia autorului:<Pe cine m'aştepţi?> <Congress> , <tyran> etc, găsind ceva asemănător în limba de traducere (deoarece o piesă de teatru este şi citită, nu doar jucată)
- limba păsărească = limbaj greu accesibil (figurat); deci traducere ca atare (nu are nici o legătură cu <pasăre>, dar profită de această posibilă confuzie)

Traducătorul şi regizorul vor încerca să adapteze piesa la condiţiile regiunii respective (materiale, culturale,istorice...) şi epoca sa; aluzii schimbate.

Acesta este un teatru în special la nivel de limbaj, înţesat de:

- expresii din folclorul copiilor [<Extraordilingură!>, <Ne mai-pomenit!, <Doamne fereastră şi-o juma'de uşă spartă!>...,...]
- sintagmele figurative deformate [<face pe prostu... face pe Prostu din oraş pipi>,...]
- jocuri de cuvinte [<C'lare. Lare. Are. Re.> (=logogrif) masa: <ce ai>+<cumpot>+<gem>! <anamabilitate> +<amana-bilitate> (= amabilitate);
  <in - cultură> (= cultură de in),...]
- vorbire murdară (cacofonii) [<La'cur'bă şinele'pocnesc> <Sper mata' degeaba,> ...]
- sexi sau porno [<publitico - ideologie. <Care fu taina?> ă-i introbag>, <po - pula - ră, > (=poporul)
- <pişolbei>,<capu la peşte>, <Mă simt satisfăcut>, <putu-ţi>, <Osul lui Pampolinn>...]
- argotic [<Îmi pare cu regret>, <Nare contează!> Hai Libi!>(= liberare; folosit de militari)...]
- aluzii directe (unele puse chiar în indicaţiile scenice ale autorului) şi mai absconse (la titluri de cărţi, acţiuni, idei...) [<titlu de cel mai iubit dintre pămînteni>, <Regele e gol>, <Asta-i muzica ce-mi place!>...]
- pleonasme [<avansează înainte>, <mai întîi pentru început>,...]
- parodieri, parafrazări [Diploma de beţiv, <Sindicăcat>, <cri-ticăcaţi literari>, <cacadimician>,...]
- fragmente de cîntece populare (şi muzica respectivă)
- foarte multe bancuri din popor
- greşeli de ortografie şi gramaticale) dezacorduri)
- [cele două monologuri ale lui Hamlet al II- lea,...]
- limbaj popular (familiar) [<Ce chestie!>, <dă-te-n moaş'ta pe gheaţă jos!>...]

– ţigănesc [<sticli goali şi borcani>,...Î
– scriere fonetică pe alocuri [<Nu sînt ale miele!> , (<io> =eu),...]
– violenţe de limbaj [<drapele, drapuţe>, <lozinci, lozincoaie>, <domnişchioară>, <săptăluna>, <O să mă fac că plouă!.... ca să crească recolta...>,...]
– centoane [în monologurile lui Hamlet al II- lea,...]
– citate fără a menţiona sursa [versuri din O. Goga, versuri din folclor,...]
– automatisme [Pentru ca totul să pară dintr-o bucată, totul să mară, să gutuie, să răruie....>,
<orele11 şi opinci minute >(: opinci rimează cu cinci)]
– pocirea (mutilarea) cuvintelor pe alocuri [< Tele vi - zi - une şi Para - viziune>, <Prostiologie>, <schizofreneticul>, <pisicologia>, <profesor nemerit> (= emerit)]
– inversarea fără nici un rost a altor cuvinte [<impristat>, <parponit>,<Calmează-te>, farfurează-te, pricindează-te!>, <Înţeleşit-o? Executaşit-o?>(:ţin de sonoritate, ritm, rimă),...]
– citate în alte limbi
– ambiguitate la tot pasul [<Huraaaaaaaa! (= a ura şi a huidui concomitent), <Să prostslăvim, <Sting! Drepţi!>(= Drept şi Drepţi), război sau întrecere sportivă?...Î
– etc[...]

Succes!

Postfaţă: non - piesă? contra - piesă?...

Am scris <O lume întoarsă pe dos>, piesă pe care probabil nu o va pune în scenă nimeni, niciunde, nicicînd,.. şi nici că va fi publicată.. Atunci de ce-am mai scris-o?... Pentru a mă răcori de toate cîte am şi cîte voi mai suferi! Pentru că am avut o poftă nebună, ca la un act sexual... Pentru că mă descarc psihic de tot ce îmi apasă mai greu pe inimioară...
Dacă (non) piesa nu va fi, poate, niciodată jucată, ea va fi judecată (<criticată> <citită> am vrut să mă exprim) sper! [Am zis piesa, nu că autorul va fi judecat!] Deşi nu este exclus să rămîn singurul cititor al (non) piesei mele!
(Sînt prea pesimist?)
Am scris printre picături, pe ascuns — după ce în prealabil îmi dădusem zvonul că m-am lăsat... de sportul acesta!

Sînt un scriitor neoficial. (Uite că am îndrăznit să creez fără a cere vreo aprobare!) (Non) regimul nu mă recunoaşte, revistele şi editurile nu mă publică.

Scriu doar despre sufletul meu... Majoritatea cărţilor le-am publicat în străinătate, unele chiar în lb. română!... Jignit, umilit şi dat la marginea (non) societăţii în ultima perioadă semişomer şi chiar şomer...

M-am dăruit atît de mult (non) piesei acesteia ca o răzbunare la cele ce mi-au făcut! (... S-ar exprima, spun unii, Nebun-ul...) M-am secat de toate resursele spirituale pentru a vă umple pe voi, ca să luaţi contact - cel puţin cîteva ore - cu o lume întoarsă cu fundu-n sus!

Cred că un interval de timp n-o să mai pot crea sau noncrea(!) Mă simt epuizat de subiecte şi idei. Mi-am folosit toată ştiinţa literară aici, şi-am rămas gol. Am căutat să fiu meticulos ca un ac, să pun în această NON - LUME tot ce reuşisem să inventez, sau ştiam de la alţii. Mă simt aşa de epuizat de subiecte încît probabil nu voi mai putea în teatru ceva nou. Mă retrag de aceea în matematici, pasiunea mea de copil. <Vizita> pe care am făcut-o literaturii a fost un accident (am mai scris înainte poeme şi anti — poeme în romînă şi franceză). (Mă confesez d-voastră.) Mi-aş dori, decît un succes mediocru, mai bine un insucces teribil!

Meritul meu la această lucrare este minim. Nu am făcut decît să montez ceea ce poporul a creat. Am devenit, dacă vreţi, fără intenţia mea: Un regizor — deşi în viaţa (mai degrabă non-viaţa) mea n-am fost regizor!

S-a încercat cuprinderea pe de-a-ntregul a societăţii pampoliniene, şi de aceea sînt perfect lucid că trebuie să existe destule omisiuni. Indiferent dacă această (non) piesă va cauza moartea fizică a <Nebun>-ului (nu vreau prin aceasta să fac pe viteazul; dimpotrivă, sînt un fricos din cale-afară, şi de aceea vă cer ajutor; S.O.S.!... S.O.S.!...), deoarece din punct de vedere spiritual el este mort demult, adus deja în culmea disperării - să rămînă totuşi lucrarea ca mărturie literară pentru generaţiile viitoare.

AUTORUL: (Către Nebun)... Ştii că prin naşterea ta pe scenă m-ai pus rău cu (non) autorităţile?

NEBUNUL: Regret profund!

AUTORUL: Nu puteai să fii şi tu mai ponderat?

NEBUNUL: Mi-am uitat de mine şi de semeni...

M-am revoltat în teatru, dacă în altă parte n-am putut, transformîndu-l în non-teatru. Să fi făcut toţi cel puţin cît mine...

Teatrul meu începe să ia forma unui roman teatralizat sau teatru romanizat sau... sau... ori ... şi ... şi... cu... amestec de genuri,

inovaţii de stil, idei şi non - idei (manicheism), un fel de teatru ca Ulysse -ul joyce - ian.

Ştiinţă experimentală. Forţă generalizată. Automatism. Aluzii.

Pentru că lumea este întoarsă pe dos piesa va fi la fel (limbaj, acţiune, timp, ordine,...), adică non piesă.

Toate anomaliile trebuiesc puse pe seama acestei lumi informe, răsturnate: ca o peliculă cinematografică care rulează cu picioarele pe tavan, sau într-o dungă ... deşi Pampolinn este un rege... scîlciat, ca un scaun cu trei picioare. Apocalipsa din [illegible]alillula. Trăire lăuntrică a (Non) piesei. Haos în interiorul disciplinei rigide. O zguduitoare critică a indolenţei. (Non) personajele fără nume, ci cu număr, reprezintă omogenizarea cretină a unei societăţi devenită negaţia ei. Cerşetorii, beţivii, tîrfele denotă decadenţa. Sociologie a (non) societăţii. Prendre en non - dérision la dérision. Poluare ideatică, nervoasă. O ştampilă asupra non lumii. Alegorie. Muzici idioate. Iraţional. Timp dilatat şi contractat. Eşec. Contra-sens. Anomalie. Delir. Hazard. Asocieri bizare. Coşmar. Prostitualizare a intelectului. Confuzie. Circ (în sens figurativ), Muzic-hall. Gaguri. Extravagant. Nebunie. Primitivism al modernismului şi modernism al primitivismului. Incomunicabilitate. Jocuri (artificii) de scenă. Interogaţii metafizice. Mai multe stiluri într-un singur stil, şi invers. Structură în cadrul structurii. Ar trebui să mai dau şi alte explicaţii, dar nu mai am. (Şi lipsa de explicaţii este o... explicaţie!)

(Non) eroul principal al (non) piesei nu este vreun (non) personaj ci verbul <trăiască> rostit anapoda!

[Vă rog, stimaţi auditori, să simţiţi şi Dv. nesimţirea lui Pampolinn! Şi spiritul de sacrificiu al spiritului în favoarea materiei!] Pampolinn, deşi este declarat zeu (= Caligula!), are şi treburi lumeşti — el, supraomul lui Nietzsche, al cărui sistem filozofic îl respinge oficial dar îl utilizează în practică — se duce la W.C., mănîncă, se culcă... Reţineţi: dacă el progresează înseamnă că noi regresăm! Ne constrînge să ne acordăm creierii la non-filozofia lui. Însă, înjurîndu-l ne vom lua frumos rămas bun de la (non) înţelepciunea sa!

Către primul final, situaţia pe scenă devine... obscenă.

(Non) piesa este o reprezentare frumoasă a urîtului, şi-o urîţire a frumosului. Întrucît Pampolinn îngiobează totul, (non) personajele i se adresează cu diverse titluri.

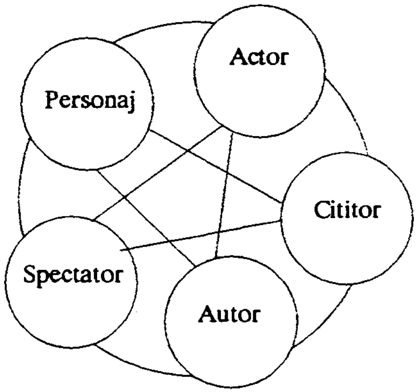
Teoria catastrofelor în teatru...

(Non) piesa nu are un caracter liniar, dar nici concentric... de aceea este şi liniară şi concentrică!... Este un fel de teatru static (clocit), ca o baltă împuţită vara de peştele mort.

Dacă lumea ar fi fost normală, m-aş fi făcut matematician; dar aşaaa... sînt nevoit să devin scriitor, sau nonscriitor!
Deşi amator într-ale literelor, pe care chiar le-a dispreţuit, autorul a vrut să creeze ca un profesionist înrăit!
A vrut să bulverseze publicul prin complexitatea unei (non) opere care să facă incursiuni pe teritoriile multor genuri literare: poezie, nuvelă, eseu, teatru scurt, ba chiar roman...
De la comedie burlescă la tragedie amară, că doar extremele se întîlnesc (îl cităm pe Marx împotriva lui însuşi)!
Lucrarea se vrea plesnind de modernism (dar nu... plesnind, pur şi simplu)... ultra(!) modernă... inovator, deşi în ultimul timp mediile interlope ar fi cică saturate pînă la refuz de avangardă, transavangardă... Poate că-i un <show> prea dens, într-un limbaj sibilin pe alocuri, dar popular în general, argotic. Neoavangardă?
[Dacă mă controversaţi, plăcerea va fi de partea mea!]
Este greu de etichetat o (non) operă literară ca făcînd parte dintr-un curent anume, fiindcă graniţele nu sînt rigide ca în Palilula! Nu există nici vreun zid separator, trasat brutal între Teatrul Metafizic, pe care autorul pretinde a-l fi derulat aici, şi celelalte forme de teatru. Nu vă miraţi atunci de întrepătrunderile lor!..-
În intenţia autorului a fost ca nimic să nu fie gratuit (cu excepţia gesturilor din episodul "Zidul", unde gratuitatea are o semnificaţie precisă, deci negratuită!), dar aceasta rămîne la aprecierea posibililor cititori (spectatori)
Antractele fac parte din spectacol, de aceea le-am umplut:
cu muzică <tematico-matematică> (primul), sau cu... suspans (al doilea)! S-a insistat asupra fiecărui detaliu, riscînd chiar să mă repet, sau să devin cicălitor. Toată (non) piesa este un discurs al posibilităţii imposibilului, al afirmării negaţiei, etalate sub formă de teatru baroc, teatru parabolă, teatru simbol, teatru parodie... Pornind din realitate m-am depărtat pînă la absurd, şi-apoi dincolo:
în dadaism, în nihilism, în imposibilism(!) chiar, de unde se vedeau în zare luminile simbolismului, şi-n cele din urmă răspunzînd de unde-am plecat. Cerc vicios? M-am, de fapt, îndepărtat de real spre a-l privi mai de aproape, ca la microscop. Din cînd în cînd plonjam, cum zice francezul, în realitatea naivă şi prea concretă, dar nu pentru a rămîne acolo, ci pentru a avea de unde să mă înalţ spre culmi noi ale inexistentului — pe care apoi îl făceam să existe... în paginile cărţii.
Am încercat să elimin şi din autocenzură, dînd drumul la cuvinte aşa cum sînt, spunînd lucrurilor pe (ne) nume, fără ocolişuri sau formule...

Instabilitate lingvistică. Straniu. Paradoxuri. Libertinaj. Codaj şi supracodaj. Interferenţă. Suprapunere de tablouri. Cu excese. Cu minusuri. Rebus. Partea finală este un discurs împotriva teatrului (anti - teatru?). Non-epopee (Pampolinniada!).
Autorul a încercat un TEATRU TOTAL, înţelegînd aici utilizarea tuturor mijloacelor şi tehnicilor dramatice pe care le-a cunoscut, sau le-a inventat el-însuşi. (Evident adjectivul <total> este valabil la timpul prezent, mai tîrziu va fi cu siguranţă depăşit.)
(Non) piesa utilizează în construcţie demolarea clasicului. Desigur că, distrugînd un stil (sau limbaj, gen, curent literar,...), nu faci decît să creezi altul.
Negînd ceva, afirmi altceva. Răsculîndu-te împotriva tradiţiei, non-tradiţia va deveni cu timpul... tradiţie!
Dacă azi sîntem denunţători, mîine vom fi denunţaţi.
Şi totuşi, autorul mărturiseşte că putea să fie şi mai ... teribilist!

Ele se bazează pe interrelaţiile:

Autorul ţine să mulţumească marilor personalităţi care l-au marcat şi influienţat. Iată aşadar cîteva <exercices d'admiration> cum se exprima recent Cioran:
Ionesco (absurdul) în special, apoi Tzara (dadaistul) şi Urmuz — ultimul prozator român, cu o operă foarte restrînsă ("Pagini bizare"). Mircea Eliade cu fantasticul şi misticul prins în cadrul real. Apoi Arthur Adamov ("La Parodie") pe care-l iubesc ca pe orice exilat, şi Samuel Beckett (aşteptarea aşteptării) şi Jean Genet (violenţa pe scenă) pentru teatrul de avangardă din anii '50. Italianul Luigi Pirandello ("Şase personaje în căutarea unui autor") cu relaţiile actor-personaj-autor, şi André Gide cu romanul în roman "Les Faux-Monnayeurs". Franz Kafka sau soarta iraţională a omului sub destin, renumitul James Joyce ("Ulysse") care întrece tot ce se putea întrece, apoi spiriduşul Laurence Sterne ("The

Life & Opinions of Tristam Shandy Gentleman") fredonînd pe corzile nemelodice ale poeziei, burlescul Alfred Jarry ("Ubu roi") cel neserios, Albert Camus ("Caligula") cel revoltat. Mici afinităţi cu exotericul science-fiction al lui Hermann Hesse, Bertold Brecht (teatru epic şi de sunet şi lumini), Friedrich Dürrenmatt (crima colectivităţii împotriva unei persoane: dar în cazul nostru este invers), Henrik Ibsen ("Peer Gynt") cu rima şi ritmul perfecte (la noi fiind... imperfecte!), William Faulkner (utilizarea limbii vorbite). Georges Perec, Raymond Queneau ("Zazie dans le métro"), François Le Lionnais (analog: matematician(!) şi scriitor) de la grupul experimentalist de literatură din Paris — cu ultimul, autorul chiar a corespondat pe la sfîrşitul lui 1983 şi începutul lui 1984 cu puţin înainte de sucombarea francezului. (Nu am avut posibilitatea să citesc Orwell, cred că e grozav.)

[Terminasem de scris esenţialul (non) piesei cînd am avut ocazia să cunosc semiabsurdul unor dramaturgi care mi-au plăcut în mod deosebit: Fernando Arrabal ("Le Pique-Nique en campagne", <teatrul de panică>), libanezul Georges Schéhad ("Goha et les vieux maîtres"), Jean Giraudoux (Intermezzo", forţa simbolului), Jean Tardieu ("Théâtre de chambre")...]

Şi în afara lor, probabil, mulţi de care nu îmi mai aduc aminte, dar care sălăşluiesc pe undeva prin sertare prăfuite ale subconştientului, refulate din memorie...

Principalele forme de teatru pe care le vede autorul (împărţirea, evident, nefiind exhaustivă) ar fi:

Teatrul metafizic: diverse acţiuni şi procese metafizice în teatru, apropiate întru-cîtva de farse.

De exemplu, în cadrul lumii noastre putem enumera:

- răsturnarea lui Pampolinn (de la putere)
- strînsul mîinii (între uşă)
- furtul coroanei (= încercare de lovitură de stat!)
- sucitul capului (într-o parte)

După ştiinţa autorului (limitată desigur, ca tot•ceea ce poate fi omenesc) procedee metafizice de genul acestora ar fi noi (a se diferenţia teatrul metafizic de farsă).

Metafizica de aici duce la ambiguitate:

Pampolinn a fost într-adevăr răsturnat de la putere (în sens figurativ)?... Autorul nu a trăit suficient pentru a şti!...

Iată că nu este obligatoriu ca binele să biruie întotdeauna!...

Teatrul ca experiment: poate fi asemuit în ştiinţă cu cercetările de laborator ale savanţilor. Autorul experimentează diverse procedee şi metode dramatice noi.

Teatrul ca metamorfozare: transformare succesivă a decorului, personajelor, acţiunii la diferite nivele.
Exemplu: — Marşul → coadă → cortegiu funerar → horă → balet grotesc.
- Nebunul: tînăr - bătrîn
- Pampolinn trece prin diverse funcţii (împărat, comandant, vînzător, popă, naş, balerin, doctor)
- Agenţii: cerşetori, poliţai, etc.

Teatrul mecanic: mişcări mecanice, rigide ale personajelor: decor geometric (figuri geometrice: sferă, disc, cub, pătrat).
Teatrul combinatorial: utilizînd procedee matematice constînd din aranjamente şi permutări, o piesă este organizată în mai multe moduri.
Exemplu: schimbînd ordinea scenelor acestei (non) piese, obţinem peste un miliard de miliarde de (non) piese de teatru!
Teatru recursiv: teatru care se generează mereu (ca o mulţime recursivă infinită din matematică), adică avînd sub ochi un text literar (al unei piese de teatru să zicem) T_0 şi un algoritm (în sens matematic) A, să generăm mecanic o infinitate de texte diferite - cu ajutorul unui computer care să aplice algoritmul de o infinitate de ori. Astfel
$T_0, T_1 = A(T_0), T_2 = A(T_1) = A(A(T_0)), T_3 = A(T_2) = A(A(T_1)) = A(A(A(T_0))), \ldots T_{n+1} = A(T_n) = A(A\ldots$ de n ori... $(\ldots A(T_0)\ldots)), \ldots$
Nu avem cunoştinţă de existenţa vreunui asemenea text literar. Vom avea în vedere cercetări ulterioare în această direcţie.
Teatrul non-psihologic: persiflarea psihologicului.
Exemplu: — discursul interior(!) al lui Pampolinn
— asistenţa mutuală (!) între cei doi împăraţi
Teatrul grotesc: urîţire a frumosului şi sensibilului, sau înfrumuseţarea urîtului.
Exemplu: baletul dizgraţios de babe şi moşi.
Teatrul de groază: gen filme de groază, numai că aici vezi ceva real, pe scenă, foarte aproape de tine.
Exemplu: Pampolinn ucigînd un pui viu de găină.
Autorul imaginase chiar o scenă în care se taie mîna sau se scot ochii unui actor, ba mai mult: este înjunghiat şi omorît în realitate un actor în faţa spectatorilor! - asta aşa pentru amorul artei...
Sau actorii vin înarmaţi pe scenă şi împuşcă spectatorii (în realitate!)...
[Sînt criminal? Sînt anormal?... într-o astfel de lume, e normal!!... (Mă puteţi acuza de tentativă de... crimă)]
Teatrul ştiinţifico-fantastic: decor fantastic, costume fantastice etc. (gen proza S.F.)

Teatrul sexi (porno): spre deosebire de film care este totuşi o poză, un obiect, teatrul îţi prezintă ceva real, uman, imediat în faţa ta.

Teatrul ca o convenţie: spectatorii admit anumite convenţii pe care actorii le lasă să se presupună, prin uimire, pantomimă etc.

Teatrul ca o schemă logică: în funcţie de reacţia publicului actorii au posibilitatea de a alege între anumite replici, gesturi, etc.

În cazul nostru, dacă actorul Pampolinn va primi în realitate flori la sfîrşitul (non) piesei el le va arunca publicului rostind cîteva cuvinte, în caz contrar aceste replici vor fi suprimate.

Teatrul ca realitate: (a se distinge de curentul realist) care este în opoziţie cu cel convenţie.

Exemplu: udarea reală cu apă a actorilor (în teatrul convenţie doar s-ar fi mimat udarea actorilor, fără a executa acţiunea).

Teatrul de artificiu: foloseşte procedee menite a modifica (în sens pozitiv sau negativ) realitatea.

Exemplu: utilizarea de obiecte improvizate la actul sexual.

Teatrul neoficial: limbaj argotic, expresii cu aluzii sexi (porno), cuvinte de mahala; apoi bancuri şi folclor neoficial (= care nu convine autorităţilor); personaje create de popor, dar nerecunoscute oficial deoarece intră în contradicţie cu guvernanţii...

Exemplu: (non) piesa <O lume întoarsă pe dos> pe care am avut nefericirea să o scriu!!!

Cam atît pentru pînă acum. Celelalte forme nu au fost expuse, neţinînd de domeniul preocupărilor mele.

ACEASTA ESTE PĂREREA AUTORULUI (care consideră teatrul ca pe un viciu, cum ar zice Artaud) ŞI N-AR FI EXCLUS CA DUMNEAVOASTRĂ SĂ ÎNŢELEGEŢI CU TOTUL ALTCEVA (fiindcă un adevăr începe prin a fi paradox, iar relativitatea este... relativă) NONPIESA aceasta mă va scoate din iad!... sau mă va afunda mai rău?!

P.S. Postfaţa poate fi eventual adaptată şi inclusă în monologul Nebun-ului ("Cultură şi Ştiinţă) la locul indicat acolo.

14 februarie - 18 iunie, 1986
— Craiova, Bălceşti, Drăgoteşti, Bucureşti —
AUTORUL

de FLORENTIN SMARANDACHE
membru al Academiei Rebele

P A T R I A D E A N I M A L E .

piesă mută în trei acte
de disperare

PERSONAJE:

INSTRUCTORUL - GENERAL **INSTRUCTOAREA - ADJUNCTĂ** **alţi INSTRUCTORI**	indivizi îmbrăcaţi în pantaloni negri, haină roşie cu un F pe spate, şapcă militărească, graşi, rumeni la faţă, de aceeaşi talie şi înălţime - cu excepţia Instructorului - General care-i depăşeşte mult;
PLEBEA	Oameni goi (eventual cu o frunză care să le acopere sexul, ori chiloţi vărgaţi), slabi ca varga, cu obrajii supţi, galbeni ca mumiile;
DECORURILE UMANE	oameni utilizaţi ca obiecte în serviciul Instructorilor; poartă costume verzui mulate pe corp.

În alte roluri:

ANIMALE (reale şi confecţionate)

MONŞTRI

SCHELETE

MARIONETE

ROBOŢI DE METAL

SOLDAŢI DE PLUMB

[În continuare vă prezentăm o piesă fără cuvinte, un spectacol de zgomote şi imagini.

(Piesa de teatru trebuie să fie creată în aşa fel încît să poată fi citită în volum ca un roman şi judecată pe scenă ca o piesă de teatru.) Puţinele dialoguri existente sînt redate prin *tăbliţe* pe care sînt scrise replicile – ca la filmele mute. Fiecare personaj ridică tăbliţa sa astfel încît să-i acopere capul. În acel moment acţiunea a îngheţat (personajele rămîn nemişcate cîteva zeci de secunde). După care tăbliţa dispare.

La începutul fiecărei scene este coborîtă şi o *plăcuţă* cu titlul (subiectul) respectiv, care va rămîne pe toată durata scenei. Modul de confecţionare şi scriere trebuie să difere net între tăbliţe şi plăcuţe, pentru a nu produce confuzii.

Aceste tăbliţe sau plăcuţe nu au rolul distanţării ca la Brecht, ci dimpotrivă, contribuie la înlănţuirea tablourilor şi la exegeza lor, la unitatea întregii opere – aparent eclectică; pe urmă, deoarece este lipsit de replici vorbite, acest spectacol se adresează şi... surdo – muţilor!! (fiind adaptat ca atare). Soarta i-a privat de plăcerea de a se instrui şi delecta prin teatru. Să le-o oferim noi. Poate aceştia or să ne audă şi înţeleagă... Şi nu numai publicul ar putea fi surdo – mut, dar şi... actorii! (Viitoarea mea piesă se va adresa în mod sigur... Orbilor şi surzilor!!) Deşi are foarte multe tablouri nu este un teatru descriptiv, ci de idei vizualizate. El se poate compara cu " The Civil Wars" al lui R. Wilson, se poate compara pentru a se deosebi. Deşi fragmentar şi descompus, nu este un teatru epic.

Spectacolul acesta este mai mult decît o pantomimă, el este o tragedie modernă, în care comentariile şi indicaţiile regizorale se confundă cu textul propriu-zis al piesei. (W. Faulkner, în "Requiem for a Nun" s-a apropiat de acest deziderat în proporţie de 75%) Pledînd pentru un teatru eliberat de convenţii şi constrîngeri autorul nu mai specifică intrările şi ieşirile actorilor, ele fiind la aprecierea regizorului – pe care cade de fapt toată greutatea acestui spectacol! Cred că ar fi mai uşor de realizat o peliculă cinematografică după scrierea aceasta, un fel de teatru filmat, deoarece au loc multe metamorfozări şi dese schimbări de imagini – care s-ar putea efectua astfel: întuneric lăsat treptat pe scenă, (reapariţia) beznă, reapariţia progresivă a luminii (cu alt decor, sau un stadiu nou de metamorfozare). Dar, deocamdată, să-l considerăm un fel de teatru

– laborator à la Grotowski, ori Brook, sau teatru – atelier postmodernist în maniera regizorilor, scenografilor, coregrafilor, etc. europeni contemporani, sau a Școlii Românești de Regizori din SUA: Liviu Ciulei, Lucian Pintilie, Andrei Șerban.
Probabil că cer prea mult de la actori și mai ales de la regizor, sau contribui la risipa financiară printr-un spectacol costisitor... pînă acum n-am făcut altceva decît să scriu *opere imposibile*, lucrări neraționale de prost gust, piese care să nu vadă niciodată luminile rampei!]

*

[Dar să trecem la fapte. De preferință: o *scenă* cutie. Se vor utiliza mai multe *cortine* care se ridică și coboară pe rînd descoperind sau acoperind cîte o imagine. Cortina principală este din fier, reală; ea separă lumea liberă din sală de lumea oprimată de convențiile din piesă; de fiecare dată cînd cade provoacă un zgomot înfiorător. Sala cu public va fi și ea decorată (vezi Max Reinhardt sau Giorgio Strehler) cu tablouri ale Inspectorului – General și picturi gen Ascimboldi în care ca elemente de compunere ale unui obiect vor fi folosite efigiile Instructorului – General.
Spectacolul începe odată cu intrarea publicului în holul teatrului, unde se află "Expoziția Națională" de artă (vezi Scena 4, Actul III), care poate fi vizitată și în antracte, dar care între timp va trebui să fie transferată pe scenă (măcar parțial) pentru necesitățile decorative din finalul piesei.]

A C T U L I

Scena 1

[Acțiunea este prezentată înainte de a bate gongul. La intrarea în sală spectatorii vor găsi în loc de cortină o carte uriașă, deschisă, acoperind în întregime scena, avînd scrise cîte unul – două cuvinte pe pagină:]

PATRIA DE ANIMALE

Scena 2

[Bătăile de gong care anunță începerea spectacolului vor fi înlocuite – asemănător lui Jean Vilar – prin șocuri cît mai înfiorătoare.
Cartea începe să se răsfoiască singură. La început file albe.
Apoi se citește următorul text:

" SUB ÎNDRUMAREA ȘI CONDUCEREA
" GLORIOASĂ A *INSTRUCTORILOR* ÎN
" ȚARA NOASTRĂ SE APLICĂ ÎN
" PRACTICĂ IDEOLOGIA FONFOISTĂ,

" CARE PUNE UN DEOSEBIT ACCENT
" PE FORMAREA, EDUCAREA ŞI
" MANIPULAREA CONŞTIINŢELOR
" INDIVIDUALE".

INSTRUCTORUL - GENERAL

Pe durata acestei scene se aud urlete de fiare sălbatice în junglă. Cînd se retrage cartea, este văzut la tribună Instructorul - General, agitîndu-se, pentru a se da senzaţia că textul anterior a fost rostit, nu scris.]

Scena 3

[Coboară o plăcuţă cu inscripţia:

C O N F E R I N Ţ Ă

Decor: O sală cu tribună, scaune. Toate obiectele vor purta efigia Inspectorului - General. Pe spătarul fiecărui scaun, ca şi pe toţi pereţii şi pe tavan tablouri, picturi, sculpturi, cărţi, reviste ale Inspectorului - General, puzderie.
Această scenă este împărţită în mai multe subscene:

Subscena 3.1.
Instructorul - General prelege la tribună, Oamenii - Auditori vomită în ritmul gesturilor lui. Instructorul - General vorbeşte pe muţeşte (alfabet special, prin semne).

Subscena 3.2.
Instructorul - General prelège fără cuvinte. Un alt Instructor îi ţine microfonul în dreptul gurii, dar nu se aud sunete. Apoi Instructorul - General începe să bese. Celălalt Instructor, auzind, îi mută microfonul la fund. Instructorul - general bese la microfon, cu rezonanţe. Face cîţiva paşi. Se aude scîrţîitul pantofilor. Doi Instructori apar cu microfoane, se culcă pe burtă şi-i înregistrează paşii. După aceea gesturi şi pocnituri din degete. Alţi doi Instructori cu microfoane în dreptul degetelor de la mîini. Subscena mai durează 1-2 minute, timp în care Instructorul - General prelege cu ceea ce poate, pufăind pe nas. După care ceilalţi Instructori se retrag.

Subscena 3.3.
Instructorul - General ţine o cuvîntare. Atît acesta cît şi Oamenii au înţepenit vreme de aproximativ 3 minute, timpul s-a oprit şi el nu mai vrea să înainteze.

Subscena 3.4.
Un alt Instructor urcă la aceeaşi tribună şi, împreună cu Instructorul – General, predică simultan, cu gesturi identice. Succesiv, trupurile lor se contopesc, apare un ins cu două capete şi patru mîini, şi iar se multiplică: patru capete, opt capete predicînd, scoţînd limbile, lungindu-şi gîturile ca de balauri. Oamenii se sperie.

Subscena 3.5.
Au dispărut Oamenii de pe scaune. Instructorul – General, singur la tribună, cuvîntează şi urinează.

Subscena 3.6.
Din nou Oamenii pe scaune. Instructorul – General ţine un discurs lung, ca un gentleman. Gesturi şi mimică stilizate mecanicist (stil Marinetti). I se vede doar bustul: joben, frac roşu, papion. Terminînd, Instructorul – General iese de după tribună şi face o plecăciune către Oameni salutînd cu jobenul (se observă că jos este în curul gol!), apoi se retrage impasibil.

Subscena 3.7.
Oameni cu lacăte la gură şi belciuge în nas, tunşi chilug, rujaţi (În maniera Cătălinei Buzoianu) cu negru pe buze, fardaţi cu negru în obraji, vopsiţi cu negru pe la ochi, ridică pe rînd două degete, se scoală în picioare la comanda Instructorului – General şi încep să fonfăie. Pînă cînd unul dintre ei se metamorfozează în ţap (cu coarne, bărbiţă) ispăşitor, şi-ncepe să behăie. Ceilalţi s-au reaşezat.

Subscena 3.8.
Instructorul – General dă explicaţii Oamenilor, apoi se metamorfozează în bou şi continuă discursul mugind.

Subscena 3.9.
Redevine Inspector – General, dar de data asta Oamenii se preschimbă în boi, care vor aplauda cu copitele din faţă şi vor scanda în cor urale (bovineşti).

Subscena 3.10.
Instructorul – General se transformă din nou în bou îndrumînd nişte boi. Cele două subscene anterioare s-au contopit.]

Scena 4
[Coboară o plăcuţă cu inscripţia:

A U T O A L E G E R I

Decor: O secţie de votare.

Un Instructor – Președinte la tribună gesticulează aprins. O mulțime omogenă de Oameni – Manechini (aceeași talie, mărime, coafură etc., ca niște gemeni care nu sînt... frați!), cu mișcări mecanice de figurine ce joacă pe sîrmă, ascultă pledoaria Instructorului – Președinte.

Au mîinile legate cu o sfoară de tavan și alta de podea, sfoară vizibilă publicului. Sînt dirijați ca niște obiecte de către Instructorul – Mașinist.

INSTRUCTORUL – PREȘEDINTE: (Punînd tăblița)

<*Cine este de acord cu alegerea Seniorului?*>

(Este lipită poza Instructorului – General într-un chenar pătrat. Lectorul poate citi "Seniorul Cap Pătrat".)

Instructorul – Președinte face semne Instructorului – Mașinist aflat mai către marginea scenei. Acesta încearcă să acționeze de o manșetă care să le ridice Oamenilor – Manechini mîna dreaptă. Se aude scîrțîitul pîrghiilor, scripeților, mișcarea rapidă a brațelor (comparabilă cu niște răngi de fier) care sînt săltate cu sfoara pînă la un unghi de 75° față de trup. Instructorul – Mașinist scapă maneta. Cad greu și brațele. După două – trei cazne brațele sînt ridicate deasupra capului.

Instructorul – Președinte începe să numere voturile: din zece în zece...

Instructorul – Mașinist acționează maneta invers. Bufnitură a brațelor căzute.

INSTRUCTORUL – PREȘEDINTE: (De la tribună, gesticulînd, și punînd tăblița).

<*Sînteți o adunătură de alegători deștepți, bine organizați și îndrumați conform celor mai exigente norme de conviețuire socială.*>

(Pauză. Gesticulații. Din nou tăblița:)

<*Într-adevăr, nu mai avea nici un rost să vă opuneți revotării unicului candidat, deoarece ați fi rămas fără un ales.*>

(Pauză. Gesticulații. Din nou tăblița:)

<*Sper că nu e nimeni împotrivă!?...*>

Cinci – șase Oameni – Manechin fac eforturi să ridice cînd o mînă cînd cealaltă, neizbutind decît cel mult pînă la un unghi de 75° deoarece sfoara legată de podea îi stînjenește.

Instructorul – Președinte face din nou semn Instructorului – Mașinist, care întinde la maxim sfoara de la podea, încît cei cinci – șase (trași în jos) stau cu spinarea aplecată, distingîndu-se de ceilalți aflați în poziție normală. Acum nu mai există nici o încercare de opoziție.

INSTRUCTORUL - PREŞEDINTE: (Gesticulînd, punînd tăbliţa)
<*Conform pronosticurilor noastre şi cu voinţa deliberată a poporului Seniorului i s-a încredinţat un nou mandat.*>
(Pauză. Gesticulaţii, arătînd spre cei care voiau să se împotrivească, pune din nou tăbliţa:)
<*Mai există aici persoane al căror mecanism de funcţionare s-a defectat.*>
Îi apostrofează cu degetul. Se scarpină în ceafă gîndindu-se. Face semn către culise, punînd tăbliţa:)
<*Rog depanatorii de serviciu să le repare creierul electronic, iar medicii să le ia pulsul fonfoist cardiac.*>
Apar Instructorii - Depanatori care încep să-i ciocănească în frunte (Se aud lovituri metalice), iar Instructorii - Medici în inimă pînă îi ameţesc.]

Scena 5

[Coboară o plăcuţă cu inscripţia:

A U T O E L O G I E R I

Scena cutie este împărţită longitudinal în două părţi separate printr-o cortină - transparentă care lasă să se vadă o imagine fluidă făcînd ape-ape.

1 Culisele } scena
2 Amfiteatru }
sala cu public

1. Culisele nu au decor.
2. În Amfiteatru: o tribună, Oameni - Auditori pe scaune.

În Culise publicul îl poate vedea pe Instructorul - General care aliniază un grup de băieţei şi fetiţe costumaţi festiv. Se întoarce apoi încărcat cu flori, cadouri, plicuri mari de felicitări, medalii şi le distribuie la fiecare. Pe urmă intră în Amfiteatru, Oamenii aplaudă şi urcînd la tribună ţine o alocuţiune.
În Culise băieţeii şi fetiţele stau aliniaţi.
Din Amfiteatru Instructorul - General face semne pe la spate către Culise. (Se presupune că Oamenii - Auditori din Amfiteatru nu observă aparté-ul.) Un băieţel apare şi-i înmînează flori. Cuvîntează iar şi din nou face semne. O fetiţă îi aduce un cadou. Continuă prelegerea. Din Culise se desprinde un băieţel cu un alt cadou vrînd să intre în Amfiteatru. Instructorul - General îl admonestează că nu i-a venit rîndul, să treacă la loc, arătînd cu degetul spre un altul. Acesta apare în Amfiteatru, Instructorul - General se

preface că nu-l vede şi băieţelul îi aduce un plic enorm (100 cm x 80 cm) pe care se poate citi:
Pentru
GENIALUL INSTRUCTOR - GENERAL
Şi tot aşa pînă se golesc Culisele iar Instructorul - General primeşte toate sufragiile.]

Scena 6

[Coboară o plăcuţă cu inscripţia:

D E F I L A R E A

Oglinzi multe în *decor* care să multiplice numărul figuranţilor, dar strîmbe pentru a deforma realitatea, şi aşa sumbră. O tribună oficială acoperită, în care stau Instructorii şi prin faţa căreia defilează coloanele de Oameni - Manifestanţi în direcţia arătată de un indicator:

Spre FONFOISM

Ăştia-s Oamenii, cu ei se defilează!
Scena întreagă poate avea forma unui stadion.
Tot timpul Instructorul - General face cu mîna.

Subscena 6.1.
Femei prostituate, drăguţe, îmbrăcate balerine, fiecare cu garoafă înfiptă în fund, dansează pe scenă, fasonîndu-se; două - trei îşi scot garoafele pentru a le dărui Instructorului - General în cinstea marii sale victorii obţinute în alegeri. Acesta le amiroase cu voioşie.

Subscena 6.2.
Babe cu mustăţi şi barbă, în chiloţi de tablă şi fără sutiene se sclifosesc făcînd pe senzualele.

Subscena 6.3.
Moşi cu sînii mari, purtînd sutiene şi bichini, ovaţionează cu eşarfe negre, zîmbind.

Subscena 6.4.
Bărbaţi mergînd în cap, aplaudînd din picioare.

Subscena 6.5.
Întuneric. Oameni - lilieci fîlfîind din mîini orbecăiesc în noaptea fonfoistă.

Subscena 6.6.
O gloată de sluţi, ologi şi alte pocitanii.

Subscena 6.7.
Oameni – pitici, cu tichii pe cap, traversează scena.

Subscena 6.8.
Oameni care se deplasează în genunchi.

Subscena 6.9.
Oameni – şerpi care înaintează tîrîndu-se pe burtă.

Subscena 6.10.
Oameni înnoroiţi ca porcii rîmează pe scenă.

Subscena 6.11.
Oameni în patru labe, cu obloane la ochi ca să nu vadă decît drept înainte, şi cu hăţuri, călăriţi de Instructori – Jochei, tropăie ritmic.

Subscena 6.12.
Oameni ţinuţi de zgardă se gudură, în patru labe, pe lîngă Instructorii – Stăpîni care-i lovesc cu cravaşa; dar cei goi ling mîna care i-a lovit, şi cravaşa.

Subscena 6.13.
O haită de cîini cu tinichele legate de coadă, purtînd menţiunea "Fonfoism" schelălăie în sunete de fanfară.

Subscena 6.14.
Animale reale cu pancarte, lozinci, portrete ale Instructorului – General, behăind, grohăind etc. se îngrămădesc în faţa tribunei.

Subscena 6.15.
Animale – monştri înnegurează privirea şi înspăimîntă auzul (preistorice, mitice, din basme)

Subscena 6.16.
Oameni – Monştri din literatura fantastică de groază cutremură gîndirea (Dracula, Fantomas, "L'incroyable" etc.)

Subscena 6.17.
Oameni – Împăiaţi mergînd în picioroange.

Subscena 6.18.
Oameni care în timp ce fac paradă se metamorfozează în păpuşi de plastic.

Subscena 6.19.
Un convoi de schelete umblă singur (fără a avea impresia de haos ca la Tadeus Cantor).

Subscena 6.20.
Obiectele încep şi ele să se mişte pe scenă defilînd şi ieşind în afară.

Subscena 6.21.
Marionete reale pătrund în pas cadenţat (ca la spectacolele japoneze BUNRAKU, ori în maniera regizorului rus Meyerhold).

Subscena 6.22.
Roboţi din metal zumzăie şi ropotesc de se zguduie scena.]

(Cade cortina de fier)

ACTUL II

(Cred că pentru acest act s-ar potrivi o scenă – turnantă datorită schimbărilor dese ale decorului.)

Scena 1

[Instructorul – General, domn foarte elegant, se află în cabinetul său, tolănit pe un fotoliu tip Ludovic al XIV-lea. Cafeluţa pe masă, ţigări superlong. Ambianţă plăcută. Două tablouri pe pereţi: Instructorul – General şi Instructoarea Adjunctă. Coboară o plăcuţă cu inscripţia:

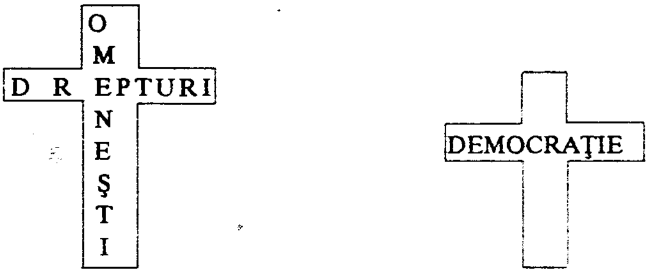
ÎN AUDIENŢĂ

Se aude soneria, o melodie dulce, şi se aprinde un beculeţ roşu. Un instructor – Funcţionar introduce în cabinet un Om – Sărman, umil, păşind stîngaci, cu căciula în mînă. Foarte politicos, Instructorul – General îl invită să ia loc, apoi îşi bagă vată în urechi. Prin gesturi şi mişcări ale buzelor Omul – Sărman se plînge, se văicăreşte, după care scoate din sîn o jalbă făcută sul şi i-o întinde. Instructorul – General îl "ascultă" prefăcut, desface sulul, aruncă o privire indiferentă pe jalbă şi îi răspunde Omului – Sărman printr-o tăbliţă pe care se poate citi:
<Du-te liniştit acasă, se rezolvă.>
Omul – Sărman nu ştie cum să mulţumească mai repede şi iese încurcat pe uşă. Instructorul – General se scoală de la birou, îşi scoate tampoanele din urechi, deschide fereastra, se întinde apoi galeş pe un şezlong şi aţipeşte.
Semiobscuritate pe scenă cîteva secunde. Din nou lumină.
Acelaşi joc: Instructorul – General în fotoliu, reintră Omul – Sărman: mai abătut, mai bătrîn. I se face semn să se aşeze.

Aceleaşi gesturi şi mişcări ale buzelor. Omul – Sărman scoate o tăbliţă cu replica:
<*Am aşteptat un secol, în zadar.*>
Instructorul – General îi bate pe umeri, zîmbeşte, şi-i face cu ochiul punînd tăbliţa sa:
<*S-a rezolvat* : NU SE POATE !>,
apoi îi strînge prieteneşte mîna şi-l felicită (de parcă i-ar fi declarat că "se poate"). Omul – Sărman pleacă şi mai amărît.]

Scena 2

Un cimitir. O groapă funerară. Multe cruci pe care s-au gravat nume de morţi:

<LIBERTATE>, <EXCURSIE ÎN STRĂINĂTATE>, <DOCTORAT>, <PUBLICARE DE ARTICOLE>, <PARTICIPARE LA SEMINARII ŞTIINŢIFICE>etc.
Coboară o plăcuţă cu inscripţia:

ÎNHUMARE

Omul – Sărman, îndoliat, cu capul descoperit, părul vîlvoi, neras, dar nu cu barbă, îşi *înmormîntează idealurile:* tronuleţe mici ca de copii, avînd imprimate denumiri precum: "Vise", "Speranţe", "Năzuinţe", "Aspiraţii", "Doruri", "Credinţe", "Nădejdi", defilează ca un convoi mortuar pînă la marginea tombei, apoi sînt coborîte cu frînghia.

Popa îşi ţine pe muteşte liturghia, citeşte necrologuri.

Omul – Sărman se închină, îi curg lacrimi pe obraz.

Cioclu aruncă o lopată de nisip , apoi încă una, şi încă una...

Groapa este umplută, bărbatul cu părul vîlvoi se jeluieşte pe mormînt fără să scoată vreun sunet]

ƎЯAƆUDƎƎЯ ƎD JANOITAN JUTUTITƧNI

[În stînga o închisoare. În dreapta se observă o firmă din pînză, inversată:
Iar în mijloc o piaţă cu tarabe şi o alimentară; dinăuntru iese trîntind uşa Omul - Sărman care cumpărase 1 kg de oase.
Coboară o plăcuţă cu inscripţia:

R Ă Z B U N A R E A

Iritat, Omul - Sărman deşartă sacoşa în mijlocul străzii şi se pune cu bîta pe oase.
Apare Instructorul - General care îl iscodeşte ca un poliţai (punînd tăbliţa):
<*Ce-ai mă, eşti nebun?*>
Cîteva clipe Omul - Sărman a împietrit cu bîta în aer, după care îşi continuă cazna.
OMUL - SĂRMAN: (Punînd tăbliţa) <*Le bat pînă or să spună unde e carnea de pe ele!*>
Instructorul - General, după ce se mai gîndeşte puţin, ia oasele, le leagă şi le aruncă la închisoare pentru furt din avutul obştesc, iar pe Omul - Sărman îl trimite la reeducare.
Din această clipă Soldaţi de plumb vor traversa periodic scena pînă la sfîrşitul Actului II, pentru intimidarea Oamenilor şi Animalelor.]

Scena 4

[Coboară o plăcuţă cu inscripţia:

ANTI - RECLAMĂ

O Mîrţoagă slabă moartă, ogîrjită, deşelată, intră în piaţă cu paşi nesiguri, clătinîndu-se, căzînd în genunchi, încercînd să se scoale.
Poartă agăţată o tăbliţă:
<*Să n-ajungeţi ca mine!*>
Instructorul - General priveşte stupefiat. Ia mîrţoaga, îi pune cătuşele de picioare şi-o trimite la închisoare pentru instigare publică]
[Un Bivol şi o Bivoliţă, negri, rotofei, viguroşi, înjugaţi, duc în coarne tablourile Instructorului - General şi respectiv Instructoarei - Adjuncte.

Coboară o plăcuţă cu inscripţia:
O M A G I U

Instructorul – General fierbe de mînie. Ia Bivolii, le pune cătuşe (legîndu-i unul de altul) şi-i bagă la închisoare pentru ultraj contra bunelor moravuri şi crimă de "lèse majesté.]

Scena 6

[Coboară o plăcuţă cu inscripţia:

E D U C A Ţ I E   C E T Ă Ţ E N E A S C Ă

Un zid pe care scrie "LOC DE DAT CU CAPUL". Oameni înşiraţi cîte unul se dau cu capul de perete (în porţiunea indicată), fiecare cum îi vine rîndul, sub comanda Instructorului – General.
După care pleacă satisfăcuţi; mişcările devin stereotipe, din ce în ce mai repezi, ca-n filmele de pionierat ale cinematografiei.
Spre final apare Omul – Sărman (scăpat de la Institutul Naţional de Reeducare) fără cap (doar trunchiul) care dă cu picioarele.
În momentul acela Instructorul – General rosteşte (pune tăbliţa)
<*Unde nu-i cap, vai de picioare!.*>

Scena 7

[Coboară o plăcuţă cu inscripţia:

F E S T I V A L   N A Ţ I O N A L   D E   P O E Z I E

Decor festiv. Mai mulţi Oameni stau la coadă şi ,cîte unul, mecanic iese în faţă, strigă (punînd tăbliţa) trăiască, apoi face o reverenţă către public şi se retrage în culise. Şi tot aşa fiecare, în diferite moduri: ironic, solemn, rînjind, suspinînd, sughiţînd, bîlbîindu-se etc.
Timid, Omul – Sărman, scos în faţă, uită ce lozincă să declame, se fîstîceşte; Instructorul – General aflat în juriu îi face semne şi, cînd Omul – Sărman întoarce privirea, îi arată pe tăbliţă:
<*Dă-i mă cu trăiască!*>
Omul – Sărman îşi revine, se mai linişteşte şi, plîngînd în hohote, scoate tăbliţa sa:
<*Tră-iaas-că-căăăă !*>]

Scena 8

[Coboară o plăcuţă cu inscripţia:

P R E G Ă T I R E A   R E V O L U Ţ I O N A R Ă A
T I N E R E T U L U I

Panoplii, cartuşe, hărţi.

O ceată de flăcăi şi fecioare. Instructorul – General le explică probabil meşteşugul armelor. Apoi întreabă ceva. Cîţiva flăcăi ridică două degete ca la şcoală. Instructorul – General numeşte pe unul dintre ei. Acela vine în faţă, Instructorul – General îl aşează mai departe, ocheşte cu pistolul şi-l împuşcă în cap. Următorul care ridică mîna este deasemenea scos în faţă şi împuşcat, al treilea la fel, după care ceilalţi se aliniază frumos radiază de nerăbdare, se bucură, fiind împuşcaţi şi zdrobindu-li-se conştiinţa; mişcările devin stereotipe, din ce în ce mai repezi.
Omul - Sărman rămîne ultimul. Instructorul – General îl împuşcă o dată, Omul– Sărman cade, apoi se scoală; îl împuşcă a doua oară, aceeaşi figură, a treia oară la fel. Atunci aduce un tun şi trage un proiectil. Omul – Sărman se prăbuşeşte la pămînt, face eforturi să se ridice dar pică lat.]

Scena 9

[Coboară o plăcuţă cu inscripţia:

C R E Ş T E R E A   A N I M A L E L O R

Păşune. Stînci. Undeva la munte. În depărtare un staul.
Instructorul – General mînă cu ciomagul de la spate o cireadă de Oameni – Taurine care merg în patru labe, apoi Oameni – Măgari ce merg cocoşaţi şi Oameni – Căţei (pitici înfăşuraţi în piei de dulăi). Instructorul – General loveşte cu ciomagul pe spinarea Taurinelor de le trosnesc şalele, Măgarii aplaudă, Căţeii latră să-i muşte. Cînd Omul – Sărman încearcă să ţipe, Căţeii se reped la el.]

Scena 10

[Coboară o plăcuţă cu inscripţia:

L U P T A   D E   C L A S Ă

Pe toată durata scenei se aud acordurile Simfoniei a V-a, "Destinul", de Beethoven; trebuie realizată o corelaţie între muzică şi imagini şi gesturi. Muncitori, Ţărani, Intelectuali băgaţi într-o mlaştină pînă la gît, brîu etc., altora li se văd doar braţele ridicate, coatele, zvîrcolindu-se neputincioşi... şi Instructori – Gardieni pe margine care-i împiedică să iasă la liman, cu biciuri în mîini, silindu-i să se înfunde mai adînc... Alături, Instructorul – General pe o platformă înaltă de marmoră dirijîndu-le cu toiagul mişcările haotice, făcute cu încetinitorul (precum Robért Wilson) la fel şi muzica, lăbărţată (îi cerem

scuze lui Beethoven); lumina va fi punctată (licărindă) în ritmul gesturilor.
Omul – Sărman izbuteşte să se scoată din mocirlă şi să fugă, dar Instructorii – Gardieni îl prind şi-i schingiuiesc. Instructorul – General îi face morală punînd tăbliţa:
<*Eşti trădător de ţară!*>
Omul – Sărman, rupt de lovituri, gemînd, priveşte cîteva clipe mirat jur împrejurul său căutînd parcă un lucru anume, apoi răspunde punînd tăbliţa:
<*Care ţară?*>
Este îmbrîncit înapoi în mlaştină, unde ceilalţi îşi înămolesc conştiinţele sub directa supraveghere a Instructorilor; aceleaşi mişcări cu încetinitorul ale actorilor (ca şi ritmul muzicii).]

(Cade cortina de fier)

A C T U L III

(Ar fi de preferat ca la scena – cutie din Actele I şi II să se adauge mai multe platforme – scenice răspîndite printre spectatori. Se întrebuinţează mai multe cortine.
Forţa acestui spectacol scabros constă din imaginile monstruoase pe care le va expune publicului. Instructorul – General, cu înfăţişarea de drac, va traversa platformele – scenice în repetate rînduri, cu excepţia Scenei 3.
Cortina de fier se ridică scoţînd la iveală ororile unui sistem.]

Scena 1

[Coboară o plăcuţă cu inscripţia:

F E R M A D E O A M E N I

Zgomote de animale prin difuzoare pe toată durata.
Semiîntuneric

Subscena 1.1.
În cuşti, ca la grădina zoologică, Oameni de diferite rase, culori, iar la fiecare se scrie (ca la animale) caracteristicile sale: unde trăieşte, cu ce se hrăneşte, cîţi pui face, ce se foloseşte de la el pentru Instructori: carne, lapte, braţele de muncă, pielea, părul etc. Aceştia se învîrt prin cuşcă încercînd să scape – ca maimuţele.

Subscena 1.2.
Copii în colivii fac ca papagalii.

Subscena 1.3.
O Femeie cu sînii foarte lăsaţi şi mergînd în patru labe e mulsă de către un Instructor – ca o vacă.

Subscena 1.4.
Fecioare şi flăcăi cu plete sînt tunşi prin toate regiunile corporale de către Instructori – ca nişte oi de lînă.

Subscena 1.5.
Muieri grase ouă şi cotcodăcesc pe cuibare. Instructorii trec şi le cotrobăiesc.

Subscena 1.6.
Un Băieţel, alb ca un caş, e tăiat şi jupuit de un Instructor, iar pielea pusă la uscat – ca un ied.

Subscena 1.7.
O discotecă de Infirmi, Leproşi, Manechine dansează, se mîngîie, se pupă.

Subscena 1.8.
Aceasta se va juca pe una dintre platformele cu cortina coborîtă. Este vorba de o cortină semitransparentă, puţin luminată, din pînză sau geam, pentru a semăna cu ecranul cinematografic – deci o secvenţă de film prezentată pe viu, reducînd astfel spaţialitatea teatrală de la trei dimensiuni la două.
Pentru a nu mai face copii o Femeie se acuplează cu un Asin, iar un Bărbat cu o Capră. Acestea sînt cele patru personaje. Actele sexuale vor fi stilizate (aidoma viziunii regizorului londonez Berkov).

Subscena 1.9.
Paturi suprapuse. Oamenii dorm în paturile de jos cu gura deschisă. Instructorii beţi crup, care dorm în paturile de sus, le vomită în gură.

Subscena 1.10.
Instructorii urinează în borcane şi-i forţează pe Oameni să bea. Instructorii defechează pe farfurii, Oamenii mănîncă rahatul cu lingura.

Subscena 1.11.
Un ştrand cu puroi, flegme, cangrene, muci în care se scaldă Tineri (a se viziona filmul "Glissando" de Mircea Danieliuc).

Subscena 1.12.
O groapă cu Şerpi, în care sînt împinşi de către Instructori Oamenii, spre îmblînzire, după care ies tîrîndu-se.]

Scena 2

[Coboară o plăcuţă cu inscripţia:

D R E S U R I D E O A M E N I

Ca la circ, sînt scoşi Oameni din cuşti de către Instructori – Dresori prin pocnituri de bici.
Comenzi care îi obligă să treacă prin inele, să facă tumbe, li se dau bucăţele de zahăr cînd execută cîte un număr acrobatic, apoi sînt puşi să salute, încolonaţi, pe Instructorii de la tribuna centrală, să stea în genunchi în faţa lor şi să se roage, să se prosterneze lor.]

Scena 3

[Coboară o plăcuţă cu inscripţia:

V I Z I T A Î N A L Ţ I L O R D E M N I T A R I

Subscena 3.1.
Un canal de sînge vîscos curge liniştit, iar pe el se plimbă Instructorul – General şi Instructoarea – Adjunctă. Cer roşiatic, în crepuscul.

Subscena 3.2.
Decorul se deplasează odată cu barca. Se zăreşte o imensă statuie din marmură, a Instructorului – General, avînd ca soclu o grămadă de cadavre de Oameni, însîngerate, putregăite, cranii tibii emanînd un miros pestilenţial.
Instructorul – General este foarte mîndru de opera sa.

Subscena 3.3.
Barca vîslită de un Om spătos ajunge la mal. Litiere construite din oameni (decor format din carne umană!), duse pe umeri de Oameni, îi transportă pe cei doi la reşedinţa lor de vară: o casă construită din oameni (în loc de cărămizi):

— stîlpii casei din oameni
— pereţii din oameni puşi unul lîngă celălalt, de aceeaşi înălţime (lipseşte peretele din faţă)
— două scaune; un scaun este format din doi oameni: unul stînd în genunchi cu capul între picioarele celui de-al doilea care stă drept dar întors cu spatele.
— o masă formată din patru oameni care stau în fund şi reazemă pe cap un placaj de formă pătratică.

Din cînd în cînd Oameni – Servitori, făcînd curăţenie, mută scaunele şi masa.

Instructorul - General şi Instructoarea adjunctă se aşează pe scaune, le este servit la masă dejunul (mîncăruri reale, aburinde; vezi Marguerite Duras, "Teatrul gastronomic"). După ce se îndestulează, umflîndu-li-se exagerat burta, sînt transportaţi cu litierele în afara scenei.

Subscena 3.4.
Într-o sală de cinema Oameni legaţi la ochi vizionează UN FILM DE SCURT METRAJ. Banda sonoră a filmului va fi alcătuită într-o limbă a unei ţări cu regim represiv (diferită de cea în care se joacă piesa, pentru ca spectatorul să fie nevoit să citească (traducerea) nu să audieze - păstrîndu-se (gortîndu-se) mai departe convenţia de "teatru nevorbit").
O mixtură între teatru şi film:
Desfăşurarea acestui antispectacol continuă cu secvenţe de pe ogoarele roditoare ale patriei.

Camera de luat vederi se deplasează lent, uniform rectiliniu, de-a lungul unei tarlale în plin cîmp, unde zilieri pîrjoliţi de soare, desculţi, cu degetele crăpate şi înegrite, înfig în mîlul podzolic ştiuleţi de porumb fără rădăcină pe care îi fixează cu ţăruşi mici sub directa supraveghere a inginerilor, contabililor şi tehnicienilor agricoli. Imaginea de la început prezintă o panoramă din avion a loturilor cultivate, culori vii pe un fundal cenuşiu (= solul). În prim-plan cîteva drugi ca mîna de groase şi ca un ciorchine, legate cu aţă pe ştiuleţi. În planul secund un specialist agronom încercînd în zadar să cureţe o drugă de boabe. Camera de luat vederi se apropie inopinat de druga cu pricina care se dovedeşte a fi din material plastic (chipul specialistului apărînd şters), după aceea se deplasează printre ştiuleţi - se observă că unii sînt vopsiţi cu un vernil bătător la ochi, alţii sînt din lemn cu poleială verzui-gălbuie pe deasupra; schimbînd unghiul de vedere cam la 3,5 m înălţime camera va reda forma perfect pătratică a tarlalei, înălţimea identică a ştiuleţilor (în prim-plan un ştiulete mai înalt este în chiar această clipă retezat de vîrf, iar altul mai scund este înălţat pe un piedestal), echidistanţi ca la o tablă de şah. Cabluri electrice legate de drugile de porumb, un instalator face proba de microfon.
Pe toată această perioadă Banda de sunet prezintă muzică populară <La cules de cucuruz>, <Colo-n deal la Pipirig>, <Frunză verde de-a uscată...> ca un fond muzical uşor îndepărtat, iar Prezentatorului nu-i tace gura de fel:
VOCEA PREZENTATORULUI: Ne-am oprit cu aparatul de filmat la Gămălia, unitate agricolă de importanţă majoră în economia

ţării. Aici se fac ultimele pregătiri pentru culesul porumbului şi se lucrează în ritm susţinut la întreţinerea culturilor prăşitoare, la recoltarea legumelor şi fructelor, strînsul şi depozitarea furajelor. S-au concentrat la Gămălia în ultimile zile toate forţele neagricole ale satului: elevi, studenţi şi funcţionari pentru că aşa se prevede mai nou, ca în agricultură să lucreze neagricultorii [Imagine: un intelectual ţine în mîna stîngă o carte deschisă, iar cu dreapta culege porumb], pe cînd industria, să utilizeze plugari şi ciobani [Imagine: invers, un cioban mînă oile printre strunguri, freze, raboteze, se aprind nişte lămpi care încep să fileze.] Zilele toride alternează cu zile ploioase, sau numai reprize de ploaie [ca imagine apare un operator cu camera de luat vederi filmînd porumbul, iar în faţa camerei, alt operator care toarnă apă cu strecurătoarea; următoarea imagine reprezintă lanul de porumb peste care cade ploaia], ceea ce face ca recoltatul să fie dubla de lucrări de întreţinere a celorlalte culturi. În Gămălia culesul porumbului a început sub semnul hotărîrii ferme a mecanizatorilor şi ţăranilor de a strînge cu grijă fiecare bobuleţ. Pentru a evita pierderea de boabe acestea au fost lipite cu clei negru [Imagine a unei drugi atacate de tăciune] de cocenii pe care crescuseră. Buna organizare a muncii este aici, aşa cum şi trebuie de altfel să fie peste tot, cadrul în care eforturile depuse se împlinesc cu o eficienţă sporită. Directorul Mardale Mardelescu [Plan mărit al unui cap de taur] ne declara, citez: "La Ferma Turcoaia, de exemplu, ieri dimineaţă recolta era strînsă de peste 150 hectare, la Ferma Tătăroaia de peste 0,70 hectare", am încheiat citatul. Oamenii muncii din agricultura regiunii Nămoloasa [Imagine: drumuri desfundate, gropi cu molniţă printre tarlalele pavate din care cresc fire de orz cu aceeaşi perfecţiune ca o perie de sîrmă – imagine aducînd întrucîtva cu frescele vechilor egipteni înfăţişînd lanurile galben-portocaliu] au raportat marţi încheierea recoltării orzului pe întreaga suprafaţă. Acţiunile tehnice pentru declanşarea campaniei recoltatului sînt terminate în momentul de faţă în toate unităţile agricole ale Regiunii Nămoloasa. Zilnic specialiştii verifică starea de coacere a boabelor [Imagine: vaci intrate în porumb rupînd cu lăcomie drugile] identificînd suprafeţele unde au ajuns la maturitate. În acest cadru o problemă distinctă o constituie asigurarea capacităţilor necesare pentru depozitarea [Imagine: grămezi de porumb, grîu mucezite; plan mărit:păienjeni, lăcuste, gusteri...] în cele mai bune condiţii a recoltei de cereale, pregătirea bazelor de recepţie pentru prelucrarea [Plan mărit: un şobolan rozînd o drugă de porumb] condiţionarea

şi depozitarea noii recolte. Din nou camera de luat vederi revine asupra lanului cu porumb. Zilierii pîrjoliţi de soare, desculţi, cu degetele crăpate şi înnegrite, ies din plan.

Ritmurile unui imn de fanfară militară, somptuos.

Sunete ascuţite.

Drumul cel desfundat din marginea lanului este puternic luminat, trecut apoi în prim plan. Apare o limuzină superluxoasă, Rolls Royce, lungă şi lată.

Imaginea se mută asupra lanului de porumb, iniţial, acum asfalt pe jos. Se văd printre ştiuleţi culegătorii: femei îmbrăcate la fel cu tocuri înalte, fuste crăpate lateral, coafate, machiate, cu unghiile vopsite carmin, foarte elegante, ţinută demnă, cu zîmbetul mereu pe buze crem: apoi bărbaţi la costum negru, cravată roşie, cămaşă albă dantelată, pantofi negri lustruiţi, bine dispuşi.

Linişte prelungită. Se aud zgomotele foilor de porumb depănuşate, tocurile damelor pe asfalt, şi prea vag cîntecele de voie bună.

Prim plan: O fată cu sîni mari cîntînd la o drugă de cocean muzică folk, după aceea camera se opreşte pentru cîteva secunde asupra unui chitarist la ştiulete de porumb, acompaniind solista vocală.

Imagini alternative: tineri la discotecă jucînd şeik (gesturi din mîini şi din picioare parcă ar culege porumb), şi invers: tineri la cules de porumb (gesturi de parcă ar dansa). Aceste alternanţe vor fi efectuate 2-3 minute în şir, ca la reclamele luminoase.

Apoi drugi de porumb ce se aprind, se sting (= orgă de lumini) Muzică evident disco.

Prezentatorul tace. (Probabil joacă şi el, în culise, pe ascuns)

Camera de luat vederi urmăreşte Rolls Royce-ul care aleargă nebun. Instructorul - General a scos o mînă pe ferestruica deschisă şi face semne ţăranilor pe lîngă care trece, întorcînd nasul a scîrbă în partea opusă.

VOCEA PREZENTATORULUI: Conducătorul drag salută cu stimă populaţia rurală.

Prim plan: Instructorul – General, cu reacţia de dispreţ, imaginea se apropie de ochii acestuia cam la 1 cm – figură banală.

Imagine: ţărani îmbrăcaţi în iie şi iţari, aliniaţi ca la milităric şi drepţi ca nişte copaci, bătînd mecanic din palmele băşicate şi bătătorite înaintea sosirii Instructorului – General; apare Instructorul – General; nimeni nu aplaudă.

VOCEA PREZENTATORULUI: Auziţi, stimaţi telespectatori, aplauze furtunoase pentru cîrmuitorul iubit. [Linişte profundă, apoi aplauzele

Prezentatorului la microfon; este văzută pentru o clipă şi persoana sa.]
După un timp camera de luat vederi trece în revistă şiruri întregi de ţărani stînd de prisos pe marginea şanţului în aşteptarea convoiului, iar la spatele lor – cu pistolul îndreptat spre ceafa sărmanilor – poliţai cu palme fine.
VOCEA PREZENTATORULUI: Se depun eforturi sporite pe ogoarele patriei pentru obţinerea unor recolte înfloritoare. Buna dispoziţie şi libertatea de acţiune caracterizează pe toţi locuitorii de la sate.
După ce trece Instructorul – General toţi aplaudă.
Imagine: în urma convoiului un vehicul cu tracţiune animală: doi ţărani înjugaţi la un car, iar în car o pereche de boi îmbrăcaţi eleganţi în frac, joben, dînd bice. Alternanţă de imagini: cînd automobilul rulînd mărunt pe asfalt, cînd carul scîrţîind.
VOCEA PREZENTATORULUI: ... apropierea oraşului de sat, a conducătorilor de conduşi...
Rolls Royce-ul opreşte pe un drum de atelaje, teren desţelenit, bulhac. Cinci plăieşi înalţi şi drepţi se reped din maşină, unul deschide portiera, alţi patru aştern un covor persan peste băltoace şi mîluri hidoase. Instructorul – General păşeşte afundîndu-şi botinele confecţionate din piele de om pe covorul moale. Un General de cîrpe se ţine ridicol în preajmă-i cu umbrela de soare. (Am uitat să vă spun că este caniculă) Peste capul gol Instructorul – General poartă o şapcă din păr de femeie. Convoiul dispare în planul îndepărtat, rămîn doar Generalul de cîrpe şi Instructorul – General pe covor, în plin cîmp.
Camera de luat vederi se schimbă la ţăranii ,care pricăjiţi, urduroşi, cu faţa pleoştită şi în costume populare, ponosite, se agită în păpuşoi.
La un semnal al Generalului de cîrpe cei proşti, dar mulţi, îşi pun numai în dreptul cavităţii bucale o mască pe care este pictată în tempera o gură roşie cu dinţi albi rîzînd pînă la urechi. (Contradicţie cu ochii întunecaţi) La un semnal (care trebuie să se audă în film, de exemplu sunetul unui clopoţel sau al unei sonerii) brigadierul cu banderolă la mînă dă drumul la un casetofon mono în care sînt înregistrate urale, ovaţii, strigăte.
Uraaa! Uraaa!
Instructorul –General!
Ţărănci cu părul dezlînat, ţărani, nebărbieriţi cu peri albi în barbă, ascultă evlavios (şi-au schimbat corespunzător măştile) cuvîntarea prolixă a ilustrului demen...

INSTRUCTORUL - GENERAL:

Munciţi, munciţi, munciţi
De trei ori
Pînă n-o să mai puteţi
Şi-o să luaţi strîns
Nimic.

[Se aud osanale.]

INSTRUCTORUL - GENERAL:

Progresaţi de trei ori
Ca în final
Doar încredere
Să cîştigaţi
Să nu cîştigaţi.

[Se aud osanale.]

INSTRUCTORUL - GENERAL:

Dar ce staţi şi vă uitaţi la mine?
Aveţi forţă ca să trudiţi,
să nu pierdem vremea.
Eu cuvîntez
Şi voi robotiţi

[Urmează o tăcere molcomă]

Ţăranii culeg drugile privind ţintă la Inspectorul - General, cîtorva le sclipesc în cap ochii de lup.

Alternanţă gradată a două imagini:

1. Instructorul - General cu umbrelă, pe covor, în mijlocul miriştii,
2. Ţăranii în năglod, pe arşiţă,

la început cu încetinitorul, apoi numărul de turaţii pe secundă se măreşte pînă cînd nu se mai distinge decît o pată pe ecran.

O bufniţă şi un fulger din cer îl lovesc pe Instructorul - General.

"şeful e trăsnit şeful e trăsnit
"şeful e trăsnit
(urlă prostimea).

Precipitaţii atmosferice torenţiale. Se aud stropii mari bătînd pe streşini, se întrezăresc mutrele ude leoarcă ale celor năpăstuiţi, ecranul este împînzit de dîre alungite de ploaie ca pe un geam mat - după care apa se revarsă în sala de cinematograf făcînd inundaţie, provocînd importante pagube materiale şi pierderi umane. Publicul iese de la spectacol dezamăgit de calitatea peliculei acestei epoci, caracterizată prin intemperii şi calamităţi sociale.]

Scena 4

[Coboară o plăcuţă cu inscripţia:

EXPOZIŢIA NAŢIONALĂ

Subscena 4.1.

Oameni legaţi la ochi conduşi de mînă ca nişte orbi de către un Ghid – Instructor (nelegat la ochi) vizitează o expoziţie de tablouri, desene, sculpturi, tapiţerii, imagini din filme – de groază sau de mizerie – celebre (în mod ideal ar fi dacă s-ar prezenta originale sau cel puţin copii bine realizate tehnic – (aşa cum a procedat Michel de Ghelderode în piesele sale), ori imitaţii:

- scene din "Tenture de l'Apocalypse", de Nicolas Bataille
- desene imaginative de oameni animalizaţi, gen Grand - ville
- tablourile "Guernica" (represiune şi animalitate) sau "Femeia care plînge" , de Picasso
- imagini de groază din filmele lui Hitchcock
- tabloul înnegurat "Arborele cu corbi", de Friedrich (solitudinea omului aflat în disperare)
- tablouri cu strigoi (William Blake)
- tablouri de femei distorsionate, convulsive (De Kooning)
- portrete lăţite exagerat (stil opus lui El Greco)
- tablouri moarte, masacru (Delacroix) ideologic
- desene ori gravuri "negre" (Odilon Redon) simbolizînd închiderea şi îngustimea universului ("L' Araignée souriante" , "L'Armure")
- imagini de groază din filmul "Ivan cel Groaznic", de Eisenstein
- măşti funerare antice
- sarcofage
- realism crud exprimat ca în arta aztecă
- artă brută (gen Dubuffet)
- anxietate expresionistă în sculpturi de Ipousteguy
- desene neguroase ale unui peisaj arid japonez, executate de Hiroshige
- picturi gen Arcimboldi, dar numai cu şerpi ca elemente de compunere, ori cu efigii ale Instructorului – General
- sculpturi de schilozi , informi, monştri umani.
- Din cînd în cînd exclamaţii de admiraţie desăvîrşită.

Această expoziţie, trecută din hol (= realitate) în scenă (= fabulaţie), cu care o parte a publicului va fi fost familiarizat, are rolul de

a-l şoca pe spectator şi a-l face să se simtă ca un element component al acestui univers murdar (situaţie opusă celor doi maeştri ai distanţării: Brecht şi Pirandello).

Subscena 4.2.

Grupul de vizitatori se deplasează într-un muzeu mirositor unde admiră: tampoane de vată îmbibate în menstruaţie, excremente umane şi animale, floci, muci, spermă în prezervative, diaree, urină în vase de porţelan, zgaibe, mătreaţă, piele zbîrcită, unghii, bucăţi tăiate din corpul uman, cadavre mîncate de bacterii.

Din cînd în cînd exclamaţii de admiraţie desăvîrşită relativ la aceste mirosuri îmbătătoare.]

[Coboară o plăcuţă cu inscripţia:

CÎNTAREA PATRIEI

Subscena 5.1.

Într-o sală de spectacol Oameni, cu pavilioanele urechilor bandajate, ascultă muzică: un cor format din alţi Oameni aliniaţi perfect, dirijaţi de un Instructor – Corifeu : ţipete, imitări de sunete de animale (fenomene ale naturii, obiecte), jelituri, bocituri, plînsete – date mai tare, mai încet, oprite, pornite iar.

La sfîrşitul concertului se aplaudă, se strigă bis.

Orchestra mai repetă cîteva "arii" de plînsete, zbierăte.

Subscena 5.2.

Pe acest fundal sonor toate cortinele de pe platforme s-au ridicat scoţînd la iveală în mod simultan imagini din "Ferma de Oameni". Spectatorul va fi înconjurat, pînă la confundarea cu acest univers.

Bate de mai multe ori gongul cu şocuri muzicale înfricoşătoare, care se transformă în bătăi de clopot la înmormîntare.

Subscena 5.3.

Podeaua şi pereţii scenei încep să se clatine; se zguduie şi pereţii sălii de teatru, cad obiectele din decor – ca la un cutremur adevărat. Se produc oscilaţii, vibraţii, trepidaţii artificiale. La premieră s-ar putea să constituie o surpriză neplăcută. Chiar dacă publicul va intra în panică, afară se va dezmetici.

Cortina de fier va cădea spontan, ca şi celelalte. Tot Universul acesta oneros se va nărui!!!...printr-o adevărată R e v o l u ţ i e.].

Redactor: Adela Grosu
Corector: Angela Popa

Tehnoredactare computerizată la

COCC - SA

Calea Griviţei nr. 6-10
Telefon: 659.21.90/129

„A nervous and strange style, source of an explosive personality."

GEORGE F. REDMANN

Piesele din acest volum sînt izbucnirea unei revolte împotriva barbariei moderne ridicate pe eşafodul unei concepţii politico-sociale distrugătoare: comunismul. Autorul se descătuşează de frică şi de obsesii scriind Trilogia dramatică pe care o intitulează cu un nume generic: METAISTORIE. Publicîndu-şi cele trei piese, FORMAREA OMULUI NOU, O LUME ÎNTOARSĂ PE DOS şi PATRIA DE ANIMALE, poetul FLORENTIN SMARANDACHE se desprinde de arta poeziei şi abordează arta teatrului, atacînd la modul cel mai dur o parte cumplită a unei realităţi istorice. Folosind calea alegoriei dramatice, autorul îşi deschide posibilitatea unei mai mari cuprinderi a orizontului ideilor, unei profunzimi şi generalizări a sensurilor istoriei contemporane.

Ca realizare, ni se pare că prima şi ultima piesă sînt cele mai izbutite. FORMAREA OMULUI NOU o considerăm şi cea mai teatrală. Cît priveşte PATRIA DE ANIMALE, credem că ne aflăm în faţa unei formule dramatice interesante. Renunţarea la rostirea cuvîntului pe scenă poate să aibă un efect extraordinar. Sînt în această piesă momente cutremurătoare. Dramaturgul ajunge la un fel de esenţă a teatrului printr-un paradox: se dispensează de cuvîntul rostit şi reţine doar gestul actorului. Monstruozitatea şi grotescul se realizează prin formula adoptată de dramaturg, formulă pe care o salutăm cu satisfacţie.

Dan Tărchilă

2000